



HARLEQUIN®

Страст® 108

НА КРЪСТОПЪТ АН МЕЙДЖЪР

НАШЕТО
ДЕКЕМВРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ



P. D. Maguire

АН МЕЙДЖЪР НА КРЪСТОПЪТ

Превод: Снежана Йочева

chitanka.info

Изживяла неотдавна лична драма, Лесли Грант се впуска в безразсъдна авантюра с чаровен непознат, изпречил се случайно на пътя ѝ. Пожелава го безумно и безнадеждно. Образът му смуцава сънищата ѝ и осмисля самотните ѝ дни. От мига на първата им среща сърцето ѝ тръпне в копнеж. Но кой всъщност е Бун Декстър? И дали не иска прекалено висока цена за любовта си?

ПЪРВА ГЛАВА

Лесли Грант вдигна чашата с горещ ароматен шоколад към устните си и отпи внимателно. Беше застанала до високия еркереен прозорец на хижата и се любуваше на падащия сняг. Приличаше ѝ на нежен пух от току-що изтупана огромна завивка.

Ресторантът на хижата беше пълен със скиори. Смях, писъци и рок, долитащ от музикалния автомат, гърмяха безмилостно. Масите бяха така отрупани с ръкавици, плетени шапки и табли за сервиране, че Лесли едва намери място да седне.

Беше красива. Златисторусата ѝ коса се стелеше по раменете върху плътно прилепналия по тялото скиорски костюм. Очите ѝ наподобяваха изумруденозелените дълбини на планинско езеро, а в ирисите им танцуваха златни точки. Ако не изглеждаше толкова самотна и ако по устните ѝ заиграеше, макар и лека усмивка, щеше да бъде направо пленителна.

Струваше ѝ се, че всеки тук беше с някой. Само тя се криеше в своя уединен ъгъл. Не че не беше свикнала със самотата — от година и половина беше разведена и живееше сама. Но все пак се чувстваше някак неудобно.

Не биваше да оставям Карън през целия ден и дори през нощта при Джини, укори се тя, но прогони тази мисъл. Ако все пак искаше да си запази някаква свобода, не биваше да стои неизменно до седемгодишната си дъщеря. А и не беше честно. Карън се нуждаеше от приятели на нейната възраст и добре че Джини любезно я покани за няколко дни да поиграе с децата ѝ.

Лесли се раздвижи неспокойно на стола. Чувстваше болки по цялото тяло. Карането на ски сигурно е истинско удоволствие за някои, но тя вече започваше да се съмнява в това. Тази сутрин, по време на третия си урок, бе паднала на няколко пъти сериозно. Но ако наистина имаше намерение да живее в Колорадо, би трябвало поне да опита да се научи. И тя го направи. Бе като битка със самата себе си. Бившият ѝ съпруг Тим обичаше често да казва: *Винаги всичко вършиш толкова*

педантично! Сякаш си на осемдесет... Представяш ли си колко е скучно за един мъж да живее с жена като теб!

Винаги бе изпитвала болка при тези думи. Но в обвинението му постепенно прозря нещо повече от истина — за осемте години съпругески живот бе навлязла неусетно в руслото на сивотата на всекидневието. През цялото време бе готвила едни и същи ястия, бе носила едни и същи дрехи, бе общувала с едни и същи приятели. Можеше да намери поне три основателни причини за това: скромният живот, който водеха, кариерата и детето. Винаги бързаше за някъде — никога не ѝ оставаше време за Тим и неговите желания.

Тя неволно потрепери. Дори със скиорския костюм в затоплената хижа усещаше хлад. Дали след времето, прекарано в Остин, Тексас, ще свикне някога с тукашния климат? И дали ще навлезе бързо в новата си работа в агенцията „Ер Би Декстър“, занимаваща се с покупко-продажба на недвижими имоти?

През цялото време, докато бяха женени, бе работила като учителка. Когато пристигна в Колорадо, реши да загърби всичко и да скъса с миналото.

Никога през тези осемнайсет месеца от раздялата с Тим не се бе чувствала толкова самотна, както през двете седмици, откакто се премести в Колорадо. А тези няколко минути тук ѝ се сториха направо непоносими.

Внезапно зеленият ѝ, засенен от тъмни мигли, поглед, беше привлечен от необичайно красив мъж. Чашата с горещия шоколад, от която тя тъкмо се канеше да отпие, тракна върху чинийката.

Непознатият беше висок, тъмноок и чернокос, доста добре сложен. Кожата на лицето му бе придобила златистокафяв тен от многото време, прекарано на открито. Черен скиорски костюм със златисти кантове подчертаваше силното му атлетично тяло. Имаше нещо в него, което го открояваше сред тълпата наоколо, но Лесли не можа да разбере веднага какво е то. Дали не беше суровият му мъжествен вид, заради който можеше да мине по-скоро за алпинист, отколкото за скиор? Или причината се криеше в това, че въпреки младежкото си излъчване, той не беше вече толкова млад като повечето присъстващи тук? Ситни бръчици личаха около очите му, а от двете страни на устните му се спускаха дълбоки резки. Лесли прецени, че

непознатият е вероятно с десетина години по-възрастен от нея, а тя беше почти на трийсет.

Около мъжа се тълпяха десетина съвсем млади момичета. Едно от тях отметна назад гъстата си червеникава коса и му се усмихна подканващо. За миг суровите черти на лицето му се смекчиха и мрачният му поглед се проясни. Той се наклони леко към нея и ѝ прошепна нещо в ухото.

Господи! Та той може да ѝ бъде баща, огорчено въздъхна Лесли не толкова заради постъпката на непознатия, колкото заради болезнения спомен, който пробуди у нея.

Тим я беше изоставил, защото твърдеше, че тя е причината да се чувства стар. Когато навърши четиридесет, съпругът ѝ най-неочаквано си купи спортна кола. Промени и стила си на обличане. Накрая реши, че на новия му външен вид би подхождала и друга съпруга.

Много хора изпадат в криза към средата на четиридесетте и Лесли знаеше това. Но то не ѝ носеше успокоение.

Непознатият като че ли усети погледа ѝ, обърна се и през тълпата срещна за част от секундата очите ѝ. За миг изпита необяснимо вълнение, тръпки полазиха по гърба ѝ, сетивата ѝ се изостриха. В душата ѝ се промъкна странното усещане, че го е познавала някога, че са се срещали някъде, че са се обичали... Вече знаеше, че никога не ще забрави изгарящия му поглед.

За свой ужас обаче Лесли забеляза как усмивката му изведнъж се стопи и на лицето му се изписа неподправена изненада. Изражението му стана гневно, дори зло. Тя неволно потрепери. Краката ѝ се подкосиха. Откъслечните звуци в залата се превърнаха в далечно глухо жужене. Дивият огън в очите му я накара да настръхне. Погледът му издаваше презрение. Чувствените му устни се изкривиха подигравателно. Той се наведе към момичетата и им каза нещо.

Сърцето на Лесли заби лудо, когато го видя да се насочва към нея. Тя грабна бързо ръкавиците и кожената си шапка и панически си запробива път през тълпата. Скиорските обувки се впиваха в глезените ѝ и затрудняваха нормалните ѝ движения. С крайчеца на окото си забеляза, че един друг мъж, вероятно приятел на непознатия, го хвана за рамото и го заговори. Това му попречи да я последва навън.

По-късно, когато вече седеше в кабината на лифта, мисълта ѝ отново се върна към него. Кой беше той? Защо я гледаше така гневно?

Дали не му напомняше за някого? И защо тя — трийсетгодишна жена — се изплаши и хукна като малко момиче? Лесли се отдалечи доста от хижата, около която се простираха вековни гори чак до подножието на планината. Девствен сняг покриваше възвишенията километри напред. Заснежени ели и смърчове възправяха мощни стволове към небесата.

Спусна се няколко пъти по пистата за начинаещи и се разходи още веднъж до хижата. Следобед реши да се изкачи до близкия невисок връх.

Слънцето внезапно се скри зад тъмни облаци и тя почувства силен студ. Страните ѝ станаха аленочервени, пръстите на ръцете и краката ѝ се вкочанясаха. Когато се приготви да се спусне от върха, усети, че губи координация. Налагаше ѝ се да спира от време на време, за да си почине. Така се бе концентрирала върху движенията си, че не забеляза как неусетно напусна пистата за начинаещи и пропускателния предупредителния знак, навлезе в успоредно преминаващата състезателна лента. Теренът стана необичайно стръмен, а зейналата белота под нея бе осеяна с бабуни и дупки. Обзе я истински ужас. Вече никога няма да мога да се пързаям, мина ѝ светкавично през ума, когато ските ѝ внезапно се зачиха в огромен леден праг и тя загуби контрол. Ръкомахайки отчаяно, се опита да запази равновесие, но не успя и се претърколи в снега. Започна да се свлича неудържимо надолу, подобно на огромна мокра снежна топка, докато най-последно изчезна в дълбока преспа.

След малко отвори очи, свали скиорските си очила и се послуша. Наоколо цареше мъртва тишина. Режеща болка разкъсваше сухожилието и глезена ѝ. Стисна зъби и започна да рие снега.

— Хей! Има ли някой там? Нуждаете ли се от помощ? — разсече тишината плътен мъжки глас.

Въпреки облекчението, което изпита, Лесли не можа да не се подразни от доловеното в тона на непознатия пренебрежение. Та не беше ли очевидна опасността, в която тя се намираше? Какъв отговор очакваха от нея?

— Помогнете ми! — извика тя с треперещ глас.

Две силни ръце я прихванаха здраво и тя усети мъжки длани да притискат тялото ѝ, докато спасителят ѝ я изтегляше предпазливо нагоре. Изведнъж се озова очи в очи с него. Погледът му бе по-тъмен

от нощта, а студеният вятър си играеше с кичур гарвановочерна коса, измъкнал се изпод плетената скиорска шапка.

— Ти?! — Гласът му прозвуча почти заплашително, а когато се втренчи в нея, Лесли помисли, че ще я разкъса с поглед.

Беше непознатият от хижата.

Изненадата ѝ бе толкова голяма, че тя пребледня и потрепери. Направо се вцепени при мисълта, че е сама с него в планинската пустош.

— Познаваме ли се отнякъде? — запита го, като се стараше да запази спокойствие.

Мъжът я изгледа продължително. Очите му пробягаха от нежния овал на лицето към плътните устни и се спуснаха надолу — по извивките на стегнатата ѝ фигура. Лесли се смути. Изпитателният му поглед беше твърде интимен. Но тя забеляза и друго: по лицето му се четеше горчивина и обида.

За нейна изненада обаче изражението му неочаквано се смекчи и той се усмихна.

— Не, мисля, че не се познаваме.

— Да не ви напомням за...

— Не, не! — прекъсна я бързо непознатият. — Съжалявам, че се държах грубо. Вината не е ваша... — Гневът му се беше стопил. — Но сега трябва да решим как да ви свалим до хижата.

Лесли кимна.

— Какво искахте да направите — да се самоубиете ли?

— Н-не...

— Добре, че не сте улучили дървото — посочи ѝ смърча на около метър и половина от тях.

— Не разбирам... Какво се случи?

— Знаете ли, тази писта е трудна дори за мен, а аз карам ски от малък. За начинаещ е направо рисковано да се спуска по нея.

— Сигурно съм объркала пистите... Аз... — Гласът ѝ потрепери, в очите ѝ се появиха сълзи. Стоеше пред него изнемощяла и премръзнала.

Той неочаквано я съжали:

— Добре, ще ви помогна да стигнете до хижата.

— Глезенът наистина ме боли. Не знам дали ще мога... — колебливо изрече тя.

— Ако не сте в състояние да се движите, ще сляза долу и ще доведе някой от планинската спасителна служба, но никак не ми се иска да ви оставя тук сама.

— О, не! — Идеята да я остави сама в планината не бе от най-добрите.

— Мисля, че ще успеем — каза той окуражително. Ако се спускаме съвсем бавно, всичко ще е наред.

Беше толкова убеден, че ще се справят, че самоувереността му се предаде и на нея.

— Всъщност как се казвате?

— Лесли — отвърна тя и почувства леко неудобство.

— Лесли... — повтори бавно той.

Имаше странното усещане, че непознатият като че ли несъзнателно се мъчи да съпостави друго име с нейното.

Въпреки необичайните обстоятелства, в които се намираха, Лесли изпита необяснимо доверие към него. Мъжът я вълнуваше. С всяка своя фибра тя натрапчиво усещаше присъствието му. Дори Тим не я беше привличал така силно.

Но защо? Какво ѝ ставаше? Когато гледаше замисленото му лице, ѝ се струваше, че дълбоко е бил наранен по някакъв начин и мълчаливо страда. Не ѝ бе чужда гордостта му, която го караше да се преструва пред другите, за да скрие отчаянието си.

— Знаем какво ще направим, ще минем направо, между дърветата. Отсреща е пистата за начинаещи. Само не бързайте. Стръмно е, затова ще карам близо до вас, за да не паднете отново.

Като опитен водач той знаеше как точно да улесни всяко нейно движение. Тя непрекъснато усещаше лекия допир на ръката му върху лакътя си.

— Минахме най-трудния участък — окуражи я мъжът след първите няколко метра. Гласът му бе тих и нежен като докосването на пръстите му.

— Това е добре — промълви тя.

— Трябва да ви призная, че жена като вас — на ски в планината — представлява красива гледка... — Тъмният му поглед издаваше пробудилия се у него мъжки интерес.

Лесли затаи дъх. Нещо беше станало. Нещо наистина се бе случило между тях. Усети нарастващо влечение към непознатия. Ала

вътрешният ѝ глас се разбунтува: оставяше се да бъде въввлечена в авантюра, за която едва ли беше готова...

Мъжът се изправи пред нея и тя се почувства дребна и крехка. Беше приятно изживяване. В този момент осъзна колко много са ѝ липсвали досега мъжка близост и силно мъжко рамо.

Разводът бе оставил неизлечим отпечатък върху самочувствието и достойнството ѝ. За да си отмъсти на Тим за всичките обиди и унижения, които трябваше да изтърпи, тя промени изцяло външността си. Остави светлокестенявата си коса да израсте до раменете, а след това я изруси до златисто. Отслабна с няколко килограма и се превърна в образец на еlegantност. Внимателно подбраните дрехи, с които започна да се облича, я правеха да изглежда великолепно. Но чудесната ѝ външност не можеше да излъже опитното око. В действителност Лесли бе плаха, нерешителна и не съумяваше да се приспособи към новия си начин на живот.

Но, разбира се, този мъж пред нея сега не би могъл да знае всичко това.

Тя го погледна закачливо, с подканваща усмивка и очите ѝ се спряха на твърдата извивка на чувствените му устни. Потисна въздишката си при мисълта за удоволствието, което би изпитала при докосването им.

Странно, но възхищението, с което я гледаше, я накара да се почувства харесвана.

— Оттук ще се спуснем по най-леката писта — прекъсна мислите ѝ той.

— О, извинете! Аз... аз... Съжалявам, че ви създадох толкова много грижи! Оттук вероятно ще мога вече и сама...

— Обещах, че ще ви помогна, и когато го казах, имах точно това предвид!

Покровителственият му тон я успокои и тя се отпусна. С благодарност вдигна блеснал зелен поглед към него.

— Готова ли сте?

В отговор Лесли заби щеките си в снега и се приготви да се спусне по склона. Но стартът ѝ не беше добре изчислен и само след миг тя отново се озова в преспа.

Когато силните му ръце я вдигнаха за втори път и той неочаквано я притисна към себе си, тя не се възпротиви. Останаха така няколко

мига.

— Добре, достатъчно. — Нерешителността ѝ и този път надделя. Нервна усмивка заигра по устните ѝ.

Той я погледна изпитателно. Лицето му беше толкова близо, че усети парещия му дъх. Лесли бе почувствала допира на силните му бедра, топлината на твърдия му плосък корем, мощта на широкия му гръден кош и така ѝ се искаше да се притисне отново към него...

Отгатнал като че ли мислите ѝ, той ѝ се усмихна мило. Радостна тръпка премина през нея: усмихваше ѝ се за първи път!

— А сега не се престаравайте! — посъветва я той, когато тя отново стъпи на ските.

Всеки път, когато падаше, той се втурваше да ѝ помага. А когато грабна шапката ѝ и я нахлупи на своята глава и косите ѝ се разпиляха като златен дъжд по раменете, тя се чувства безкрайно щастлива.

Какво се бе случило с нея? Дали съдбата не я бе лишавала толкова дълго от мъжко внимание, за да я дари накрая с любовта на един чудесен мъж?

Когато слязоха в подножието на планината, Лесли впери поглед в загорялото красиво лице на спътника си.

— Не знам как да ви благодаря... Аз... — не намираше думи тя. — Все още не знам как се казвате...

— Бун — отвърна кратко той.

— Благодаря ти, Бун... Не знам какво щях да правя, ако...

— Не мисли за това. — Очите му нерешително се спряха на развълнуваното ѝ лице. — С кола ли си тук?

— Защо? — сбърчи Лесли учудено вежди.

— Последният автобус току-що замина — посочи Бун с глава светлосиньото петно в далечината, което само след секунди изчезна зад завоя.

— О-о-о! — Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ.

— Бих могъл да те откарам до града... — В гласа му се долавяше и молба, и надежда, и обещание да ѝ предложи нещо повече от обикновена приятелска услуга.

Лесли отклони поглед от топлите му тъмни очи и отрони:

— Не би било справедливо да те моля и за това...

— Не е и необходимо. — Той я прихвана през кръста, придърпа я към себе си и дори през дебелия скиорски костюм тя усети силните му

пръсти да изгарят плътта ѝ. — Аз те моля!

Всичко, което Лесли трябваше да направи в този момент, беше да каже „не“, но тя само прошепна:

— Добре, съгласна съм... — И прочете желание в тъмния му поглед.

За година и половина почти не бе излизала с мъж, освен деловите отношения с колегите си. Няколкото срещи, които прие, се оказаха нелепи недоразумения. Повечето от обожателите ѝ я пожелаваха само за една нощ, нито един не ѝ определи среща втори път. И ето че сега тя се чувстваше истински увлечена по мъж и чувството бе така опияняващо, че беше готова на всичко, за да го съхрани.

— Надявам се, че не бързаш. Трябва да оставя ските си в хижата — обърна се тя към Бун.

— И аз ще дойда.

Когато се запътиха към сградата, Лесли забеляза, че внушителната осанка на Бун веднага привлече възхитените погледи на няколко момичета. Но той като че ли не ги забелязваше. Цялото му внимание бе насочено към нея. Помогна ѝ да си свали ските, а след това ги отнесе заедно със своите на гардероб. Когато отвори пред нея тежката дъбова врата и я пропусна да влезе в хижата, Лесли се почувства истински поласкана. Досега не бе осъзнавала липсата на дребните жестове на внимание, съпътстващи едно любовно чувство.

Наведе се, за да откопчее токите на скиорските си обувки, и усети пронизваща болка във вкочанените си пръсти.

— Ох!...

Бун хвана ръцете ѝ и ги задържа между своите, за да ги стопли.

— Ще се нараниш... — нежно разтърка той върховете на пръстите ѝ. — Дори си мисля, че карането на ски не е най-подходящият спорт за теб. Първо глезена, сега ръката...

Той се наведе, разкопча токите и събу обувките ѝ.

— Кой крак те боли?

— Левият — изкриви тя лице в болезнена гримаса.

Бун разгледа глезена ѝ внимателно. Начинът, по който я преглеждаше, ѝ напомни за Тим. Бившият ѝ съпруг беше хирург.

— Да не си лекар?

— Щях да стана, но се ожених последната година от следването си и напуснах академията... Глезенът ти не е счупен. Мисля, че ще ти мине след няколко дни.

Женен! И за миг не й бе минало през ума, че той може да е женен. Светът рухна под краката й.

— А съпругата ти... — Лесли се запъна. — Тя... къде е?

— Почина — бързо отвърна Бун. Топлотата в погледа му изчезна и на лицето му отново легна сянката на тъга и отчаяние.

— Съжалявам... — Лесли се смути. Думите й пропаднаха като в празно пространство. — Не знаех...

— Случи се миналата година. — Гласът му звучеше приглушено. — Колата й отказала точно на железопътен прелез и влакът връхлетял върху нея... Загинала на място.

Той я погледна ядосано, като че ли тя беше причината за болката, която изпитваше. Но Лесли го разбра. Знаеше, че Бун не би споделил с никого мъката си. Но с нея го направи.

— Готова ли си? — запита той рязко и когато тя кимна, плъзна ръка около кръста й и й помогна да стане.

Отправиха се към изхода. Навън започваше снежна буря.

— Искам да те помоля нещо — обърна се Бун към Лесли. — Обещай ми да не ме питаш никога за нея! Никога! Разбра ли? Тя принадлежи на миналото и там ще остане.

— Мисля, че разбирам — отзова се тихо Лесли.

— Не, не разбираш! — Той изговаряше думите с видимо усилие. — Просто не можеш и ако искаш да забравим всичко това, никога вече не я споменавай!

ВТОРА ГЛАВА

През гъстите си тъмни мигли Лесли поглеждаше от време на време скрито към Бун, който умело управляваше джипа по заснежената магистрала към Уинтър Парк.

Зимният пейзаж привличаше погледа и мамеше навън, но вниманието ѝ бе погълнато изцяло от мъжа до нея. Едната му ръка беше праметната през облегалката зад гърба ѝ и при всяко движение меките ѝ къдрици галеха пръстите му.

От момента, в който спомена за жена му, Бун бе станал мълчалив и замислен. Така пропътуваха няколко километра, преди той да се реши да заговори.

— Така... — помилва косите ѝ той и Лесли инстинктивно усети, че ласката му бе предназначена за нея, а не за жената от неговото минало. — Разкажи ми за себе си. На почивка ли си в Уинтър Парк?

— Не, живея тук.

— Не може да бъде! Как не съм те срещал досега? В град като Уинтър Парк не може човек да не се сблъска с другия поне веднъж в годината.

— Наскоро се преселих от Тексас.

— А аз бях в Денвър през последния месец. Това обяснява нещата... Омъжена ли си?

— Разведена съм.

— Какво, поддала си се на еманципантската вълна ли?

Лесли го погледна изненадано. Невъзпитаният му намек я свари неподготвена и тя не знаеше какво да отговори.

— Имам предвид, че бракът доста ограничава свободата на повечето хора в днешно време — продължи той. — Във века на женската еманципация и сексуалната революция кой би пожелал доброволно да остане пленник до края на живота си?

Тя би пожелала. Но не каза нищо. Думите му, така близки до убежденията на Тим, я нараниха дълбоко.

— Мисля, че има известна логика в това, което казваш... — рече неуверено.

— Разбира се, че има! — разгорещи се Бун. — Да вземем например теб: защо си изоставила съпруга си?

Лесли неволно прехапа устни. *Защо го е изоставила...* Нима Бун допускаше, че тя е изоставила Тим? Старата болка я връхлетя отново, но този път примесена с гняв.

— Въпросът ти е малко неделикатен...

Страните ѝ поруменияха и тя усети влага в очите си. Бун я погледна учудено. Разбрал грешката си, той смени темата:

— Почти пристигнахме... Ще трябва да ми обясниш къде да те закарам.

Със сподавен глас тя го насочи към няколко дървени еднофамилни къщи с модерна архитектура, разположени сред борова гора. Когато спряха пред гаража ѝ, Лесли посегна към дръжката на вратата, но Бун я хвана за ръката.

— Не си отивай! — промълви той смутено. — Не още... По дяволите! Знам, че се държа невъзможно от момента, в който се срещнахме. И не трябваше да ти задавам онзи глупав въпрос преди малко... Би трябвало да го знам по-добре от всеки друг!

Неподправената искреност в думите му я трогна.

— Няма нищо, всичко е наред — вдигна най-после тя поглед към него.

— Миналото, изглежда, е неприятна тема и за двама ни — прошепна край ухото ѝ Бун. Горещият му дъх я накара да потръпне. — Мисля, че настоящето е много, много по-интересно...

За момент той се взря в очите ѝ, после много бавно се наведе към русата ѝ глава и допря устни до нейните. Тя обви шията му с малките си ръце и зарови пръсти в косата му. Усетил страстта, напиреща в пламналото ѝ тяло, и отчаяния повик на душата ѝ, Бун я притисна в обятията си.

— О, Лесли... Скъпа... В мига, в който те видях, разбрах, че с мен става нещо...

Странно! И тя бе почувствала същото...

Той я притисна към себе си и дишането му се учести. Мирисът на мъжка плът я накара да забрави всичко друго. Твърдият натиск на

мускулестите му бедра я влуди. Желанието му усилваше бушуващата в гърдите ѝ стихия. Отвърна на целувката му с необузdana страст.

— Въздържанието е било доста дълго... и за двама ни — усмихна се Бун. — Така сме закопнели за...

Не успя да довърши. Лесли отново жадно впи устни в неговите.

Пръстите му затанцуваха по тялото ѝ — докосваха леко нежните хълмчета на гърдите ѝ, спускаха се към извивката на бедрата и пробягваха обратно по гърба.

Внезапно зад тях изсвири клаксон. Бун бавно отдели устни от нейните и се взря в пламналото ѝ щастливо лице:

— Трябва да преместя колата.

Като насън Лесли го проследи как сяда зад волана и включва двигателя. Изглеждаше смешен с разрешената си дълга коса. Следи от червило личаха по лицето му.

Бун откри свободно място за паркиране точно срещу жилището ѝ. Изключи двигателя, скочи от джипа, заобиколи и отвори вратата пред нея. После се пресегна, измъкна скиорските ѝ обувки изпод седалката и ги понесе към входа. Спря се и издърпа ключовете от ръцете ѝ. Отвори и застана пред нея.

Времето сякаш бе спряло. Стояха безмълвни и нерешителни.

В главата на Лесли се блъскаха противоречиви мисли. Ако сега го покани да влезе, не беше сигурна как ще изтълкува думите ѝ...

Като че ли прочел мислите ѝ, Бун подхвърли:

— Хайде, Лесли, няма да ти сторя нищо лошо, ако ме поканиш да вляза...

— Дори и не мисля, че би могъл да го направиш — изчерви се тя. — Разбира се, че ще ми е приятно да влезеш.

— Благодаря! — Той очевидно се забавляваше.

Усмивката му ѝ подежда опустошаващо.

— Да ти предложи ли нещо за пиене?

— Бих изпил една бира...

— А ще останеш ли за вечеря? — след кратко колебание запита тя.

— Мислех, че няма да ме поканиш — погледна я усмихнат той.

Пресегна се и помилва косите ѝ, но веднага отдръпна ръка.

— Ако те докосна още веднъж, сигурно няма да мога да спра, а ми се струва, че след толкова часове, прекарани върху ските, си също

така гладна, както и аз...

В очите ѝ прочете мълчаливо съгласие.

— Отивам да приготвя вечерята — разбърза се изведнъж Лесли.

— А аз да запаля ли огъня в камината? — надигна се Бун.

Лесли стоеше до работната маса в кухнята и сръчно режеше маруля на тънки ивици. От време на време тайно поглеждаше към Бун, който се беше разположил удобно във фотьойла и хвърляше по някоя цепеница в камината. Гледката, която представляваше — силен едър мъжага, по чийто строго изрязан профил играеха отблясъците на огъня — събуждаше у нея приятно и същевременно тревожно вълнение.

По негово настояване тя бе съблякла скиорския си костюм и го бе заменила с широк и удобен смарагдовозелен кадифен халат. Широк колан подчертаваше тънката ѝ талия.

— Да ти помогна ли? — долетя гласът му през отворената врата.

— Не, не, не е необходимо. Почти привършвам...

Четвърт час по-късно седяха вече на масата.

— Господи, подготвила си истинско пиршество! — удиви се Бун. Погледът му се плъзна по апетитно ухаещите пържоли, свежата салата, задушениите картофи, пюрето от зелен фасул, гарнирано с гъби, и още топлите хрупкави кифлички.

— Не бих успяла без помощта на микровълновата печка — призна тя с усмивка.

Отдавна не се беше старала така за някого. Карън се задоволяваше предимно с фъстъчено масло и плодово желе.

— Виждам, че си отлична домакиня — похвали я Бун, оглеждайки не без възхищение модерното ѝ, подредено с вкус жилище. Водопади от зеленина се спускаха от всички ъгли на тавана, цветя и футуристични картини допълваха интериора.

— А ти в Уинтър Парк ли живееш?

— Последните пет години прекарах тук. Уинтър Парк е процъфтяващ град, а аз работя в момента върху няколко нови проекта в тази област.

Преди да успее да го запита още нещо, той стана бързо и увеличи звука на телевизора.

— Това бяха новините за днес — съобщи телевизионният говорител. — През нощта се очаква силен снеговалеж, който ще

продължи чак до сутринта, така че се обличайте добре и стойте на топло...

Бун изключи телевизора и неспокойно се приближи до прозореца. Повдигна крайчеца на завесата и се вторачи навън.

— Не е толкова страшно... Винаги преувеличават — измърмори той.

В този момент проехтя далечен тътен високо в планината.

— Какво беше това? — учуди се Лесли.

— Хората от планинската контролно-спасителна служба разбиват лавини с динамит.

— Лавини? — В тона ѝ се прокрадна тревожна нотка.

Той я погледна развеселен.

— Не е толкова страшно. Когато върху стария сняг продължава да вали, малките лавини трябва да се наблюдават непрекъснато, за да не стават прекалено големи.

Бун се върна на масата и тя го попита:

— Далече ли живееш?

— На около половин километър оттук — отвърна той. — Но в тази виелица пътят ми до къщи ще трае колкото отиване и връщане до Денвър.

След това говориха за вечерята, за времето и за още ред незначителни неща. Тя му разказа за Карън, за това, колко ѝ е било трудно да скъса с учителската си професия и да се изсели от Остин. Въпреки че научи почти всичко за нея, Бун не отвори дума за себе си.

— Представям си колко ти е било трудно да изградиш новия си живот тук — каза той накрая с видимо съчувствие. — Ако не бях толкова наивен да се обвържа така силно с Уинтър Парк, щях да замина оттук. Но всеки припечелен цент съм вложил в този град, така че нямам друг избор, освен да остана тук до края на живота си.

— Навярно така е трябвало да стане — погледна го Лесли нерешително. — Вече започвам да си мисля, че някои неща са предопределени да се случат и човек просто не може да ги избегне.

— Да знаеш колко си права! — Той си наля чаша вино.

Жадният му блеснал поглед я смути и лека руменина се разля по страните ѝ. Бун допи виното си и се надигна бавно. Доближи се до нея и погали косите ѝ, после пръстите му се плъзнаха надолу към тила ѝ.

— Искаш ли да седнем до камината?

Лесли бе неспособна да устои на изкушаващия пламък в очите му. Прегърнати, пристъпиха към огъня. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, топлина се разливаше по цялото ѝ тяло. Огнените отблясъци превръщаха косите ѝ в струи разтопено злато, а изумрудената зеленина на очите ѝ искреше и омайваше Бун. Беше истинска чаровница, но едва ли осъзнаваше силата, с която въздействаше на мъжа до себе си. Той бавно прокарваше задебелите си пръсти от косата и шията към ръцете ѝ и оттам — обратно към лицето и устните. Всеки път установяваше с почуда колко е гладка и кадифено мека кожата ѝ. Зарови лице в косите ѝ...

В момента, в който я придърпа до себе си върху дебелия килим, Бун изведнъж забрави болката, която разкъсваше сърцето му вече цяла година. Прекрасното ѝ тяло му предлагаше временно убежище от тъгата и отчаянието, които го бяха откъснали почти безнадеждно от насладите на живота.

За Лесли близостта с Бун означаваше край на противната гнетяща самота, в която бе затънала от развода си насам. Дългите скучни дни и нощи оставаха далече назад в спомените ѝ. Когато ръцете му я обгръщаха и устните му я целуваха, в нея постепенно назряваше нуждата да обича и да бъде обичана.

Замаяна от възбуда, тя усети дланите му да галят шията ѝ, после да се спускат по-надолу и да разгръщат халата. Бун бавно започна да сваля мекото ѝ атлазено бельо.

— О, Господи... Лесли... Толкова си красива! — шепнеше той и милваше с разгорещен поглед пламналото ѝ тяло. Смъкна халата до заоблената извивка на ханша, после продължи надолу... докато дрехата се превърна в смачкана купчинка кадифе в стройните ѝ нозе.

Лесли протегна ръце и се опита да свали скиорския му пуловер. Но Бун бе по-бърз и от вятъра. Изхлузи дрехите си на земята и застана пред нея. Дъхът ѝ секна. Господи, толкова мъжественост и сила! Приличаше ѝ на тъмнокож племенен вожд — горд и безпощаден езичник.

Бун приседна до нея и леко докосна гърдите ѝ. Наведе се и влажните му устни повториха движенията на пръстите. Лесли почувства твърдия му език върху зърната на гърдите си и спазъм на върховно удоволствие сгърчи тялото ѝ. От устните ѝ се изтръгна сладостно болезнен стон.

Ръцете му заиграха по кожата ѝ. Като опитен любовник той знаеше къде и как да я докосне, за да разбуди дремещото у нея желание, докато накрая и не обезумее от страст.

Той положи тялото ѝ под своето, не успявайки да удържи повече възбудата си, и затвори очи.

— Марни... — зашепнаха устните му в лудо отчаяние. — О, Марни... Марни...

Лесли замръзна в прегръдките му. Трябваше да мине доста време, докато дойде на себе си. Струваше ѝ се, че във въздуха още звучи измъченият вик на Бун, накъсан от учестеното му дишане. В камината пропука цепеница, лумнаха искри и стаята се озари от светлина.

Лесли се надигна уморено, но Бун я хвана за ръката и я привлече към себе си.

— Беше хубаво, мила — прошепна ѝ той и тя се отпусна назад. — Нека не разваляме впечатлението от този прекрасен сън...

— Вече го направихме... — В думите ѝ прозвуча пареща болка, която тя не успя да сподави.

— Не ти се сърдя, че си ядосана... — дрезгаво каза Бун.

— Не съм ядосана, Бун, само ми се струва, че... — Ръцете ѝ разрошиха косите му. — Струва ми се, че сбъркахме.

— Какво искаш да кажеш? — Бун я загледа невярващо.

— Като че ли прибързахме... Самотата така ме бе изморила, че не можах да кажа „не“, въпреки че трябваше. А ти... Ти си представяше през цялото време, че съм друга жена...

— Какво? Представял съм си, че си... — Бун не довърши. Гледаше я изумен. Изведнъж я отблъсна с възмущение и се изправи. — Ако е това, което си мислиш, грешиш!

— Тогава какво е?

Мълчанието му ѝ се стори непоносимо.

— Струваше ми се, че ще успея да я забравя някога — глухо каза той накрая. — Може би... наистина ще успея.

Горещият му поглед се плъзна по голата ѝ седефено бледа плът, която сякаш плуваше в меката светлина на утрото.

— Моля те, Бун, остави ме...

— Копнея да те имам, Лесли... Сега!

Изрязаният му като с тънък резец профил излъчваше сила и неумолимост. Желанието, което Лесли прочете в дръзкия му тъмен поглед, бе примитивно и диво. Страх пропълзя в сърцето ѝ, когато той отново я прегърна поривисто.

— Бун, недей... Не сега... Страхувам се!

Тя трепереше.

— Не се страхувай, малка моя! Не бих ти сторил нищо лошо от любов...

ТРЕТА ГЛАВА

Не бих ти сторил нищо лошо от любов...

Думите на Бун отекнаха в съзнанието ѝ, докато тя отчаяно се опитваше да се освободи от силните му ръце.

Косите ѝ се спускаха в безпорядък назад, а отделни златисти кичури засенчваха зеления ѝ поглед. Приличаше му на подплашена сърна. Дишаше неравно и учестено. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха и при всяко вдишване зърната им докосваха твърдите косъмчета, покриващи гърдите му. Мускулите му бяха като излети от бронз. Лесли продължаваше отчаяно да се опитва да се освободи, но всяко нейно движение само засилваше възбудата му и караше пламналото му тяло да се притиска към нейното. С всяка своя фибра тя усещаше нарастващото му желание. По-скоро интуитивно, отколкото с разума си, Лесли осъзна, че почти животинското сливане на плътта им е неизбежно.

Бун бавно отпусна тялото си върху нейното. Тъмната му глава се наклони към русите ѝ къдрици. Жестоко опустошавайки влажната мекота на устните ѝ, той ги отвори насила и езикът му се плъзна в кадифените дълбини на устата ѝ. Лесли се разбунтува под него, заудря го с юмруци, но дългата му изтощаваща целувка скоро сломи съпротивата ѝ. Ръцете ѝ сами се отпуснаха върху килима. Когато яростта ѝ се смири, той отслаби прегръдката си и грубостта му премина в гальовна нежност...

Лесли усети как тялото ѝ инстинктивно започва да отвърща на ласките му, на неспирния порой целувки, с който Бун обсипваше шията, лицето, косите ѝ. Милувките на ръцете му предизвикваха у нея странна непозната дотогава топлина, и това продължи до мига, в който цялото ѝ същество, закопняло за любов, се устреми задъхано към него.

Тогаво неочаквано Бун се отдръпна от нея и дълбок стон на разочарование се изтръгна от гърдите ѝ.

— Кажи ми, че ме желаеш! — настоятелно прозвуча гласът му.

Отначало Лесли не разбра думите му. Цялата трепереше от възбуда. Притворила очи, тя обгръщаше с ръце тила му и го придърпваше към себе си. От горещите ѝ устни се изтръгна кратък стон.

Бун вдигна отново глава.

— Кажи, кажи, че ме искаш!

Лек спазъм премина през тялото ѝ.

— Желая те! О, как те желая! Моля те, Бун... Люби ме!...

Дълбоките резки от двете страни на устните му се издължиха и на лицето му затрептя едва доловима усмивка. Сърцето му биеше ускорено, в ритъм с лудешкото препускане на нейното... Възнесоха се високо, там, където свършваха всички човешки страдания и безкраят бе белязан с наслади. За миг им се стори, че се познават отпреди, че са се познавали винаги, че са си принадлежали изцяло — отдавна, много отдавна...

— О, любов моя! — Сподавеният вик на Лесли разкъса тишината, когато телата и душите им се сляха.

Студен повей разпиля разпуснатите коси на Лесли и тя в просъница се сви на топка под грижливо наметнатата върху ѝ завивка. Звукът от затварящата се външна врата я разбуди напълно. Отвори очи и все още замаяна от съня, огледа стаята. Погледът ѝ попадна на измачканата в краката ѝ смарагдовозелена роба, после се спря на изпитата до половина чаша с вино. Страните ѝ поруменияха, когато споменът за отминалата нощ нахлу в главата ѝ.

Но къде е Бун? Ръцете ѝ опипаха мястото до нея, но откриха само меката хладина на дебелия килим. Надигна се и разтревожено се огледа наоколо.

Беше си отишъл. В душата ѝ зейна ужасна празнина. Жестока болка като тънко острие прониза сърцето ѝ. Отпусна се по гръб в нямо отчаяние. Мислите ѝ се заблъскаха в главата. Беше се отдала още от първата нощ на мъж, когото едва познаваше! Беше ѝ трудно да проумее какво се бе случило... Знаеше само, че този мъж ѝ е изпратен от съдбата. Него бе чакала тя, за неговите ласки бе копняла през целия си живот...

С Тим ѝ беше по-лесно — чувствата ѝ към него се бяха раждали бавно и постепенно. Този внезапен копнеж, връхлетял я изневиделица, ѝ беше чужд до неотдавна. Докосването на Бун, нежността и неумолимостта, с които я любеше, способността му да я довежда до пълна самозабрава бяха свършено непознати преживявания за нея. През осемте години брачен живот тя нито веднъж не се бе почувствала така изцяло привлечена и притежавана от някого.

Дали тази нощ не направи най-голямата грешка живота си? Досега доброто ѝ възпитание не ѝ бе позволявало дори да помисли за подобен грях... Но вече беше късно: бе неспособна да се спре. Независимо какво се бе случило между тях, то беше толкова примамливо и хубаво, че тя за нищо не съжаляваше.

Звук от тежки мъжки стъпки долетя откъм външната стълба пред къщата. Вратата се отвори припряно и бързо се затвори. Лесли трепна. Усмивка заигра по устните ѝ.

Беше Бун. Снежинки блестяха по косите и дрехите му, а в ръцете си носеше наръч заскрежени цепеници. Очите му срещнаха нейните. Едва доловим разочарование се изписа по лицето ѝ, когато съзря горчивина в погледа му.

— Аз съм... Съжалявам, че те събудих. — То клекна пред камината и пъкна няколко цепеници вътре. — Изглежда ще трябва да остана тук до утре сутринта... — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Не трябваше да оставям джипа навън. Гумите няма да издържат, ако реша да се спусна по склона сега... Ще се наложи да почакам, докато разчистят улиците.

Бун говореше, вперил очи в тлеещите въглени.

Лесли го погледна с недоумение: нито един нежен поглед към нея, нито един намек за случилото се през нощта! Бун просто говореше и вършеше обичайни неща — подклаждаше огъня, тревожеше се за колата си...

Тя се раздвижи и завивката се смъкна. Бялата ѝ гръд се откри и привлече погледа му. Само след минути огънят се разгоря буйно и изпълни стаята с приятна топлина. Бун приседна до нея и нежно приглади косите ѝ, които като водопад се спускаха върху голите рамене.

— Казвал ли ти е някой колко си красива, когато се събуждаш сутрин, след като си се любила? — прошепна той очарован.

Нима Бун допускаше, че ноци като тази са нещо обичайно за нея? Тя се смути.

— Не — отвърна му тихо. — Може да ти прозвучи странно, но ти си първият мъж, в когото аз... След раздялата с Тим...

— Знам! — рязко се изправи Бун. — Но тъй като това вече се случи, искам да бъда откровен с теб и да ти кажа, че не смятам да се съобразявам с този факт занапред.

Думите му я шибнаха безмилостно.

— Н-н-н-о... — Самотното ѝ възражение затрептя във въздуха. — Да не искаш да кажеш, че ноци като тази са често явление в живота ти, че аз не означавам нищо за теб?

Само при мисълта за тази възможност Лесли се почувства безкрайно нещастна. Бун съзря болката в очите ѝ.

— Не. Не бих казал... — Отговорът му беше неопределен, лицето му не изразяваше нищо утешително.

— Тогава какво имаш предвид?

— Трудно ми е да ти обясня. Каквото стана тази нощ — стана. Не знам защо. Нищо подобно досега не ми се е случвало. Виж, не искам да наранявам чувствата ти с това, което ще кажа, но... — Той се почувства неловко и млъкна. Зелените ѝ очи не му даваха покой. — Не бих искал да се обвързвам с теб или с която и да е друга жена. Това, което се случи между нас, с нищо не променя нещата. Не че има нещо против теб, но...

Лесли не вярваше на ушите си.

— Разбирам... — прошепна тя тихо, наранена до смърт от признанието му.

— Виж какво, Лесли, ако се опиташ да погледнеш на нещата от моя ъгъл, ще се разберем чудесно. Няма причини да не се срещаме и занапред. Само искам да разбереш, че не желая сериозна връзка.

— Ще се разбираме чудесно... — подхвърли му тя горчиво. — Как можеш да кажеш, че това, което се случи между нас, не означава нищо за теб?

— Е, беше чудесна, не отричам — заяви Бун хладно. — И на двамата ни беше добре заедно. Имах нужда от това, което ти предлагаше, и го взех. Но това е всичко, което искам от теб... или от която и да било друга жена. Изглеждаш като осемнайсетгодишно момиче, но все пак си жена на възраст, със свой собствен живот, с

горчивият опит на един несполучлив брак зад гърба си, с дете, което трябва да отглеждаш и възпитаваш. И се съмнявам, че ще пожелаеш да се обвържеш с човек като мен. Ако си достатъчно честна пред себе си, трябва да признаеш, че виждаш нещата не по-различно от мен...

Напротив... напротив, възропта Лесли мислено, но стисна устни.

— Какво имаш против жените? — запита тя след дълго мълчание.

— Събирал съм опит през целия си живот. Ако сега започна да ти разказвам, сигурно ще те отегча...

— Искам да знам! — настоя тя. — След като не уважавах нежния пол, искам да знам защо!

— Добре. Ти ме попита! — погледна я той предупредително. В гласа му се долови раздразнение. — Жените, които досега съм познавал, винаги са целели да разбият живота ми. Ти да не си по-различна от тях? Вярно, изглеждаш много мила, но такава ли си всъщност? — Той я изгледа изпитателно. Ръката му се плъзна по шията ѝ. — В мига, в който те видях за първи път, те пожелах и ти вече го знаеше. Прочетох страстта в очите ти. Изглеждаше плаха, самотна и тъй красива в уединения си ъгъл. А през нощта се оказа темпераментна и емоционална. Жените рядко са това, което изглеждат, особено красивите...

Лесли долови разочарованието в гласа му. У нея се прокрадна желание да опровергае думите му, да го накара да разбере, че не всички жени са безскрупулни. Мъжете също са в състояние да превърнат в ад живота на любимия човек. Както впрочем Лесли много добре знаеше... Тя погледна в упор Бун и понечи да заговори, но той сложи ръка на устните ѝ. Чертите на лицето му се изопнаха и гласът му стана груб:

— Кажи ми, и ти ли си като останалите? От умора и отегчение ли напусна, съпруга си? Искаше да разнообразиш живота си, нали?

— Не! — прошепна тя задъхано. — Не беше така.

— Или реши като много жени в днешно време да преоткриеш себе си, напускайки семейството?

— Не... не... — Думите ѝ го догонваха като шепот, който той не искаше да чуе.

Внезапно личната обида отстъпи назад и женската ѝ същност яростно се разбунтува. Искаше да нагрубява, да наранява, да

причинява болка така, както нея я болеше.

— О-о-о! — Отчаяният ѝ тревожен вик, изтръгнал се направо от тръпнешното ѝ от обида сърце, беше разсечен от звучна плесница върху загорялата му буза. Разтреперана, Лесли отпусна ръка. Дланта ѝ пареше от болка. Там, където го бе ударила, се появиха тъмночервени петна.

Той сграбчи китката ѝ и в очите му проблесна мълния:

— Никога вече не си го позволявай! — процеди през зъби и я отблъсна встрани. Неволната ѝ реакция го върна, към действителността. Той разтърка бузата си и я стрелна с яден поглед, ала тя прочете в очите му изненада и недоумение.

Лесли бе шокирана от постъпката си.

— Аз... аз... съжалявам! Вбеси ме това, което каза. Та ти изобщо не ме познаваш!

— Виж — поомекна Бун, — може би представям нещата твърде брутално, но някога срещнах една жена, която поразително приличаше на теб и която се вмъкна в живота ми и го опустоши...

Говори навярно за Марни, помисли си Лесли. Обичал я е и смъртта ѝ го е съсипала. Сърцето ѝ се изпълни със състрадание.

— Пожелах те, въпреки че не трябваше — продължи Бун. — Но да спрем дотук!

— Нищо не искам от теб! — Лесли внезапно почувства умора. Като че ли слушаше Тим... Толкова ли са еднакви мъжете, Боже милостиви? Последното нещо, което желаше, беше да се обвърже с мъж като бившия си съпруг, без значение колко е привлекателен. Всъщност беше благодарна на Бун, че ѝ отвори очите от самото начало... Лесли сгреша, че допусна близост помежду им, преди да узнае що за човек е той. Но занапред не желаше да повтаря и задълбочава тази грешка. Животът ѝ даде добър урок...

— Радвам се, че се разбрахме — усмихна се Бун и я погали по рамото.

— Не ме докосвай! — отдръпна се тя.

— Малко е късно за протести, мила! Задава се дълга студена нощ и съвсем нямам намерение да я прекарам сам... — прегракнало се засмя той. Мрачното му настроение се изпари, щом си представи нежното ѝ тяло в прегръдките си. Спусна ръката си надолу по кадифената кожа на гърдите ѝ.

— Ще спиш на дивана! — охлади ентузиазма му тя.

— Лесли-и-и... — проточи глас Бун. — Предполагам, знаеш, че това е най-старият номер, описан в литературата...

— Какво имаш предвид?

— Какво ли?... Показваш се най-напред разгорещена и опитна в любовта, а след това се правиш на скромна и целомъдрена. Какво си мислиш — сега, след като съм изпробвал стоката, ще приема да я имам на всяка цена, така ли...

Безочieto му я отврати.

— О, млъкни! — яростно го прекъсна тя. — Уморих се да те слушам! Престани да ме преценяваш — какво мисля, какво искам... Ако беше замълчал поне за минута и ме бе изслушал, щях да ти кажа каква съм и какво обичам!

Докато я слушаше, в очите на Бун блесна игриво пламъче и това я вбеси. Устните му се разтеглиха в иронична усмивка, като я видя пламнала и трепереца от гняв.

— Красива си, когато се ядосаш, бeбчо! — подразни я с видимо задоволство той.

— Утре, веднага щом съмне... — Лесли се задушаваше от ярост. — ... искам да напуснеш колкото се може по-бързо дома и живота ми! Нямам никакво желание да поддържам каквито и да били връзки с теб, тъй като преди още да опозная самата себе си, познавах дузина мъже като теб — и съм отвратена!

С тези думи тя грабна робата си и изхвъркна от стаята. Зад себе си чу подигравателния му смях.

— Прилича ти, малка злобарке! Но ако промениш мнението си, знаеш къде да ме намериш...

Въпреки че навън беше още тъмно, когато Лесли се върна, Бун вече си бе заминал. Макар и уморена, тя оправи старателно жилището и заличи всяка следа от присъствието му. Да можеше да го изтрие по този начин от ума и сърцето си...

Очите ѝ се задържаха дълго на смачканата завивка пред камината. Сгъна я и с трепереци пръсти я сложи в стенния гардероб. В душата ѝ цареше хаос. Как е възможно! Да се любиш с някого и да не знаеш дори фамилното му име... Ако само...

Тя се сепна. Нямахме време за размишления. Погледът ѝ пробяга по календара: днес в десет щеше да я посети господин Карсън, богатият петролен магнат от Тексас. Нуждаеше се от нейната помощ. Тя трябваше да му предложи подходящо местенце за ски отдих, където той се готвеше да прекарва уикендите със семейството си. Вече бяха разгледали няколко имота и днес господин Карсън бе пожелал да разговарят.

Лесли грижливо избра тоалета си. Искаше да изглежда елегантна. Огледа се критично в голямото огледало в спалнята. Трябваше да сложи още един слой светъл грим на лицето си, тъй като под очите ѝ личаха дълбоки тъмни сенки. Но видът ѝ беше хубав. Огромно удоволствие ѝ доставяше да си представя реакцията на Тим, когато я види отново. Щеше да бъде шокиран. От малкото грозно патенце нямаше и следа. Сега тя се бе превърнала в прекрасен грациозен лебед.

Златистите ѝ къдрици бяха прихванати с пъстър шал, чиито ярки тонове бяха отлично съчетани с копринената блуза. Дълго златно колие се криеше във вдлъбнатината между гърдите ѝ, които дискретно се показваха през леко разкопчаната блуза. Сако и тъмнокафява, прилепнала по тялото вълнена пола с дълбок шлиц отзад, допълваха чудесно ансамбъла. При всяка крачка се показваха добре оформените ѝ дълги крака, обути във фини копринени чорапи. За последен път Лесли се огледа и се изненада: тя ли беше това елегантно създание в огледалото?

Звънецът на входната врата прекъсна мислите ѝ.

Господин Карсън сложи очилата си и подробно разгледа няколкото цветни скици на кокетни вили. Лесли и той се бяха разположили удобно във всекидневната и вече половин час разговаряха делово и спокойно. Чашата с кафе стоеше недокосната на масата пред него, но от кристалния пепелник се виеше струйка дим.

— Не мога да реша на коя от четирите да се спра... — изпъшка той.

— Ако вземете скица А, ще имате четири спални и изглед към Континентал Дивайд — любезно му се притече на помощ Лесли.

Той се вгледа внимателно в скицата.

— Гледката навярно е впечатляваща, но жена ми не обича да изкачва стълби...

— В такъв случай за предпочитане е скица В. Ще сте близо до парка и гаражите...

— Този младеж, за когото работите — Декстър — неочаквано смени темата Карсън, — е навярно голям талант в строителния бизнес... Мисля, че ще купя и четирите! — неочаквано отсече господинът. — Така не ще се наложи да търся най-правилното решение...

— Ще купите и четирите?! — Дъхът ѝ секна. Това беше първата ѝ голяма сделка.

— Едната ще оставя за себе си, а в трите останали просто ще вложа парите си. — Карсън си отдъхна с облекчение. — По кое време да мина утре през офиса ви, за да оформим договорите?

— Когато пожелаете, господин Карсън! Винаги сме на ваше разположение! — Лесли сияеше.

В този миг на входната врата се позвъни.

— Кой ли може да бъде? — разсеяно промърмори тя. Карсън нямаше да се върне по-рано от обяд.

— Извинете ме, господин Карсън.

— Но моля ви... — Той кимна разбиращо с посивялата си глава.

Веднага щом ключът се превъртя в бравата, вратата се блъсна отвън и на прага застана висока сянка.

— Бун! — Лесли пребледня. Лицето му беше измъчено и брадясало, а бръчките около очите му бяха станали още по-дълбоки. Но за нея той и сега беше най-красивият мъж на света. Носеше джинси и кожух, под който яката на трикотажната му риза беше разтворена. В ръцете си държеше дузина дългостеблени червени рози.

— Н-не мислех, че ти... — Лесли се смути и млъкна.

Защо се беше върнал? В душата ѝ трепна плаха радост.

— Кого очакваше? — запита я Бун сухо.

— Аз...

— Несъмнено не мен! Би трябвало да ти се обадя предварително по телефона, но не знаех фамилното ти име. Може ли да вляза?

Зад нея господин Карсън прошумоля нетърпеливо с документите.

— Е, добре... — запъна се Лесли. — Радвам се, че дойде, но точно сега съм заета. Може би... по-късно.

Погледът на Бун се насочи към отворената стая и попадна на палтото на госта, праметнато небрежно през облегалката на фотьойла. Аромат на висококачествен тютюн, който Бун не бе доловил през нощта, се носеше из въздуха.

— Както виждам, моментът е неподходящ — заключи той лаконично. — Трябваше да позвъня, преди да дойда. За теб са! — тръсна той розите в ръцете ѝ.

Бодлите се впиха в пръстите ѝ, но Лесли не усети болката.

— Бун, моля те, не е това, което си мислиш...

— Можеш да запазиш обясненията си за следващия наивник, който ще дойде след мен!

— Бун!

Но той не чу умоляващия ѝ глас, и се втурна разярен навън. Белотата на огромните преспи го погълна. Лесли бавно затвори вратата.

— Недоразумение с вашия приятел... — Господин Карсън съчувствено поклати глава.

— Може и така да се нарече — уморено отвърна тя и постави цветята в кристална ваза. После се върна на масата и се усмихна пресилено.

— Уболи сте се, момичето ми... — Възрастният човек извади носната си кърпа. — Ето, вземете!

Лесли притисна кърпата до кървящия си пръст и с благодарност погледна кръглото добродушно лице срещу себе си.

— Господин Карсън, съжалявам — изрече смутено тя, — но... трябва да спрем дотук.

— Разбирам, разбирам... Е, мисля, че за днес си свършихме работата. — Той прелисти малкия си черен бележник. — И така, до утре в десет. Удобно ли е?

Лесли кимна.

Когато гостът ѝ си отиде, тя се строполи тежко на дивана. Бун се бе върнал, ала тя беше сигурна, че го вижда за последен път.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лесли внимателно проучваше договора за предплатата от първата си голяма сделка. Струваше ѝ се, че всичко е наред, но все пак реши да го покаже на Тед Ууд.

— Влезте! — отговори Тед на почукването ѝ. — Здравей, красавице! — ухили се доволно той. Сините му очи се плъзнаха по женствените ѝ форми под прилепналата копринена рокля. — Ако знаех, че си ти, щях да скоча и да ти отворя...

Двамата се разсмяха.

— Би ли хвърлил един поглед? Моля те!

— Какво... — Недоизказаният въпрос на Тед увисна във въздуха, предвещавайки буря.

Зад гърба си Лесли дочу плътен мъжки глас, който я разтърси цялата. Обърна се мигновено и срещна вторачения в нея тъмен поглед на Бун. Договорът падна от ръцете ѝ, но тя дори не усети. Като в просъница дочу приятния глас на Тед:

— Ер Би, кога се върна?

— В петък през нощта. — Бун не откъсваше поглед от нея.

„Ер Би! — Лесли беше шокирана. — Да не би... Да не би Ер Би Декстър — бъдещият ѝ шеф, и Бун да са едно и също лице?“

— Забравих, че още не се познавате с Лесли Грант — не спираше Тед. — Лес, това е Ер Би Декстър. Ер Би, откакто Роджър напусна и ти замина, сме като без ръце. Добре, че майка ти нае Лес да изпълнява длъжността, докато отсъстваше...

— Какво е направила майка ми?

— Назначи Лес.

— С какво право? — избухна Бун. — Всички знаете, че тук назначавам и уволнявам единствено аз!

— Но теб те нямаше, Ер Би! — Роуз-Мари Декстър се бе приближила тихо зад тях и слушаше разговора им. — Добре е, че се върна, сине. Но защо не ми позвъни и не ме уведоми, че си вече тук?

По страните ѝ се появиха трапчинки, когато миловидното ѝ лице се озари от нежна майчинска усмивка.

— Ами... — Бун скрито погледна към Лесли. Гъста червенина заля лицето ѝ и тя сведе поглед. — Възникнаха непредвидени обстоятелства, мамо... А сега, ако позволите, бих искал да поговоря насаме с госпожица Грант.

Кръвта бушуваше във вените на Лесли, когато тя, почти разтреперана, подтичваше след Бун на път за кабинета му.

Когато влязоха, той бързо заключи вратата зад нея. По-късно Лесли си спомняше само тъмната ламперия на стените, високите до тавана прозорци, разкриващи прекрасна гледка към потъналата в сняг планина, и излъсканото до блясък дъбово бюро в средата на стаята.

Бун просъска:

— Това, което научих само преди минута, е вече върхът!

— Какво имаш предвид? — озадачено запита Лесли.

— Не ми се прави отново на малката невинна госпожица! — изгърмя този път гласът му. — Миналата нощ номерът ти можеше да мине, но днес вече не!

— Бун, нямам и най-малка представа за какво намекваш...

— Наистина ли? Тогава ме остави да се доизкажа! Знаела си кой съм още преди да се запознаем. Знаела си и това, че щом като те видя, няма да те одобря за мястото!... Боже мой, каква наглост! — Бун се задъхваше от ярост.

— Все още не разбирам за какво става дума! — повтори Лесли.

— Не си прави труда да разбереш! Ще поговоря с майка ми и ще сложа край на тази комедия!

— Бун, аз...

— Уволнена си! Не желая да работиш за мен. Ясно ли се изразих?

— Но аз сключих вече договор...

— Документи, под които не стои моят подпис, са невалидни в моята компания! — прозвуча ледено гласът му.

— Бун, какво става? — Лесли смръщи вежди. — Повярвай ми, не те бях виждала до момента, в който те съзрях сред тълпата скиори в хижата. Да не би да си мислиш...

Без да я слуша, Бун продължи:

— За твоя информация, майка ми не за първи път ми търси жена. Изглежда изгаря от желание да ме ожени отново. Ти не си първата, която назначава във фирмата с тази цел. Допускам, че иска да има внуци, но този път вече прекали!

Неочаквано той отклони поглед от смутеното лице на Лесли и се насочи към бюрото си. Издърпа едно чекмедже и яростно започна да рови из него. Накрая измъкна някаква картина в позлатена рамка и я тикна в ръцете ѝ. Беше снимка на красива руса жена. Лесли се взря в миловидните ѝ черти и изтръпна: непознатата поразително приличаше на нея.

— Това... Марни ли е? — затрептя гласът ѝ.

— Да.

— Била е... красива...

— Да! — грабна снимката от ръцете ѝ Бун и я захлупи на бюрото. — Колкото красива, толкова и жестока!... А сега си върви, моля те... И ме остави сам.

— Бун, съжалявам... Не исках...

— Махай се! — изкрещя той, заслепен от отчаяние.

Лесли за последен път се взря в очите му и потърси в тях топлина. Ала Бун я гледаше с празен поглед.

Колкото красива, толкова и жестока... Случайно подхвърлената реплика на Бун се въртеше непрекъснато из главата на Лесли, когато тя — почти тичешком — се отправи към стаята си с намерение веднага да събере нещата си. Странни думи за мъж, обичал до полуда жена си... Но Лесли знаеше от собствен опит, че озлоблението и огорчението са винаги част от скръбта по изгубен близък човек. Още не бе забравила как се бе чувствала самата тя след нелепата смърт на родителите си, загинали при самолетна катастрофа.

— Лесли, бих искала да поговорим...

Унесена в мисли, Лесли не бе забелязала кога Роуз-Мари бе влязла в стаята.

— Моля... — несигурно я покани тя. — Както виждам, още не сте чули новината?... Уволнена съм! И възнамерявам да напусна незабавно.

— Не преди да сме поговорили — умоляващо я погледна Роуз-Мари. — Трябва да ви обясня...

— Бун вече го стори. Показа ми снимката на Марни. Как можяхте... без да ме предупредите... — Гласът на Лесли издайнически потрепери.

— Моля ви, детето ми...

За първи път Лесли вдигна поглед към възрастната дама. Лицето на Роуз-Мари излъчваше топлота и загриженост. Тиха молба се четеше в очите ѝ.

— Добре. Защо не затворите и не седнете...

Роуз-Мари се настани срещу Лесли и започна:

— Бих ви разкрила истината още в началото, но тогава едва ли щяхте да се съгласите да приемете работата...

— Съмнявам се!

— Ето, виждате ли! Когато видях снимката ви, приложена към молбата, веднага разбрах, че точно вие сте жената, която ще върне Бун към живота.

— Понеже приличам на Марни...

— Не само заради това. Има нещо у вас, което Марни не притежаваше — топлота ли, човещина ли, не знам как да го нарека. После, когато разговаряхме, усетих, че страданието не ви е чуждо, така че бихте могли да разберете какво изживява Бун... О, Лесли! Да знаете само как страда той! Откакто Марни почина, така се промени... Това е повече от скръб! Не погледна нито една жена след смъртта ѝ... Дори ми се струва, че намрази жените. Отдал се е само на работата си. Измъчва безмилостно себе си и... мен. Опитах всичко, за да го събудя от този кошмар, но не успях.

— И назначаването ми беше само пореден опит да помогнете на сина си?

— Така е... — наведе глава Роуз-Мари.

— Струва ми се, че между Бун и Марни е съществувала голяма любов...

— Обичаха се още като деца. Ожениха се твърде млади и отначало бяха много щастливи. Но по-късно нещата се промениха. Бун искаше деца, а Марни все отлагаше. Освен това мисля, че Уинтър Парк беше в представите ѝ твърде малък, ограничен провинциален град. Но може само така да ми се е струвало, тъй като последната година, преди да почине, тя изглеждаше непрекъснато неспокойна... — Роуз-Мари

поклати замислено глава. — Да, може би сте права. Бун все още я обича. Как иначе да си обясня поведението му след смъртта ѝ?

— Роуз-Мари, страхувам се, че малкият ви план ще претърпи неуспех. Ето, Бун и аз се срещнахме и... резултатът е съкрушаващ.

— Но какво се случи? — Тревога се изписа по лицето на Роуз-Мари.

— Не питайте. Достатъчно е да знаете, че Бун не ме хареса... — Лесли впери замъгления си поглед в купчината папки пред себе си.

— Не вярвам. — Роуз-Мари отново поклати глава. — Може би е ядосан за нещо... Но ми се струва, че ви е харесал! Откакто Марни почина, не съм го виждала никога така развълнуван, както тази сутрин.

— Грешите!

— Едва ли... Моля ви, не напускайте Уинтър Парк! Обещавам ви, че с вашата квалификация ще успея да ви намеря подходяща работа още днес следобед. Разбрах, че сте напуснали учителската професия, за да се преселите тук. И може би...

— Роуз-Мари — прекъсна я меко Лесли, — не желая да бъда част от плана ви, колкото и добронамерен да е той.

— Добре, скъпа, но ако промените решението си, знаете къде да ме намерите.

Същия ден следобед Лесли вече се чудеше дали не избърза да откаже предложението на Роуз-Мари. Издръжката от Тим още не бе пристигнала, а основната част от кредита, който бе взела от банката, послужи за изплащане наема на жилището. Беше останала със съвсем малко налични пари, но за връщане в Тексас и дума не можеше да става.

В два часа се обади учителят на Карън и ѝ съобщи, че момичето се почувствало зле. Лесли хукна към училището. Обикновено Карън бърбореше за какво ли не, но този път само се усмихна измъчено на майка си. Сините ѝ очи гледаха трескаво, а кестенявите ѝ къдрици лепнеха по челото.

Лесли реши да я откара незабавно при доктор Роум, който живееше в съседния град, на десетина километра от Уинтър Парк. Пътят беше заледен и тя трябваше да шофира много бавно. Доктор Роум беше един от неколцината лекари, живеещи и работещи в радиус от шейсет километра наоколо, затова кабинетът му бе винаги препълнен с пациенти.

Към шест часа вечерта двете се прибраха у дома. С едната си ръка Лесли придържаше Карън по стълбите, а с другата търсеше ключовете за входната врата. Точно в този момент дочуха звъна на телефона. Когато най-после Лесли се добра до него, в мембраната проехтя ядосаният глас на Бун:

— Къде, по дяволите, се губиш цял ден?!

Нервите на Лесли бяха така опънати от притеснението за Карън — освен всичко останало трябваше да изтича и до аптеката, преди да я затворят — че не издържа и избухна:

— Господин Декстър, не сте вие лицето, на което трябва да давам някакви обяснения! — и затръшна телефонната слушалка.

— Защо се държиш така с господин Декстър, мамо? — погледна я учудено Карън.

— Това е дълга история, миличко. Хайде сега — бързо в леглото!

Десет минути по-късно Карън лежеше в леглото си, а Лесли й четеше приказка за феи. Детето вече затваряше очи, когато на входа се позвъни. Лесли бързо изтича на пръсти от стаята и отвори широко вратата.

— Бун! — В сподавения й вик се смесиха изненада и уплаха. Понечи да затвори, но той се облегна на рамката на вратата и й отправи иронична усмивка.

— Виждам, че вече не съм добре дошъл...

— Наистина не си... — Лесли нямаше желание да спори с него. — Виждаш ли, не идваш в подходящ момент. Имам да върша куп неща.

— Така ли? Например да забавляваш последния си любовник? — Тонът му стана язвителен.

Лицето й пребледня и зениците й се разшириха от възмущение.

— Защо не ме оставиш на мира? Не ти ли стига, че ми причини толкова много неприятности?

Отпуснатите рамене и сломеният й вид го накараха да се почувства неудобно, но и този път успя да надвие състраданието, което едва не разчупи твърдата черупка около сърцето му.

— Искам да говоря с теб! — мрачно изрече той.

— Не сега... Моля те. Карън е болна и трябва да изтичам до аптеката за лекарства. А не мога да я оставя сама... Не знам какво да правя. — В очите на Лесли се появиха сълзи.

— Заведе ли я на лекар? — запита Бун вече по-меко.

— Да, но не мога да отида да купя лекарствата, които ѝ предписа.

— Успокой се, ще отида аз.

От плещите на Лесли се смъкна огромен товар. Едва сега тя осъзна, че да бъдеш самотен родител, особено в момент като този, е тежко и непосилно бреме. Плахо вдигна очи към Бун и му се усмихна признателно.

— Къде е рецептата?

Когато Лесли му я подаде, той задържа ръката ѝ.

— Лес... Обзалагам се, че не си хапнала нищо днес...

— Така е, но не се грижи за мен.

— Ще ти донеса нещо.

Когато затваряше вратата след него, тя му напомни:

— И не звъни, моля те, когато се върнеш. Карън може да се събуди... — Поколеба се за миг и продължи: — Бун... Благодаря ти. Не знам как щях да се оправя без теб!

Той се наведе и устните му бързо докоснаха челото ѝ. Помилва я нежно по брадичката и се засмя.

Лесли бързо хукна назад, за да провери как е Карън. Детето лежеше, отпуснало глава на възглавницата, а завивката беше отметната настрана. Страните му руменееха от високата температура.

След четвърт час Бун пристигна.

— Как е тя?

— О, Бун, цялата гори...

— Иди си почини малко. Аз ще я наглеждам. Донесъл съм ти малко печено пиле. Иди хапни...

— Бун, не беше необходимо...

Той я притегли нежно към себе си.

— Върви!

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да му се подчини.

Когато се връщаше обратно към детската стая, Лесли се спря изненадана. Дори и през плътно затворената врата до нея долитаха дълбокият гърлен смях на Бун и чуруликащото любопитно гласче на Карън.

— Хей, господин Декстър! Страхотен сте! Вие ли сте мъжът, с когото мама разговаря така сърдито по телефона?

— Същият. Но не я съди много строго! Аз също имам вина за това...

Спокойствието, приятелското отношение, с което Бун говореше на детето, удивиха Лесли. За миг тя дори изпита чувство, подобно на ревност, спрямо седемгодишната си дъщеря.

— По-добре ли сме вече? — извика им весело още от вратата.

— Току-що ѝ дадох лекарството — обясни Бун сериозно. — Утре сутринта няма да я познаеш — пак ще е веселото момиченце от вчера... Хайде, заспивай вече, мила!

— Искам да ми разкажеш още една история...

— Не сега. Ще дойда някой ден, когато си по-добре, и ще ти разкажа наистина нещо интересно.

— Обещаваш ли?

— А как иначе? — Бун внимателно оправи завивките ѝ.

Когато излязоха от стаята на Карън, Лесли се обърна към него:

— Искаше да говориш с мен...

— Ще отложим разговора за утре. — Бун тръгна към изхода. — Много ти се струпа за днес. Почини си. Утре ще дойда пак... към девет.

Слънчевите лъчи разкъсваха кобалтовата синева на облаците и ослепително се отразяваха в падналия през нощта сняг. Беше прекрасно зимно утро.

Лесли бързаше да оправи жилището, преди Бун да е пристигнал, но трите стаи, които обитаваха с Карън, бяха така безупречно чисти и подредени, че тя се улавяше да върши едни и същи неща по няколко пъти. Беше облечена в ярка копринена блуза, а косите ѝ бяха прибрани в пъстър шифонен шал. Избелелите джинси прилепваха плътно по добре оформените ѝ бедра. Въпреки че не бе мигнала цяла нощ заради Карън, настроението ѝ беше великолепно.

Тъкмо пренареждаше за трети път подноса с кафето, когато дочу стъпките на Бун пред входната врата.

Суровият мъж, когото посрещна на стълбите, беше отново същият безцеремонен грубиян, който вчера я изхвърли от работа. Лесли разбра това по ехидната му усмивка и по подигравателния му

поглед, който веднага се спря на златната верижка между гърдите ѝ. От нежния, бащински загрижен за нея и Карън мъж, нямаше и следа.

— Влез — покани го тя. — Ще пиеш ли кафе? — Вече пих — прекъсна я той хладно.

— О! Тогава ще ми позволиш ли да си наля една чаша?

Той само вдигна рамене.

— А ти ще ми позволиш ли да седна? — наблегна иронично на употребената от нея учтива фраза. Грубостта му беше нетърпима, но Лесли се стараше да не я забелязва.

— Разположи се удобно. Идвам след минута...

От кухнята тя скрито му хвърли поглед. Какво му ставаше? Беше така обърквана от поведението му, че в смущението си неочаквано разля горещото кафе върху треперещите си пръсти.

— Ох! — вдигна тя бързо ръка към устните си и чашката с кафето се плъзна от чинийката. Върху пода остана кафява локвичка.

— Добре ли си? — Макар и от разстояние, Лесли забеляза загриженост в погледа му. Бе привел тялото си напред, за да види какво става в кухнята. — Започвам да си мисля, че държиш първенство в класацията по злополуките...

С ръка под течащата студена вода, тя се опита да си възвърне самообладанието и вметна:

— Карън се чувства вече доста по-добре. Още веднъж искам да ти благодаря...

— Няма нужда. Всеки на мое място би помогнал. Нека сега поговорим по същество.

— В смисъл? — Тя седна на дивана до него. Гласът ѝ стана делови.

— Вчера ме постави в такова глупаво положение...

— Моля? — стъписа се Лесли. — Ти ме уволни, забрави ли?

— Както и да е... Но когато си тръгваше, не те чух да споменаваш нищо за договора си с господин Карсън. Защо не ме уведоми за срещата, която си му назначила?

— Нямах възможност!

— Все пак би могла да кажеш две думи. Представяш ли си, пристига клиентът, а теб те няма! Не е нужно да ти казвам колко беше разстроен. Отне ни доста време, докато намерим договора за предплатата за четирите вили, които възнамерява да купи. Освен това

се оказа, че би искал да разгледа и други места. Но не желае да работи с друг агент, освен с теб...

— Съжалявам за господин Карсън — въздъхна Лесли. — Но не виждам какво ме засяга всичко това. Проблемът си е ваш. Сега имам други грижи, които са много по-важни от...

— От какво? От сделка за един милион долара? — Тя искаше да продължи, но Бун я хвана здраво за китката. — Освен това ти си реализирала продажбата и ще си получиш комисионната!

С какво удоволствие Лесли би искала да му каже, че не желае тези пари, но това просто нямаше да отговаря на истината. Нуждаеше се от помощ много повече, отколкото той можеше да допусне. Бе приела работата в неговата компания на доверие и изобщо не бе допуснала, че госпожа Декстър не е упълномощена да се разпорежда с кадрите във фирмата. Към всичко това се прибавяше и болестта на Карсън, която ѝ напомни, че цялата грижа по отглеждането и възпитанието на детето ще падне занапред само и единствено върху нея. Не, не, не можеше да позволи да се отнасят към нея грубо и непочтено! А поради никому неизвестни причини Бун Декстър я бе уволнил вчера напълно незаконно!

— Както разбирам — започна тя, като обмисляше всяка своя дума, — въпреки че съм уволнена, искаш да се върна, за да довърша сделката с господин Карсън. Ще си получиш комисионната и после — сбогом! Така ли е?

— Точно така — кимна Бун, уверен, че никой не би подминал лекомислено такава тлъста сума.

— Е, тогава моят отговор е „не“! — Лесли изпита огромно задоволство при вида на стъписаната му физиономия.

— Какво?

— Чу ме добре: не желая да се върна! Никога няма да работя за теб! След като вчера беше така безочливо откровен с мен, за да ми кажеш, че споразумението с твоята компания не е валидно, защото не е подписано от теб! И ако решиш все пак да скърпиш някак си договора с господин Карсън, знай, че нищо няма да ме спре да го посетя в хотела и да поплача на рамото му. Доколкото знам, той също има разведена дъщеря с три деца и ще ме разбере. И тогава ще си състави хубаво мнение за професионалната ви етика, господин Декстър!

— *Господин Декстър!*... Лесли, отиваш твърде далеч! Мислех, че сме доста близки, за да се наричаме с фамилните си имена. Какво целиш — да си отмъстиш? Или искаш повече пари?

— Нито едното, нито другото. Отговорът е много по-прост, отколкото можеш да си представиш. Искам си работата! Това е всичко. Искам подписа ти върху трудовия ми договор!

В настъпилата тишина Лесли чуваше само задъханото му неравно дишане.

— Това е изнудване! — възмутено възропта той.

— Наречи го, както искаш! — прошепна Лесли твърдо. — Това са моите условия. Или ги приеми, или се махай!

Разтреперана, тя се надигна, за да остави чашата в кухнята. Бун я настигна бързо, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Малко глупаче! Не това е начинът, по който можем да работим заедно! — притисна я той към гърдите си.

Нещо се прекърши и у двамата. Сладкият, едва доловим нежен аромат на косите ѝ и допирът до меката ѝ плът стопиха в миг яростта му. Желанието му за отмъщение отстъпи и на негово място избуя дива, необузdana страст. С всяко свое движение тялото му издаваше това, което никога не би признал: любовта им беше една необходимост, едно сливане на самотните им, копнели цял живот за щастие сърца.

Той повдигна Лесли на пръсти и зарови глава в топлата плът между гърдите ѝ.

— Проклет синджир! — промърмори, отблъсквайки верижката ѝ встрани. — Дразни ме от самото начало... Сложила си го, за да ме измъчваш, нали?

Лесли не отговори. Притворила очи и изпънала шия назад, тя се бе отпуснала блажено в ръцете му.

— Как да те отстраня сега от живота си... — неочаквано прошепна Бун и в гласа му прозвуча съжаление.

Думите му я сепнаха. Изведнъж се почувства измамена и си спомни за кого бяха предназначени ласките му.

Изви се бързо встрани и се изплъзна от ръцете му. Втурна се към кухнята, застана до прозореца и впери поглед към заслепяващата белота навън.

— Лесли...

— Какво беше това? — остро го погледна тя. — Може би сексуален порив? Ако възнамеряваме да работим заедно, трябва да се държим на дистанция един от друг!

— Е, това се случи, тъкмо защото ти и аз никога няма да работим заедно — стисна устни той.

— Да се надяваме, господин Декстър, че притежавате все пак известен самоконтрол...

— Не и там, където си замесена ти! Но кое те накара да си съставиш такова лошо мнение за мен? Това ли?

С неочакваната ловкост на пантера, дебнеща плячката си, той се намери с един скок до Лесли и я грабна отново в обятията си. Тя се задъха от гняв:

— Веднага ме пусни!

Така бе извил китките ѝ зад гърба и я бе притиснал до кухненския плот, че ръбът му болезнено се врязваше в бедрата ѝ.

— Видя ли какво стори от мен! — брутално я притисна Бун.

Разбира се, това е само номер, за да ме накара да променя решението си, мислено се успокояваше Лесли. Искане да ме унижи и да ме стъпче... Все пак тя не можа да спре сълзата, която набъбна под дългите ѝ мигли и се търкулна по зачервената ѝ буза.

— Бун, боли ме! — Лесли дишаше тежко. — Да не искаш да ме убедиш със сила, че не трябва да работим заедно?

Той изруга и я блъсна встрани. В това време откъм детската стая се дочу сънливият глас на Карън:

— Има ли някой тук? Струва ми се, че чух гласове... О, господин Декстър! Мама пак ли ви е сърдита?

Бун се обърна към детето, което току-що прекрачваше прага на всекидневната, и сърцето му трепна при вида на малкото бледо създание в бяла нощничка. По лицето му се изписа нерешителност. А Карън не спираше да бърбори:

— Толкова съжалявам, че мама не ви харесва! Но когато я опознаете по-добре, ще разберете, че в действителност е мила и добра...

Усмивка заигра по устните му.

— Радвам се, че си по-добре, Карън!

— Върнал си се, за да ми разкажеш историята ли?

— Друг път, миличко. Не съм забравил. Но сега отивам на работа.

Без да погледне Лесли, Бун си тръгна бързо, но само час след това, когато телефонът иззвъня, тя знаеше — преди още да е вдигнала слушалката, че е той.

— Току-що подписах трудовия ти договор. Утре в осем бъди в офиса. Но те предупреждавам: не се мяркай пред очите ми!

— Ще е удоволствие за мен да изпълня разпорежданията ви, господин Декстър! — отвърна Лесли дръзко.

Тя ликуваше. Имаше впечатлението, че досега никой не се бе осмелявал да пречупи волята на Бун Декстър.

Но чувството ѝ за триумф отлетя скоро. При мисълта за утрешния ден у нея започна да се надига необясним страх. Беше спечелила първата битка. Но не знаеше кой ще е победителят във войната.

ПЕТА ГЛАВА

На другия ден, след дълги колебания, Лесли облече морскозелената копринена рокля — една от любимите ѝ дрехи, и сложи същата златна верижка, която силно бе подразнила Бун предния ден. За по-практично надяна сивото си кожено палто с качулка от синтетична материя, което бе така изкусно изработено, че можеше да подведе и опитното око на познавача.

Когато влезе в офиса, вътре цареше необичайна тишина. По изненадата, изписана върху лицата на Тед и Роуз-Мари, и по топлото им посрещане Лесли веднага разбра, че Бун не ги бе уведомил за подновяването на договора ѝ. Вратата му беше затворена. Тя едва се сдържа да не влезе при него, за да го поздрави, но се овладя и закрачи бързо към стаята си. Хрумна ѝ по-добра идея. Реши да си вземе договора от него и да се увери в редовността му, преди да се захване с каквато и да било работа.

Върна се самоуверено до кабинета и почука.

— Влезте! — Само една негова дума беше необходима, за да я накара да се разтрепери. Пое си дълбоко дъх и решително бутна вратата.

Гъста руменина изби по страните ѝ, когато с вълнение забеляза възхищението, което се изписа по лицето на Бун при влизането ѝ. Бе свалила качулката си и златните ѝ къдрици се спускаха свободно около красивото лице. За част от секундата в очите му проблесна искра, недвусмислено показваща, че отново изпитва желание да бъде с нея и да я притежава. Лесли не успя да скрие радостната тръпка, преминала през тялото ѝ, и чисто женското си превъзходство над този силен чаровен мъж. Смущението му трая само миг.

— Ти! Мисля, че ти казах да не се мяркаш повече пред очите ми! — затвори той престорено ядосано счетоводната книга, по която тъкмо се готвеше да работи.

— Така е — промълви Лесли. — Но преди да започна работа, бих искала да получа копие от трудовия ми договор с твоя подпис. Ще

го покажа на адвоката си...

— На адвоката си! По дяволите! Казах ти, че ще те върна на работа и удържах на думата си. Не е ли достатъчно? — Очите му потъмняха, той стисна устни и дълбоките резки около тях се очертаха още по-ясно.

— Но без документа не мога да бъда сигурна... — рече тя, уплашена от внезапното му избухване.

Договорът лежеше пред него на бюрото. Той го вдигна и подигравателно изкриви устни.

— Ела и си го вземи, щом толкова искаш!

Когато Лесли посегна към листа хартия, Бун я сграбчи за китката:

— Не бързай толкова! — Гняв, примесен с колебание, се долови в гласа му. — Дадох ти, каквото искаше. Сега е твой ред да спазиш уговорката в споразумението ни: не ми се пречкай на пътя!

— Добре, Бун, както желаш... — Той я пусна рязко и тя тръгна към изхода. Но преди да излезе, се обърна още веднъж към него:

— Не бих се върнала никога на тази работа, ако не бях толкова притеснена финансово. Да работим заедно за мен е също толкова трудно, колкото и за теб.

Тя говореше самата истина. Чувствата ѝ към него не се бяха променили с нищо от мига, в който го срещна за първи път. Беше се влюбила безнадеждно в човек, който нехаеше за нея.

През следващите дни и седмици Лесли рядко срещаше Бун, макар че работеха в една сграда. Той често пътуваше до Денвър или участваше в заседания на общинския съвет. Тя се чудеше дали тези чести отсъствия нямат нещо общо с нея. Когато ставаше много студено за обиколки по строежите, Бун прекарваше времето си в планиране и координиране на бъдещи проекти, като по цели дни не излизаше от кабинета си.

Основното служебно задължение на Лесли беше да се занимава с огледи на недвижими имоти. Повечето от клиентите ѝ бяха мексиканци и тексасци. Тя свободно владееше испански и това я улесняваше доста при реализирането на важни сделки. Фактът, че е родом от Тексас, пък ѝ помогна много при установяването на контакти с тексасци, дошли на почивка в Колорадо.

Резервираното поведение на Бун я изнервяше и повечето вечери тя прекарваше у дома с Карън. Една нощ детето се събуди от кошмар и заяви неочаквано:

— Така ми се иска да сте все още женени с татко! Тогава няма да ми се караш толкова много...

Оттогава Лесли се стараеше да бъде по-мила с Карън, но невинаги ѝ се удаваше.

За Деня на благодарността Карън отлетя за Остин при баща си. Четирите почивни дни Лесли трябваше да прекара сама у дома. Откакто се разведе, отпуските и свободните дни бяха истинско бреме за нея.

Вечерта гостува на съседката си Джини и семейството ѝ. В събота следобед Тед и приятелката му Луси я поканиха на ски в планината. Никога самотата не ѝ бе тежала така, както през остатъка от дългия уикенд. Непрекъснато мислеше за Бун и мечтаеше времето да се върне и всичко между тях да започне отначало. Уви, беше невъзможно...

Тим пожела да вземе Карън и за коледната ваканция. Вечерта преди отлитането ѝ за Тексас телефонът иззвъня. Карън грабна слушалката, уверена, че се обажда баща ѝ. След малко Лесли дочу екзалтираното ѝ гласче:

— Охо, не сте ни забравили, господин Декстър! Не, утре заминавам при татко в Тексас. За две седмици... Трябва да дойдете тази вечер... Разбира се... Можете да дойдете по всяко време!

Лесли се облегна на стената. Бун идваше да ги види. Но защо? Когато зададе този въпрос на Карън, тя ѝ отговори:

— За да ми разкаже историята, която ми обеща, когато бях болна!

Когато се почука на вратата, Карън хукна и я отвори широко.

— Заповядайте, господин Декстър! За съжаление мама е вкъщи, но се надявам да не ни безпокои.

Бун пристъпи и малкото тясно пространство се изпълни със силното му мъжко присъствие. Беше облечен в каубойска риза и тесни сини джинси. Тръпчивият аромат на одеколona му подсилваше впечатлението за мъжественост, излъчваща се от добре сложеното му атлетично тяло. Бун очевидно осъзнаваше въздействието си не само

върху Лесли, но и върху малкото момиченце до нея, протягащо весело ръце към червеното пакетче, донесено от него.

Внезапно Лесли се почувства зле — Тялото ѝ натежа и тя се подпря на най-близкия фотьойл, за да не падне. Всичко затанцува пред очите ѝ. По челото ѝ изби студена пот.

— Добре ли си? — запита я Бун вместо поздрав, докато разопаковаше подаръка за Карън. — Изглеждаш малко бледа...

Това бяха първите думи, които ѝ казваше след близо две седмици. Устните ѝ пресъхнаха и тя прокара език по тънкия слой перлено червило.

— Добре съм... Карън толкова се зарадва, че не си забравил обещанието си. Много мило, че си се сетил да ѝ донесеш коледен подарък!

— Това беше най-малкото, което можех да направя за нея, след толкова дълго чакане от нейна страна.

— Нова кукла! — изписка в това време Карън. — И два пуловера! О, благодаря ви, господин Декстър! А сега ще дойдете ли в стаята ми, за да ми разкажете историята?

— Разбира се!

Близо час Бун се заседя при Карън. От време на време Лесли чуваше веселия им смях и радостните писъци на дъщеря си.

Звукът на телевизора беше влошен поради снежната виелица навън и тя се зае с прегледа на пресата. Когато Бун излезе от детската стая, той не се запъти, както обикновено, направо към изхода, а се отпусна на дивана до нея. Близостта му я смути и обърка.

— Страхувам се, че Карън заспа с дрехите — усмихна се той.

Лесли се зарадва на приятелския му тон. Изглежда Карън събуждаше най-добрите страни от характера му.

— Не е голяма беда... — отвърна тя. — Мисля, че идването ти означава много за нея.

— Бях дал обещание ѝ трябваше да го изпълня. — Погледът му се спря на лицето ѝ. Тя не издържа и прехапа долната си устна, като едва ли съзнаваше колко предизвикателен бе този жест за него.

— Да ти предложи нещо за пиене?

— Не, благодаря! — Очите му я изгаряха. — Още не съм ти казал колко съм доволен от работата ти. За начинаещ си постигнала големи успехи. — Лесли се изчерви. Оценката му беше твърде

неочаквана, но ѝ подеждва изненадващо добре. — Щях да те уволня, без да ти дам шанс да докажеш възможностите си...

— Бун, мисля, че разбирам защо се държиш така с мен! — реши да бъде откровена докрай тя.

— Не съм толкова сигурен. — Бун беше напрегнат, думите се изтръгваха от гърдите му мъчително. — Лесли!... — Той целият настръхна. Погледът му просветна диво. — Лесли, помогни ми! То е по-силно от мен... Разкъсва ме, ще ме унищожи! Желая те, желая те повече от всякога!

Протегна ръце към нея и докосна върховете на пръстите ѝ. Лесли беше неспособна да се контролира повече. *О, Бун, и аз те желая*, отчаяно викаше душата ѝ, но тя само промълви:

— Желание, Бун, без обич и уважение не е достатъчно. Може би съм старомодна, не знам...

Той я погледна враждебно. Това, което Лесли прочете в очите му, я съкруши.

— Не мисля, че жена, легнала още първата нощ с напълно непознат мъж, е старомодна!

— Боже мой! Колко дълго още трябва да ме мъчи съвестта заради тази глупава грешка? — пламна тя.

— Още много, много дълго... Някои грешки стават навик. — Бун бе приближил лицето си до нейното и тя чувстваше горещия му дъх.

— Но не и тази. — Лесли се надигна решително. — По-добре е да си вървиш!

— Лесли, нямам намерение да прекарам още една нощ сам и да знам, че и ти си самотна някъде в този град.

Дали и той беше самотен като нея? Нима прекарваше нощите си в мисли и копнежи по нещо все още неизживяно?

— Какво предлагаш тогава? — Тя разбра грешката си много късно. С едно движение Бун я повали на дивана.

— Предпочитам да ти покажа, отколкото да ти обясня!

— Не, недей! — заблъска го тя отчаяно, но силните му ръце я приковаваха на мястото ѝ. — Моля те, пусни ме!

— Не! — Задъхана целувка изгори устните ѝ. По тялото ѝ се разля гореща вълна и я потопи в изпълнените с неизвестност и опасности дълбини на страстта и изкушението, към които я тласкаше той.

— Пусни ме! — молеше тя с последни усилия на волята. Но Бун не искаше да чуе. — Пусни ме, моля те!

Устните му не се откъсваха от пламналото ѝ лице.

— Карън е в съседната стая...

— Вече е заспала. — Устните му се спуснаха по-надолу, към шията ѝ.

— Може да се събуди и да влезе...

— Добре... — отдръпна се той с нежелание. — Но утре през нощта Карън няма да е тук, нали? Какво извинение ще измислиш тогава?

— Бун, моля те, не искай от мен това, което не съм способна да ти дам! Независимо какво мислиш за мен, държа да ти кажа, че сексът не е силната ми страна. Преди него са любовта, приятелството...

— Любов! — процеди Бун презрително. — Какво знаете вие, жените за любовта и приятелството?

Лесли го погледна продължително.

— Виждам, че никога не ще бъда за теб нещо повече от плътско удоволствие, но това не е достатъчно за мен. И само защото те приех още първата нощ, загубих завинаги уважението ти... Добре, може би си прав. Сигурно заслужавам твоето презрение. — Тя се разплака.

— Лесли, чуй ме! Искаш от мен твърде много — повече, отколкото мога да ти дам. Усложняваш излишно нещата. Сексуалната връзка между свободни мъж и жена, каквито сме ние, е нещо толкова обикновено. Всичко, което искам от теб, е секс. Ти си красива и аз те желая... Не мога да ти обясня защо е така, но не изпитвам нужда от приятелство и любов. Имам майка и сестра, които ме обичат, колкото е необходимо, и приятели мъже, с които мога да ходя на лов и за риба, когато пожелаю. И не си въобразявай, че след като желая да те имам в леглото си, съм готов да се поставя и под пълния ти контрол. Всичко, което вие, жените, разбирате под *любов* и *брак*, се вмести в една-единствена дума: контрол. Е, добре, аз вече бях подложен на такова изпитание... За първи и последен път!

— Да не мислиш, че всички жени са устроени да мислят по един и същ начин?

— Несъмнено!

— Значи си решил да използваш жените само за плътски удоволствия?

— Глупаво е, но...

— Но е истина!

— Да.

— Е, аз искам нещо повече!

— Лесли, и ти си като всички останали, не се самозаблуждавай!

— Прекъсна я грубо Бун. — Защо да си по-различна?

— Не мога да ти обясня. Единственото, което знам, е, че това, което ми предлагаш, не ме задоволява напълно. Не мога да живея с теб и да се чувствам самотна.

Бун втренчи поглед в нея, като че ли не вярваше на думите ѝ.

— Добре, следвай тогава разума си, но ако той ти подсказе нещо друго...

— Няма, сигурна съм.

— Тогава наистина е по-добре да си вървя.

Реакцията му я нарани, но тя успя да запази самообладание.

— Утре ще се видим в службата — извика след него.

— Не мога да ти обещавам...

Цяла нощ Лесли не можа да мигне. Мислите ѝ кръжаха все около Бун. Лежеше измъчена и сама в леглото си и претегляше всяка негова дума.

В едно нещо Бун беше прав: Лесли го желаше толкова, колкото и той нея. Вече имаха една любовна нощ зад гърба си и знаеха, че телата им бяха създадени едно за друго. Животът бе кратък. Защо бягаше от насладите му, които бяха така желани не само от Бун, а и от нея самата? Обичаше го — вероятно беше любов от пръв поглед. Но тя вече имаше горчив опит от предишната си незряла любов с Тим. А сега между нея и Бун стоеше и Карън. Лесли трябваше да съхрани щастието и бъдещето ѝ, затова не биваше да се впуска сляпо в нова връзка, без да държи сметка за последствията.

Замисли се за миналото. С Тим се влюбиха, когато тя все още учеше в колежа, а той току-що бе започнал лекарската си практика. Когато Лесли се дипломира, се ожениха и дълги години тя му помагаше в работата. В началото на съвместния им живот се обичаха силно, но с времето много други неща застанаха помежду им. Бракът им бавно започна да се разпада. Постоянният стрес, в който я държеше Тим, непрекъснатите финансови затруднения, както и тежката бременност, си казаха думата. И двамата работеха усърдно ден и нощ,

и когато най-последно Тим си извоюва авторитет на опитен и търсен хирург, той изведнъж реши, че е пропилял безвъзвратно най-хубавите години от живота си. И така, във весели компании с хубави жени Тим остави Лесли и тръгна да търси младостта си...

Странно, но мисълта за бившия ѝ съпруг вече не ѝ причиняваше болка. Съществуваха само един мъж — висок, тъмен и красив, чието докосване я възпламеняваше и събуждаше любовта ѝ, един-единствен мъж, който отсега нататък щеше да идва всяка нощ в мъчителните ѝ сънища — мъжът, който отказа да я пусне в сърцето си.

ШЕСТА ГЛАВА

Два дни по-късно, почти към обяд, Лесли преглеждаше натрупалите се на бюрото ѝ документи. Напоследък бе толкова заета с търговска дейност, че не ѝ оставаше никакво време за канцеларска работа в офиса.

— Изглеждаш така, като че ли си се барикадирала — засмя се Тед от вратата. — Защо не се отбиеш при мен, когато свършиш?

— Здравей, Тед! Как си? — Лесли отметна златистите кичури от челото си и вдигна поглед към красивия млад мъж, с когото я свързваше най-чисто приятелство.

— Какво да ти кажа, за съжаление съм... Ужасно съм самотен. Луси замина при родителите си и ще остане там няколко дни. Ще се срещнем с нея едва в новогодишната нощ, на бала в ранчото Девълс Бранд.

— Е, добре е все пак, че имате нещо предвид. Какво да кажа аз? Карън също замина.

— Ще дойдеш ли тази вечер на събирането с колегите?

— О, не съм мислила още за това... — отвърна Лесли неохотно, почуквайки с молив по бюрото.

Не беше вярно. От развода си насам не бе излизала с приятели. Гореше от желание да се позабавлява тази вечер, но мисълта за самотното ѝ завръщане след празненството убиваше цялото ѝ настроение. Бун беше извън града, но Роуз-Мари ѝ бе доверила тайно, че за Коледа ще се върне.

— Ако решиш да дойдеш, бих могъл да те взема с колата си — предложи ѝ Тед любезно.

— О, Тед, бих се радвала, но... Добре. Ще се възползвам от предложението ти. Идеята да си седя сама вкъщи тази нощ изобщо не ме въодушевява.

— Ще те взема в седем.

Вече цял час Лесли седеше пред огледалото в спалнята и старателно се подготвяше за вечерята с колегите си. Тъкмо бе привършила грима си, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката едва на третото позвъняване и доста се изненада, когато в мембраната прозвуча типичният провлечен тексаски диалект на бившия ѝ съпруг. Краката ѝ се подкосиха. Предчувствайки най-лошото, тя едва успя да запита:

— Тим, да не би... Карън... Случило ли се е нещо?

— Карън е добре. Всичко е наред... Само че... Мисля, че не е нещо сериозно.

— Но какво има?

— Много е депресирана заради развода ни. Иска да ни събере отново или поне да ни накара да поговорим.

Лесли си пое дъх.

— Минаха осемнайсет месеца, Тим.

— В Деня на благодарността не каза нищо, но през нощта плака часове наред... Каза ми, че си се тревожела за нея непрекъснато, и то само защото съм ви изоставил. Заяви ми още, че ще ѝ направя най-хубавия коледен подарък, ако дойда за празниците при вас в Колорадо. Дори не пожела да погледне подаръците, които съм ѝ купил... Мисля, че тайно се надява, че ако се видим, ще се съберем отново...

— Твърде късно е, Тим — стисна устни Лесли, припомняйки си всичките дни и месеци на болка и унижение. За сдобряване и дума не можеше да става.

— Знам, но тя е едва на седем години. Не може да разбере. Реших да я доведа на трийсет и първи декември. Може би ще измислиш някое местенце, където да прекараме тримата новогодишната нощ? Заради Карън... и разбира се, ако нямаш други планове за вечерта.

Това беше последното нещо, което Лесли желаше. Да празнува с Тим! Но когато си спомни колко лошо се бе държала с Карън напоследък, реши, че вероятно поведението ѝ е причина за дълбоката душевна травма на детето. Ако Тим дойде сега в Колорадо, а тя откаже да се срещне с него, не бе сигурна дали няма да изправи Карън срещу себе си.

— Засега нямам никакви планове, а ако това действително ще е добре за Карън, ще направя всичко възможно...

— Добре. Ще се видим тогава на трийсет и първи.

— О, Тим, с какво ли ще се променят отношенията ни след тази среща? — възкликна Лесли.

— С какво ли? — Тим въздъхна. — Тази нощ Карън и аз ще спим най-после спокойно. Ето, говори с нея по телефона, за да ѝ съобщиш сама добрата новина.

Веднага щом Тим затвори, Лесли се свърза с ранчото Девълс Бранд и направи резервация за трима за новогодишния бал. Стори ѝ се странно, че се готви да излиза с Тим. Само преди месец би дала всичко за тази покана, но сега друг мъж бе завладял ума и сърцето ѝ.

За миг Лесли изпита досада и раздразнение от това, че Тим се бе оставил да бъде манипулиран от едно седемгодишно дете. Карън винаги е била голямата му слабост, а сега, когато я виждаше толкова рядко, бе започнал да задоволява всичките ѝ прищевки. Вероятно, ако е опитал, би могъл да намери довод да отклони желанието ѝ. Но може би не е искал?...

Лесли и Тед закъсняха. Тържеството беше в разгара си, когато портиерът отвори любезно вратата пред тях. Тънките ѝ пръсти се бяха вкопчили здраво в ръкава на сакото му. Погледът ѝ обходи препълнената зала и най-после откри това, което търсеше. Сърцето ѝ се сви болезнено, когато видя елегантно облечения и изглеждащ по-свеж от всякога Бун. Добре ушитият му сив костюм беше като излят по него. Всяко негово движение подчертаваше силата и гъвкавостта му. Под официалния му външен вид обаче дремеше някаква дива, необузdana страст, която усещаха само нежните половинки на тълпящите се около него приятели.

Вниманието на Лесли привлякоха застаналите от двете му страни червенокоси дами, които много си приличаха. По-младата от тях беше същата, която Лесли бе видяла с Бун в хижата. Очевидно двамата бяха в интимни отношения. Лесли усети сърцето си да изстива.

Когато Тед ѝ помагаше да си съблече палтото, тъмният поглед на Бун се плъзна случайно към нея и усмивката му замръзна в мига, в който я видя. В черна, дълга до глезените кадифена рокля, с подарения от баба ѝ бял сапфир на нежната шия Лесли изглеждаше ослепително.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — запита я Тед.

— Да, добре би било — усмихна му се тя мило.

Нямаше смисъл да разваля вечерта на Тед, само защото нечие присъствие я смущаваше. Бе решила, колкото и да е трудно, да се забавлява, и Бун трябваше да признае, че го прави успешно. Постоянно беше в центъра на тълпа ухажори и някой все я отвличаше за поредния танц на дансинга. И изглежда никой не забелязваше, че Лесли бе доста по-шумна от обикновено и че изпи малко повече чаши от друг път.

Никой, освен Бун. Стомахът ѝ се свиваше болезнено, когато очите ѝ случайно срещаха острия му поглед, следващ я непрекъснато и навсякъде.

Джош, колегата от съседния отдел, танцуваше с нея и я притискаше малко по-силно, отколкото тя би желала, когато ненадейно широка мъжка длан докосна рамото ѝ.

— Може ли да ви разделя? — Сърцето ѝ замря.

— Разбира се, Ер Би! — Джош отстъпи встрани.

Силните пръсти на Бун се впиха в голата плът на гърба ѝ. Трите чаши вино, изпити на гладен стомах, се качиха в главата ѝ и въпреки че съзнаваше какво прави, неволно се опита да го подразни. Устните ѝ се впиха в тялото му през ризата и горещият ѝ дъх, проникнал през плата, се сля с плътта му.

— Така ли танцуваш и с другите мъже? — Дрезгавият му глас търсеше ухото ѝ.

— Не, само е теб! — замечтано отвърна тя, заравяйки пръсти в косите му над колосаната яка на ризата. — О, Бун...

Музиката спря и те останаха няколко мига прегърнати. Нито Бун, нито Лесли видяха Роуз-Мари, която ги наблюдаваше отдалече със загадъчна доволна усмивка.

Към тях се приближи Тед и разтревожено каза:

— Съжалявам, че ви прекъсвам... Обади се брат ми. Трябва да се прибера веднага у дома. Лесли, Джош обеща да те закара у вас.

— Можеш да кажеш на Джош, че ще я закарам аз — раздражено заяви Бун.

Почувствал се неудобно, Тед се извини още веднъж и се отдалечи.

— Можех да си отида и с Джош... — плахо подметна Лесли. Тя се радваше и същевременно се страхуваше да остане насаме с Бун.

— Нямах избор, мила... — Бун я притисна отново.

— Наистина бих могла...

— Виж какво, глупаче! — Той се ядоса. — Джош е пил, а пътищата са заледени.

— Не ми изглежда пиан — настояваше Лесли.

Бун спря и зениците му се разшириха.

— Марни загина в нощ като тази. Не я спрях, въпреки че бе пила.

Той шофираше бавно, умело управлявайки кадилака си през току-що падналия дълбок сняг. Високи преспи се издигаха като планини от двете страни на магистралата. Бун предложи да закара и Джош и пътят, по който се движеха сега, бе напълно непознат за Лесли.

Когато след около час спряха пред голяма триетажна къща, красиво разположена сред гора от смърчове, тя се обърна учудено към Бун:

— Не живея тук...

— Знам. Аз живея тук.

Преди да успее да каже нещо, той излезе от колата и ѝ отвори вратата.

— Не си ме питал дали искам да дойда тук.

— Знам, че щеше да ми откажеш.

Нямаше смисъл да му противоречи. Подаде му ръка и слезе.

Вътрешната уредба на къщата беше точно толкова изискана, колкото и външният ѝ вид. Фронталната стена на първия етаж беше изцяло остъклена. С един поглед Лесли усети типично мъжкия вкус, с който бе подреден този дом: безкрайна ламперия от кедрово дърво покриваше стените, тежки, тапицирани с кожа фотьойли и дивани бяха основната мебелировка, позлатени и излъскани до блясък метални пластики можеха да се видят навсякъде, а десетки картини с индиански сюжети допълваха сполучливо интериора. Нищо в къщата не издаваше и най-слабо женско присъствие.

Бун ѝ помогна да си съблече палтото.

— Прекрасна рокля! — Погледът му одобрително се плъзна от главата до петите ѝ и се върна на блестящите ѝ очи, чиято изумрудена зеленина се подсилваше от вечерния грим. Гърдите ѝ, предизвикателно

открити от дълбокото деколте на роклята, се повдигаха леко. Лесли беше неотразима. Бун с мъка откъсна очи от нея.

— Какво се опита да разиграеш тази вечер? — с престошена безцеремонност я запита той. — Да се присламчиш към Тед, докато Луси отсъства? Или искаше да получиш централна роля в спектакъла? Накара всички мъже в залата да тичат след теб...

Въпросът му прозвуча толкова неочаквано, че тя само прехапа устни.

— Как можеш да си помислиш, че искам да се вмъкна между Тед и Луси? — Лесли се изчерви от възмущение. — И какво искаш да кажеш за роклята ми? Всички жени тази вечер бяха облечени официално!

— Вярно, не се различаваше много от останалите жени. Затова се питам защо всеки мъж тази вечер искаше да извлече някаква полза от теб?

— Как се осмеляваш да ми говориш така! Самият ти доста добре се забавляваше с червенокосото момиче! А защо, ако смея да попитам, точно с нея? Та тя може да ти бъде дъщеря!

Бун се засмя широко. Белите му зъби лъснаха. Очите му, я гледаха самодоволно. Очевидно целият разговор го забавляваше истински.

— Момичето ли? Може да се каже, че в известен смисъл ми е наистина дъщеря... — Лесли го погледна озадачено. — Племенница ми е.

По дяволите! Този мъж бе в състояние да превърне живота ѝ в низ от недоразумения.

— Искам само да те предупредя Лесли — продължи Бун, вече сериозен, — че не желая да те виждам повече с Тед.

— Но той само ме докара на вечерята... Приятели сме, нищо повече...

Бун замълча, отиде до бара и си наля скоч с лед. За Лесли отвори бутилка маркова диетична кока-кола, каквато я бе виждал да пие в службата.

— Веднъж ми каза, че приятелството е качество, което много цениш у мъжете... — неочаквано поднови разговора той.

— Едно от качествата — поправи го Лесли.

Бун тръгна към нея. Всяка негова крачка я караше да настръхва. Черната му коса беше грижливо пригладена назад и блестеше като полиран абанос. Смуглото му лице бе като изваяно. За кой ли път Лесли трябваше да се убеди, че е красив мъж. Тя наведе очи. Споменът за първата нощ нахлу в нея и я разкъса на хиляди малки парченца.

— Последните два дни — без теб, Лесли, бяха истински ад за мен — развълнувано промълви Бун.

— Бун, ако си ме довел тук, за да ме накараш по някакъв начин да си променя отношението към теб, сбъркал си. Наистина пийнах повечко тази вечер, но все още знам какво върша.

— Доведох те тук, защото тази вечер си зашеметяващо красива и защото искам да прекарам поне един час с теб насаме...

— Бун... — Лесли усети как волята ѝ за съпротива постепенно намалява.

— Лесли, желая те толкова много, че съм готов да изпълня всички твои условия.

Лесли затаи дъх. Добре ли чу? Това беше най-голямото и може би единственото унижение, което Бун си бе позволявал някога пред жена. В гърдите ѝ се надигнаха същевременно радост и съчувствие към него. Но внезапно я обзе съмнение: ами ако всичко е просто трик, за да облекчи съвестта ѝ, да притъпи вниманието ѝ и по този начин да я вкара в леглото си?

— Какво имаш предвид? — запита тя предпазливо.

— Може ли да те поканя утре на ски? В събота хижата и пистите са обикновено пренаселени, а и в този студ ще бъдем така дебело облечени, че ще ни е по-лесно да се държим един към друг като... хм... приятели. — Той умишлено наблегна на последната дума.

— Знаеш, че не умея все още добре да карам ски...

— Значи трябва да практикуваш. Бих могъл да ти дам някои съвети... Но този уикенд ще е повод да се опознаем по-добре, което е по-важно за нас, нали?

— Бун, аз... — Лесли просто не знаеше какво да отговори.

— Лес, искам да бъдем заедно — дори и без секс. Не е ли ясно? — Той включи телевизора. — Какво ще кажеш — да погледаме малко телевизия? Късните филми винаги са интересни...

— Защо... Защо не... — Предложението му я изненада. Когато понечи да седне в най-близкия фотьойл, Бун я придърпа към дивана.

— Седни до мен. Не се страхувай!

— Не ме е страх... — потрепери неволно тя.

— Лъжкиня! — нежно прошепна в ухото ѝ Бун. Огромните му ръце я обгърнаха, но този път в ласката му Лесли откри повече нежност и привързаност, отколкото сексуално желание.

Тя се опита да се съсредоточи върху комедията и скоро крехкият ѝ смях се смеси с гърления му дълбок глас.

Така измина около час. Бун продължаваше да я притиска до себе си и да държи малките ѝ ръце. Когато филмът свърши, той прехвърли на друг канал и отново напълни чашите.

— Не искаш ли да ми разкажеш за себе си, Лесли? — обърна се неочаквано той към нея.

— Вече знаеш доста неща за мен — опита се да отклони молбата му тя. Все пак му разказа за детството си, за ученическите и студентските си години, като се стараяше да не пропусне нищо, с изключение на някои подробности около брака и развода си.

— А сега е твой ред! — погледна го подканващо тя, когато свърши разказа си.

— Няма много за разказване — уклончиво ѝ отвърна Бун.

— Струва ми се, че си по-възрастен от мен, а аз разказвах повече от четвърт час...

— Тогава ще трябва да чуеш познатата стара история за доброто бедно момче, преуспяло в живота...

— Няма две съдби на света, които да се покриват изцяло. Твоят живот си е твой и е неповторим.

— Баща ми почина, когато бях още момче — започна Бун, вперил поглед в чашата си. — След смъртта му трябваше да работя много — лете, през ваканциите, дори по време на следването си... Ти вече си имала име, когато аз създавах своето. През целия си живот съм искал да бъда лекар и последната година в колежа имах късмет да получа стипендия. Продължавах обаче да работя, тъй като парите от нея съвсем не бяха достатъчни. Майка ми се разболя и трябваше да се подложи на няколко операции. Двамата се лишавахме от много неща, за да мога да продължа да уча. И тогава отново срещнах Марни, с която ме свързваха хубави детски спомени. Непрекъснато бяхме заедно, така че не ни оставаше време да учим. Всъщност вината беше нейна. Когато забременя, аз изоставих следването и се оженихме. След

месец тя загуби детето. А аз, въпреки че след това се канех да се върна в института, не го направих. Трябваше да издържам жена си, а и майка ми се нуждаеше от подкрепа. Реших да се препитавам по друг начин и случайно попаднах в строителния бизнес. Останалото го знаеш.

Лесли слушаше внимателно. Постепенно откриваше нови, неподозирани черти в характера на Бун. Стана ѝ ясно, че в основата на успеха му лежат непоколебима решителност и непрекъснатата борба. Струваше ѝ се, че не би се спрял пред нищо, за да се домогне до целта си. Беше се обиграл до такава степен в живота, че превръщаше с лекота всяка неудача в успех. Лесли подозираше, че Бун премълчава доста неща от житейската си съдба. Тя все още не можеше да си обясни откъде се бе взела у него тази невероятна неприязън спрямо жените, това недоверие и пренебрежение към тяхното поведение и начин на мислене.

През цялата вечер той не се опита да интимничи с нея. Когато накрая я откара до дома ѝ и я изпрати до входа, двамата се спряха нерешително под студената лунна светлина. Колебанието на Лесли трая само миг. Веднага след това тя се обърна рязко и пхна ключа в ключалката. Бун я хвана за ръката.

— Надявам се приятелството да не е всичко, което очакваш от нашата връзка, Лесли...

— Не, Бун, не е.

Тази вечер го чувстваше особено близък. И когато той я повдигна по познатия ѝ вече начин, за да я целуне на сбогуване, устните ѝ се разтвориха с готовност, а пръстите ѝ като ветрило се плъзнаха по раменете му и се склчиха на тила. С познатото ѝ вече умение Бун започна да гали тялото ѝ с длани и устни, докато леката ѝ възбуда постепенно прерасна в болезнена, зашеметяваща потребност, която само той можеше да задоволи.

Във всяко негово движение, във всеки негов жест прозираше големият му опит в любовта. Въпреки че ненавиждаше жените, Бун беше доста находчив, когато се любеше с тях. Но Лесли бе така погълната от чувствата и изживяванията си, че през ум не ѝ минаваше дори да се запита как един мъж, способен да дари толкова радост на една жена, може да изпитва ненавист и презрение към пола ѝ...

Магнетизмът му ѝ въздействаше поразително силно. Чувстваше се пламнала от желание и изтощена от копнеж. Обезумяваше при

мисълта, че в следващия миг той ще си тръгне — а тя ще остане — и двамата ще легнат самотни в студените си празни домове.

Устните му докоснаха върха на ухото ѝ. Трябва само да го покани. Сега... Веднага...

— Лека нощ, Лесли! — отдръпна се леко той. Пръстите му вдигнаха една къдрица, паднала на челото ѝ. — Надявам се, че ще спиш по-спокойно от мен, скъпа!

Устните ѝ тръпнеха от целувката му.

— До утре, Бун...

Когато затвори след него, тя се облегна на вратата, притворила очи. Тъжна усмивка заигра по лицето ѝ. После в душата ѝ внезапно нахлу радост от предстоящия ден, като че ли предвкусваше сладките мигове, които щеше да ѝ донесе той.

СЕДМА ГЛАВА

Слабо разочарование се изписа по лицето на Лесли, когато Бун ѝ съобщи на следващия ден:

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако с нас дойдат Дайна и Тес.

— Дайна и Тес? — въпросително го погледна тя.

— Двете червенокоси хубавици, на които отделих толкова много внимание снощи — блесна дяволито пламъче в погледа му.

Усмивката му възвърна доброто ѝ настроение. Така се радваше, че ще бъдат отново заедно, че нехаеше дали ще трябва да го дели със сестра му, или с племенницата му.

Когато доближиха кадилака, Лесли видя, че двете бяха заели вече местата си. Бун ѝ помогна да се настани на кожената седалка отпред и ги запозна. Дайна беше по-възрастната. Тя се държеше доста мило с Лесли, докато Тес ѝ отправяше само от време на време по някоя бегла усмивка.

В присъствието на сестра си и племенницата си Бун изглеждаше коренно променен. Мрачното му настроение беше изчезнало и очите му блестяха въодушевено. Когато слушаше разговора и споровете му с Дайна, Лесли се учуди колко по-различен можеше да бъде той. Колкото Дайна беше непринудена и открита, толкова Бун се стараяше да изглежда потаен. Тес се включваше в разговора само от учтивост и Лесли започна да се опасява, че може би тя бе причината за лошото настроение на момичето.

Условията за ски спорт бяха отлични. Времето бе меко и тихо, а пистите бяха с почти десетсантиметрова снежна покривка. При изкачването с лифта Бун избра Лесли за свой спътник. Когато се издигнаха над потъналата в спокойствие и тишина гора, двамата се възряха очаровани в ослепително белите върхове на планините, издигащи се пред тях, докдето поглед стига, и сливащи се с небесната синева. Под тях опитни скиори танцуваха на зигзаг и демонстрираха опасни трикове по заснежените писти. Денят беше наистина чудесен.

За първи път, откакто се познаваха, Лесли усети странно чувство за хармония и спокойствие между себе си и Бун. Студеният въздух щипеше бузите ѝ и тя се притисна към него.

— Това там е Сноупик — простря Бун ръка към планината. — Тази пролет ще започна разработването на проект за нов скиорски обект. Искам да построя лифтове до базата и втора хижа, разположена по средата на пътя към върха.

— Чудесно... — промълви Лесли, замаяна от височината и от близостта му.

— Вложил съм голяма част от личните си спестявания в този проект — продължи Бун.

— Но има ли достатъчно хотели в Уинтър Парк за толкова много скиори?

— Не, но това е проблем, който е добре дошъл за всеки строителен предприемач, какъвто съм аз! — Самоуверената му усмивка я очарова и за миг тя спря да слуша какво ѝ говори, загледана в чувствената извивка на устните му. — Миналата седмица започнахме с архитекта изготвянето на скиците за няколко нови вили...

Бун продължаваше да говори, а Лесли слушаше, усещайки как ръката му собственически се плъзга през талията ѝ, а тялото му се притиска до нейното. Тя почти забрави враждебността, която се бе наслоила с времето в душата му. Бун се опияняваше от плановете и мечтите си и едва ли осъзнаваше, че такава радост и удовлетворение от самия себе си не бе изпитвал месеци, не, дори години наред...

Времето минаваше неусетно и за двамата. Беше почти четири, когато се срещнаха с Дайна и Тес на най-високия връх на планината.

— Тес каза, че ще се спусне с Лесли до долу, а аз ти предлагам да си организираме малко състезание по черната писта, съгласен ли си? — обърна се Дайна към Бун.

Очите му блеснаха ентусиазирано и Лесли разбра, че страшно му се иска да приеме предизвикателството на сестра си. Не ѝ се искаше да разваля удоволствието му.

— Върви, Бун — каза му мило. — Не се грижи за мен. Всичко ще е наред.

— Сигурна ли си?

— Разбира се! — Лицето ѝ сияеше, когато той се наведе и я целуна по устните. И двамата не обърнаха внимание на Тес, която ги

наблюдаваше скрито, а на лицето ѝ бе легнала тъмна сянка.

Зад тях се раздаде нетърпеливият вик на Дайна:

— Хайде, Бун, тръгвай!

Бун задържа погледа си върху лицето на Лесли.

— И бъди кавалер! — напомни му тя тихо.

— Винаги ѝ давам една минута преднина, сега ще ѝ дам две.

След няколко минути Лесли и Тес останаха съвсем сами сред смълчаните борове и ели. Лесли се обърна към спътницата си и се стъписа: Тес я гледаше свирепо, а в полуусмивката ѝ се четеше омраза и презрение. Опитвайки се да не отдава значение на мрачното ѝ настроение, Лесли попита:

— Ти ли ще тръгнеш първа или аз?

— Както ти е по-удобно — злобно отвърна Тес.

Такава очевидна враждебност не можеше да се подмине с безразличие.

— Имам чувството, че ти тежи нещо... Или се лъжа? — внимателно подхвърли Лесли. — Вероятно причината съм аз? Ако е така, съжалявам! Може би ще ми кажеш...

Светлокафявите очи на Тес заблестяха от ярост.

— Ти си точно като нея! Бун можеш да измамиш, но не и мен! Толкова си ми ясна! Не те е грижа за него, нали?

— Напротив, Бун ме интересува... И съжалявам, ако...

— Добре, тогава чуй: той не те обича и никога няма да те обикне! Той обича нея! Само нея! Той я желае, но тя е мъртва. Излиза с теб, защото му напомняш за нея. Не можеш ли да разбереш?

Кръвта се смъкна от лицето на Лесли, като че ли ударът, който Тес току-що и нанесе, беше повече физически, отколкото емоционален. Болка разкриви устните ѝ.

— Не е вярно! Не може да бъде вярно! — Но дори да отричаше, съмнението се загнезди здраво в душата ѝ.

Тържествувайки, Тес се обърна отново към нея:

— Предпочитам да се спуснеш преди мен. Обещах на Бун да те сваля жива и здрава от върха.

Лесли се надигна сковано и се отправи към пистата. Сълзите замъгляваха погледа ѝ, но тя се засили по склона, не виждайки и не чувайки нищо около себе си. Колкото по-бързо слезе, толкова по-добре...

Почти бе стигнала подножието на върха, когато се посъвзе. Но само когато съзря Бун в далечината пред себе си, се успокои напълно. Спря за малко и се опита да си възвърне предишния безгрижен вид.

Тес идваше след нея. Дългите ѝ ски скриптяха по пистата, а от двете страни на грациозната ѝ фигура се вдигаха лавинообразно снежни облаци. Момичето вероятно много обичаше вуйчо си и всичко, което ѝ бе наговорило, целеше само едно: да го опази от нея. Изглежда всички жени в живота му даваха възможно най-много от себе си.

Лесли още не бе готова да го запита с какво го беше привлякла. Отношенията им още бяха твърде крехки. Дали причината за връзката им беше наистина външната ѝ прилика с Марни? Или някакво чувство бе покълнало в душата му?

На тези въпроси засега никой не би могъл да ѝ отговори.

Бун и Лесли седяха в затоплената хижа и пиеха чай. Дайна и Тес се извиниха и излязоха навън.

— Нещо ти тежи... — подхвърли предпазливо Бун. — Да не се е случило нещо неприятно? Да не си се уплашила?

— Може да се каже... — уклончиво отвърна Лесли. — Но вече съм добре. Малко ми е студено и това е всичко.

Бун я притисна до себе си.

— Изпий си чая, ще те стопли.

Когато Тес и Дайна се върнаха, Лесли улови раздражението в погледа на момичето и съмненията я връхлетяха с нова сила. Близостта на Бун вече не я радваше толкова.

Когато вечерта той я покани на вечеря навън, тя се извини със силно главоболие и за голямо негово разочарование остана вкъщи — насаме с натрапчивите съмнения, разяждащи душата ѝ.

На другия ден Бун отсъства от града. Единственият му контакт с Лесли беше телефонното му обаждане късно следобед. Покани я на вечеря и този път тя прие с желание.

Когато вечерта позвъни на вратата ѝ, Лесли все още не беше готова. Набързо облече роклята си и с разпуснати коси се затича да отвори.

— Извинявай, че се забавих — все още задъхана впери тя поглед в стройната му фигура и по лицето ѝ се изписа възхищение.

— Заслужаваше си чакането. — Погледът му със задоволство се спусна по нежните форми на тялото ѝ, леко загатнати под фината червена коприна.

— Още не съм готова — смути се Лесли и погледна босите си крака. — Поседни малко...

— Дай да ти помогна! — Бун посегна да затвори ципа на роклята ѝ.

— Бун, ръцете ти са ледени! — почти изписка тя.

— Нали знаеш — студени ръце, топло сърце, — довечера ще се увериш в истинността на тази стара поговорка — прошепна ѝ той в ухото. Лесли се направи, че не чува думите му, но не ѝ се удаде да прикрие смущението си. — Лесли, така ми липсваше през целия ден!

Той повдигна кичурите ѝ нагоре и откри тила и красивото ѝ лице.

— И ти ми липсваше, Бун. Да ти предложи нещо за пиене?

Бун я отстрани от себе си и я погледна многозначително:

— След като не мога дори да те докосвам, бих пийнал нещо. Но и сам мога да се обслужа, докато се приготвиш, макар че се питам защо, по дяволите, трябва да ходим някъде, след като можем да си седим тук и да се занимаваме с много по-приятни неща?...

Отидоха във френския ресторант, разположен на един от склоновете на планината, разкриващ прекрасна гледка към потъналата в лунна светлина долина. Салонният управител ги посрещна и ги настани на малка, елегантно подредена маса до прозореца. Фин китайски порцелан върху бяла покривка, а в средата — кристален свещник с посребрени метални орнаменти — всичко бе изискано.

Лесли изглеждаше очарователно на меката светлина на свещта. Косите ѝ имаха цвета на зряла ръж, а страните ѝ пламтяха от вълнение. Бун галеше с поглед чувствените ѝ устни, деликатната извивка на носа ѝ, дългата ѝ шия, гърдите ѝ, повдигачи развълнувано меката копринена материя.

Сервитьорът им донесе менюто и Лесли се зачете в него. Но очите на Бун я разсейваха. Едва сега тя си даде сметка какво впечатление произвежда върху него. Усмихна му се смутено, а червените ѝ устни подканващо се разтвориха. Неволният ѝ жест му подсказа, че е съзряла копнежа и страстта в тъмния му поглед. Той се

пресегна през масата и улови ръката ѝ. Загрубелият му палец погали меката ѝ длан. Очите му се задържаха дълго на нейните и напирещото желание в тях запали стихийен огън в душата ѝ. Споменът за изживяната любовна нощ е него я връхлетя с нова сила. Лесли го пожела отново — отчаяно и безразсъдно. Ръката ѝ плахо отговори на нежното му докосване.

— Не трябваше да ме водиш в този скъп ресторант — несигурно промълви тя, опитвайки се да разсее пламналата между тях искра.

— Откъде знаеш, че е скъп? В менюто не са посочени цени...

Засмяха се на шегата, но мислите им летяха в друга посока. От подиума зазвуча тиха музика. Нежните акорди, които цигуларят изтръгваше от инструмента, само засилваха пробудилия се в тях копнеж.

Вечерята беше превъзходна: лучена супа гратине, салатата от краставички и домати, паниран мозък, филе с трюфели и плодове. Двата часа, прекарани заедно, се превърнаха в малък празник.

— Ако не можеш да изядеш всичките ягоди, дай и на мен от тях! — Имаше нещо възбуждащо в подканата на Бун. Лесли набоде една ягода с вилицата си и с разтреперана ръка му я поднесе.

— Вкусно... — захрупа той сочния плод, като я гледаше предизвикателно. — Ръката ти трепери. Да не ти е студено?

През цялата вечер тя избягваше да го гледа, но сега неволно впери поглед в загорялото му лице.

— Малко.

— Тогава... защо не танцуваме?

Бун стана от стола и я поведе към дансинга. Телата им се притиснаха едно към друго и се понесоха в такт с музиката. Тръпнеща от вълнение, Лесли усещаше всяко негово докосване. С едната си ръка той я притискаше към себе си, другата — преплела нежно пръстите ѝ, почиваше на широките му гърди, а лицето му бе заровено в буйните ѝ коси и вдъхваше едва доловимия им аромат. Цялата ѝ скованост изчезна и тя се разтопи в ръцете му. Беше истинско удоволствие да се танцува с Бун. Ритъмът беше в кръвта му. Притиснал я здраво в обятията си, той я водеше уверено по дансинга.

Танцуваха отново и отново... Телата им така координираха движенията си, като че ли бяха създадени едно за друго.

Да бъде с Бун за нея беше най-естественото нещо на света. В тези минути ѝ се стори, че любовта им, макар и трудна, бе за тях най-големият дар от съдбата.

Дълбоко в съзнанието ѝ отекваха понякога думите на Тес: *Той не те обича! Той обича нея!* И може би защото това беше истина — поне в началото на връзката им, част от Лесли започваше отчаяно да се съпротивлява и да крещи от болка. Но тя никога не би посмяла да попита Бун за истинските му чувства — времето беше нейната последна надежда. Трябваше само да чака.

Беше много късно, когато Бун предложи да си тръгват. Щом напуснаха магистралата, Лесли с учудване установи, че се насочват към неговия дом.

— Бун, мисля, че е по-добре да ме откараш вкъщи — опита се да го вразуми тя.

— Точно това правя — пошегува се той и я прегърна през раменете.

— Нямам предвид това... — изчерви се Лесли.

— Но това е, което искаш, признай си!

Беше вярно, но тя продължи в същия тон:

— Не мисля, че е много умно това, което целиш. Искам да ти кажа, че си взех поука от първата нощ с теб и не възнамерявам да повторя грешката си.

— Уморих се от умни жени! — Бун с нежелание отдръпна ръката си от рамото ѝ.

Лесли потръпна. Да не би отново да му напомняше за Марни? Само при мисълта за тази жена болката като с обръч стягаше гърдите ѝ.

— Знаеш, че съм права — умоляващо го погледна тя. — Не говоря конкретно за нас двамата, но ако една жена е готова винаги да откликне на желанието на мъжа, то той никога не ще я оцени истински.

— Зависи. Ако го е хванала здраво на вдицата си, той едва ли ще пожелае да я пусне. — Бун говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея. Въздъхна дълбоко, за да прикрие раздразнението си.

Когато пристигнаха пред къщата му, той натисна бутона на дистанционното управление и вратата на гаража се отвори. Сръчно вкара колата в тясното помещение и отново задейства бутона. Вратата

бавно се спусна зад тях и той изключи двигателя. Останаха в пълна тъмнина. Лесли се размърда неспокойно и се надигна от седалката, но гласът на Бун я възпря:

— Твърде съм стар за тези игри, Лесли! Мисля, че те биха подхождали повече на по-млади от нас хора. Желая те повече от всяка друга жена. Защо да го крия, когато знам, че и ти изпитваш същите чувства?

— Нещата не са толкова прости, Бун — меко отвърна Лесли.

— Ще бъдат, ако ги оставим такива, каквито са.

— Но аз не мога... — Лесли усети лекия натиск на пръстите му върху устните си.

— Сигурно ще можеш, Лесли... Искам да бъда с теб... тази нощ...

— Бун...

— Замълчи! — Устните му с дъх на бренди я изгориха.

След дългата целувка, която спря дишането ѝ, Бун неочаквано се отдръпна и дълбоко въздъхна.

— Целуни ме, целуни ме отново! — Лесли гореше цялата. Дребната ѝ грациозна фигура трепереше неудържимо до силното му, приведено над нея тяло. Бун се наклони към нея и бързо допря устни до върха на носа ѝ.

— Не, не така! — почти проплака тя.

— Ако искаш да спрем навреме, то моментът е сега. — Бун отново се отдръпна от нея и включи повторно двигателя на колата. — Все още ли искаш да те откарам у вас?

През цялата вечер той се бе надявал да разбуди страстта ѝ. Накрая успя. Лесли се почувства победена. Страстта бушуваше в нея като огнена стихия. Люби ме... — промълви тя задъхано.

ОСМА ГЛАВА

Люби ме... Молбата на Лесли замръзна в тъмнината.

— Не вярвах, че някога ще го пожелаеш... — прошепна Бун и пое топлото ѝ тяло в силните си ръце.

Като насън Лесли усети как той я вдигна и я понесе по спираловидната стълба към вътрешността на къщата. Влязоха в просторна спалня с огромно легло с месингови топки и позлатени орнаменти. Голяма мечешка кожа покриваше тъмния дървен под. Бун се наведе и внимателно я положи върху нея. Тя го хвана за китката и го придърпа към себе си. Долепи устни до ръката му. Бун прокара длан от брадичката ѝ към шията и оттам — към остроото деколте на роклята. Тъмните му пръсти заиграха с фльонгата на гърба ѝ и я развързаха без усилие. Червената коприна се смъкна от раменете ѝ и откри прекрасните ѝ гърди, пристегнати в бельо от фина бяла дантела. Върховете на пръстите му нежно докоснаха вдлъбнатината между тях, а устните му повториха ласката им. Лесли затвори очи и се отпусна в блажената леност на върховното удоволствие, което само Бун можеше да ѝ дари. Любовта им беше като буен пламък, извисил се към мастиленосиньото небе — мощен и ослепително бляскав в примитивната си дива красота.

Заспаха едва на разсъмване. Той бе заровил глава в гърдите ѝ и дъхът му изгаряше нежната ѝ плът. Забързаните удари на сърцето ѝ галеха ухото му. Лекота и спокойствие, каквито не бе изпитвал от детството си насам, бяха изписани на лицето му.

Когато Бун се събуди, навън беше топло декемврийско утро. По заснеженото било на планината играеха огнени отблясъци, предвещаващи хубав слънчев ден.

Той леко прокара устни по кадифената шия на Лесли и тя сънливо отвори очи. В усмивката, която му отправи, Бун съзря предаността на жена, удовлетворена от ласките на любимия мъж.

Нежният му поглед я стопли. Назад останаха всичките ѝ самотни дни и нощи и тя почувства, че най-последно е открила мъжа, с когото бе

готова да дели живота си и на когото с желание би отдала сърцето и душата си.

— Ставай, ленивке! — подразни я Бун. — Животът не е само забавление, трябва и да се работи!

— Нахалник! — надигна се тя без желание. Чаршафът се плъзна встрани и откри съблазнителната извивка на стегнатите ѝ гърди. Бун не издържа и прилепи устни до сочните зърна. След това скочи и забърза към банята, преди да е станало твърде късно. Лесли го чу да си тананика под душа и се засмя: пеенето не беше силната му страна... Тя не можа да се въздържа и хукна боса по студения дървен под. Със замах отвори вратата на банята и се опита да го надвика:

— Може ли да се присъединя и аз?

В отговор Бун я сграбчи през кръста и я завъртя под душа. После притисна тялото ѝ до горещите плочки на стената и я зацелува бурно под силната водна струя.

— Бун, внимавай! Косата ми...

— По дяволите косата ти! Трябваше да мислиш за нея, преди да влезеш тук...

Така започна първият ден от седмицата. Последваха още много дни и нощи, изпълнени с радостни мигове и любов. Всяка свободна минута, когато успяваха да се откъснат от служебните си задължения, те прекарваха заедно, погълнати изцяло от многото малки удоволствия, които си даряваха един на друг. Въпреки че нито веднъж не ѝ призна, че я обича, Бун ѝ доказваше непрекъснато любовта си. Когато му се налагаше да отиде до Денвър, той я вземаше със себе си, като че ли не можеше да прекара и един час без нея, или звънеше непрекъснато, ако тя не го придружаваше. Всеки ден обядваха заедно в различни ресторанти, а през уикенда отидоха на ски. Изкачиха се чак на Сноупик, където Бун отново ѝ говори за бъдещите си строителни планове. С всеки изминат ден доверието му към нея растеше, но той още не се осмеляваше да ѝ разкрие цялата истина за Марни. Дълбоко в душата му болката все още тлееше и Лесли подозираше, че в безгрижното настояще и временното щастие Бун търси единствено забравата.

Но Лесли не можеше да не се замисля за последствията от тази завладяваща игра. Понякога съмненията я връхлитаха неочаквано и тя се чудеше кое би могло да им попречи, след като бяха толкова щастливи...

Еуфоричното състояние, в което се намираха, бе помрачено един ден късно следобед. Лесли тъкмо се прибираще от работа и търсеше ключовете в чантата си, когато телефонът вътре иззвъня. Уверена, че е Бун, тя хукна и задъхано грабна слушалката по средата на петото позвъняване.

— Здравей, Лес, аз съм — раздаде се от мембраната до болка познатият ѝ тексаски диалект:

— Тим... — Лесли не можа да прикрие дълбокото си разочарование. Съвсем беше забравила за Тим, за Карън и за скорошното ѝ завръщане.

— От гласа ти не е трудно да се разбере, че си очаквала да ти се обади някой друг — подразни я Тим.

— Това едва ли те интересува! — тросна се Лесли. Не можеше да не признае, че Тим я познава отлично.

— Обаждам ти се, за да те запозная с плановете ми за утре — трийсет и първи.

Лесли беше забравила напълно за срещата си с него в новогодишната нощ. Устните ѝ пресъхнаха при мисълта за обяснението, което трябваше да даде на Бун.

— Карън и аз ще пристигнем в Денвър към дванайсет — продължаваше да говори Тим. — Ще наема кола и се надявам към три следобед да бъдем в Уинтър Парк.

— Тим, съжалявам, но... — Лесли млъкна. — Няма да мога да вечерям с теб утре вечер... Вече си определих среща... с друг... И мисля, че няма да му хареса, ако...

— Виж какво, Лес, ти и аз решихме да се срещнем срещу Нова година още преди две седмици, нали? И ако си решила да не удържиш на думата си, сама обясни това на Карън! — Тим се ядоса. — Почакай малко, сега ще я извикам на телефона!

— Тим, моля те... — Думите ѝ заглъхнаха в слушалката.

— Мамо, здравей!

— Карън, скъпа... Тъкмо се опитвах да обясня на баща ти, че е глупаво да се срещаме двамата, след като почти от две години сме

разделени...

От другата страна на линията настъпи тишина.

— Карън, там ли си? — Лесли настойчиво почука върху вилката на апарата. — Карън?

Отсреща се дочу сподавено ридание:

— Но ти обеща, мамо! Обеща да бъдеш добра с татко! Ако не изпълниш обещанието си, няма да ти вярвам никога вече! — Карън затвори телефона.

Лесли остана дълго време неподвижно. Не можеше да наруши думата си. Карън нямаше да ѝ прости. Сигурно имаше начин Бун да я разбере...

Каква ирония на съдбата! Утре имаше среща с бившия си съпруг. Направо беше забравила за новогодишната нощ, а и Бун едва ли се сещаше за предстоящите празници... Трябваше да му каже още днес за срещата си с Тим.

Тази вечер щяха да прекарат в жилището ѝ. Бун обеща да купи продукти, за да си приготвят нещо вкусно за вечеря. Преди Тим да позвъни, Лесли бе погълната изцяло от мисълта за предстоящата вечер. Но сега в душата ѝ се надигна неясна тревога...

Когато късно вечерта посрещна Бун на вратата, видът ѝ беше напрегнат. Топлотата и доверието, които струяха от погледа му, я накараха да се почувства едва ли не като предател. Как да му съобщи неприятната новина? Буца заседна на гърлото ѝ.

Бун изглеждаше прекрасно както винаги. Бледосиня каубойска риза подчертаваше силните мускули на гърдите му, а грубият плат на избелелите му джинси се впиваше в тесните му дълги бедра. През рамо бе праметнал небрежно коженото си яке, с което не се разделяше почти никога.

Той подаде на Лесли голям кафяв сак, чието съдържание стигаше за една разкошна вечеря за двама, и тя забърза към кухнята. Когато се върна, Бун стоеше все още на вратата и погледът му жадно пробягваше от леко полюляващите ѝ се гърди под тънката копринена роба до съблазнителните движения на бедрата ѝ. Лесли се изчерви и руменината по страните ѝ я направи още по-привлекателна.

За първи път от няколко седмици насам тя забеляза, че отвесните бръчки около устата му се бяха врязали още по-дълбоко. Изглежда някакъв проблем го измъчваше. Лесли си спомни, че днес следобед той

трябваше да се срещне с представители на Държавната комисия по строителство и планиране, за да реши важни въпроси за бъдещия строеж на Сноупик.

— Как мина следобедът ти? — запита тя предпазливо.

— Лошо. Трябваше да водя истинска битка с комисията... — отвърна ѝ Бун, като си наливаше двойно уиски на бара. — Пропиляхме ценно време в празни приказки, но вярвам, че накрая ще успея да ги убедя. — Той ѝ се усмихна мрачно, но любовта, с която го гледаше Лесли, уталожил надигналото се в него раздражение. — Виж какво, Лес, не желая да те занимавам с всичко това. Тази вечер искам да си почина — с теб. Достатъчно проблеми ми се струпаха през деня. Ела тук... — Той я привлече към себе си на дивана и остави чашата си на масичката за сервиране. — Знам нещо, което ще ми подейства по-ободряващо от скоча...

— И какво е то? — Лесли се опита да потисне напрежението си и влезе в тона му.

— Какво ли... Не знаеш ли?

Преди тя да успее да каже каквото и да е, той я грабна в прегръдките си и устните му се впиха жадно в нейните. С една ръка разпиля златните ѝ къдрици и леко наведе главата ѝ назад, за да обсипе с целувки хубавото ѝ лице. С другата разкопча набързо робата ѝ и тя се плъзна по голите ѝ рамене. Дланта му се спря задълго върху натежалите ѝ гърди, преди устните му да се спуснат надолу и да покрият набъбналите им зърна.

— Лесли, подлудяваш ме... — шепнеше Бун в забрава. — Не мога да дочакам... нощта... Искам те сега!

Настоятелният му глас я смути. Стори ѝ се, че тялото ѝ — също като двойното уиски, ще му послужи като средство да забрави, поне за кратко, проблемите си. Тънка болка като с резец прободеше сърцето ѝ. Но не можеше да направи нищо срещу магическата сила на страстта, която я приближаваше бавно, но сигурно, към мига на капитулацията.

Бун я притисна към твърдите си мускулести гърди и тя усети изгарящата топлина на тялото му дори през грубия плат на ризата. Разкопча я с треперещи пръсти и пред очите ѝ се откри силната му загоряла плът. Тънките ѝ ръце се заизвиваха по него и пръстите ѝ като капчици дъжд забарабаниха леко по изопнатата му кожа. Искаше да му покаже колко го обича и желае, а имаше само един начин да стори

това. Обезумяла от страст, тя прокара устни по тялото му. В началото го целуваше плахо и неуверено, но после ласките ѝ станаха все побуйни и по-дръзки. Опиваше се от завършените му мъжествени форми и в душата ѝ внезапно избуя желанието да го опознае интимно повече от всеки друг мъж.

— Лесли... — изстена Бун под изпепеляващите ласки на устните и ръцете ѝ.

Тя трепна. Заровил пръсти в буйните ѝ къдрици, тръпнещ, той я зовеше по име! Нея, единствено нея!

Прииска ѝ се да му разкрие всичко, което почувства в този момент и което не можеше да изкаже с думи. Започна да го люби по начин, по който не бе любила никой друг мъж досега...

Той се освободи за миг от прегръдките ѝ, вдигна я и я понесе към леглото.

— Бун, какво правиш? — задъхано запита тя.

— Искам да ти доставя такова удоволствие, каквото ти току-що ми дари... — Той нежно я положи върху блестящите от чистота колосани чаршафи.

— Да не искаш... — Думите ѝ замряха, когато устните му жадно се долепиха до извора на сладострастието ѝ. Необузdana тръпка разтърси тялото ѝ. Лесли не усети срам от интимността на непознатото докосване, дори не изпита желание да му се съпротивлява, когато то я доведе до нови, неподозирани силни усещания. Когато достигна върховния момент на възбуда, тя изпъна тяло и викът ѝ отекна в среднощната тишина. Зовеше го по име... Желаше го... Молеше го...

Страстта му се пробуди с нова сила. Впримчени в здрава прегръдка, те се втурнаха в любовния танц на нощта — освободени, жадни, непредсказуеми...

По-късно, когато лежаха един до друг — притихнали и успокоени, Лесли се обърна на лакът към него и ухапа леко крайчеца на ухото му:

— Тук си от часове, а още не сме вечеряли...

— Тази мисъл не ми дава покой! — засмя се той.

— Хайде да си приготвим нещо за хапване!

— Не мисля, че ще ми стигнат силите за това...

Но тя не се и опита да го вдигне. Устните ѝ продължиха прелъстително да го изследват и не след дълго Бун ѝ доказа, че не е

бил прав...

— По дяволите! Ти си единственото ми хубаво преживяване днес! — Бун я погледна ласкаво. — Още не си ми разказала как прекара следобеда.

Неочакваният му въпрос я върна към действителността. Тя побледня.

— Да не се е случило нещо неприятно? — втренчи загрижено поглед в нея Бун. Лесли не смееше да го погледне. Все някога трябваше да му каже за срещата с Тим. Не, не сега... След вечеря, реши тя.

Бун набоде последното парченце от съблазнително ухаещата пържола и с видимо удоволствие отпи от чашата си червеното бургундско. Лесли наблюдаваше развеселена този силен едър мъж, поглъщащ с наслада всичко, което му беше приготвила за вечеря.

Когато привърши, той отмести чинията встрани, допи си виното и я погледна:

— Мислех да те питам нещо, но бях толкова зает с проблемите си около Сноупик и с... теб, че почти щях да забравя. Става въпрос за новогодишната нощ. Роуз-Мари ми напомни вчера сутринта, че братовчедката ми Ивон ще ни дойде на гости и че ще се наложи да празнуваме всички заедно. Затова днес следобед успях да запазя билети за бала в ранчото Девълс Бранд. Нямах нищо против да дойдеш с нас, нали?

Това предложение дойде така изненадващо, че Лесли занемя. Надигна чашата си с виното и я пресуши до дъно.

— Какво има, Лес? Бяла си като покривката на масата — надигна се обезпокоен Бун.

— Бун, аз... Не знам как да ти обясня. Карън се връща утре.

— О, съвсем бях забравил за нея! Но няма проблеми, ще я вземем с нас. В края на краищата това е семеен празник, на който предимство се дава на децата! Но ако предпочиташ да празнуваме само тримата, мога да върна нашите билети. Мама ще прояви разбиране. Хайде, Лес, не се е случило нищо непоправимо!

— Бун, скъпи, не мога да дойда с теб! Тим пристига утре с Карън...

Очите на Бун заблестяха недоброжелателно, но гласът му не издаде с нищо надигналото се у него безпокойство:

— Какво общо има с нас Тим?

— Н-нищо... освен това, че... — Хладината в погледа му я смрази. Защо, по дяволите, не ѝ помогнеш по някакъв начин?

— Освен какво?

— Дадох обещание — едно толкова глупаво обещание...

— Хайде, Лесли! — губеше търпение Бун.

— ... да празнуваме заедно утре вечерта.

— Какво? — с върховно изумление успя да промълви той.

— Ще се наложи да бъда утре с Тим. — Лесли се чувстваше като удавник, безпомощно размахващ ръце зад борда по време на неочаквано разрази се буря. — Бун, не ме гледай така, моля те! Не ме укорявай! Повярвай, не е по мое желание. Заради Карън е...

Бун се бе приближил до нея и пръстите му се впиха яростно в полуголите ѝ рамене. Погледа я втренчено няколко секунди, после ядно я отблъсна встрани и излезе на терасата. Разтреперан вперил поглед в заснежените върхове над града и дълго стоя така. Усетил Лесли зад гърба си, той само процеди:

— Стой далече от мен, Лесли! Последното нещо, което желая сега, е твоята близост! — В гласа му тя долови повече от това, което ѝ каза: за него тя беше вече една от многото. — Какво съм бил аз за теб? — продължи той огорчено. — Едно забавление, една играчка, за да прогониш скуката, докато всъщност си чакала и обичала само него...

— Бун, много добре знаеш, че не е така!

— Не, Лесли, не знам. Мислех, че те познавам. Но сега разбирам, че не е било така. И не съм сигурен дали някога ще поискам да те опозная...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Моля те, Бун, опитай се да разбереш! — шепнеше Лесли.

— Опитвам се, Лес, но ми е страшно трудно да си представя, че се готвиш да излизаш с мъжа, за когото си била женена до неотдавна!

— Бун наистина недоумяваше и я гледаше с широко отворени очи.

— Тази среща не значи нищо за мен, Бун...

— За теб може би да. Но какво ще си помисли съпругът ти? А аз? Мислила ли си как се чувстват мъжете, когато обичаните от тях жени ги изоставят?

— Защо говориш така? Нямам намерение да те изоставя! А и Тим знае за чувствата ми към теб.

В тъмния му поглед тя съзря огромното му желание да ѝ повярва, но сякаш някакъв зъл демон от миналото му пречеше да стори това.

— Къде ще бъдете утре вечер? — опита се той да попита с безразличие, като че ли искаше да ѝ покаже, че изобщо не го интересува какъв отговор ще му даде.

— Резервирала съм места в ранчото Девълс Бранд.

— Това се казва изненада!

— Бун, защо се държиш така с мен? Знаеш, че не желая да изляза с него. Наистина не желая. Но му обещах преди две седмици, преди ние с теб да...

— Но тогава имаш основателна причина да му откажеш срещата! — пое дълбоко въздух Бун.

— Невъзможно! Днес следобед се опитах да поговоря с него, но нищо не се получи. Просто не успях да го убедя. — Лесли се почувства безпомощна.

— Щеше да успееш, ако си искала действително да го направиш!

— Не е толкова просто...

— Разбира се, че е, Лесли. Няма смисъл да разискваме повече този въпрос. Утре ме чака тежък ден. — Бун се надигна.

— Ще ме изслушаш ли, ако се опитам да ти обясня?

— Мисля, че вече чух достатъчно. Ти ми заяви открито, че не можеш да отмениш срещата. Какво повече от това?

— Заради Карън е всичко — нерешително промълви Лесли.

— Какво общо има Карън? — изуми се Бун.

— Излизам с Тим по нейно желание.

— Лесли — иронично я изгледа Бун, — не бих повярвал на това нито за миг. Та ти си зрял човек! И не търси извинение, моля те, в детето за собствените си желания и капризи!

— Но това е самата истина! — опита се да се защити Лесли.

— Що за човек си ти, по дяволите! — избухна той и втренчи поглед в смутеното ѝ лице. — Докато се любехме преди малко, имах чувството, че ми се отдаваш изцяло, че си моя и само моя. А в същото време ти си крояла планове за среща... с друг! Е, как се нарича това? Обясни ми, ако можеш! Та ти не даваш пукната пара нито за мен, нито за него! Допускам, че мамейки двама мъже, навярно задоволяваш някаква примитивна потребност на егоцентричната си същност. Но това, на което най-много се учудвам, съм самият аз. Как можах — за втори път в живота си — да се оставя да ме правят... на глупак!

Бун се задъхваше. Освободи я от силните си ръце и бързо прекоси стаята. Взе якето си от фотьойла и го преметна през рамо.

Напускаше я и Лесли знаеше, че няма да се върне вече.

— Бун, не си отивай, моля те!

Тя го настигна на изхода и сложи ръка на рамото му. Когато Бун се обърна към нея, Лесли изведнъж се смали под потъмнелия му поглед, в който освен презрение, не можа да прочете нищо друго.

— Как е възможно... — все още задъхан от изумление, запита той. — Как е възможно толкова красиво създание като теб, Лесли, да е толкова двулично!

— Не съм това, за което ме мислиш — умоляващо го погледна тя. — Не съм...

Гневът му започна да се смекчава. Стори му се, че Лесли говори искрено, очите ѝ отново се бяха превърнали в два големи блестящи изумруда, а сълзите се стичаха изпод дългите ѝ мигли и оросяваха нежния мъх по пламналите ѝ страни. Приличаше му на беззащитно, търсещо закрила ранено животно и в душата му ненадейно се пробуди желание да я прегърне и прислони. Но в следващия момент се овладя и

с огромно усилие на волята се отдръпна от нея. На излизане ѝ хвърли кратък прощален поглед. После почти тичешком се отдалечи от дома ѝ.

Когато Бун си отиде, Лесли се отпусна на дивана, замаяна от случилото се. Сълзите течаха по бузите ѝ, но тя едва ли ги усещаше. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания всеки път, когато си припомняше прощалния му поглед.

Бун я бе напуснал и никога нямаше да се върне! Преди две седмици раздялата навярно щеше да бъде по-лека, но сега — след като бяха преживели толкова щастливи дни и ноци, Лесли можеше да я сравни само със смърт.

Как да живее без него? Не можеше да се примири с мисълта, че го е изгубила безвъзвратно. Защо Бун постъпи така с нея? Защо съдбата я наказва тъй жестоко? Въпросите се блъскаха в главата ѝ и не ѝ даваха покой.

Имаше нещо в миналото на Бун, което бе наранило жестоко душата му и което му пречеше да приема живота такъв, какъвто е. А може би неволно сравняваше Лесли с Марни, която вероятно беше истинската причина за цялото му нещастие...

О, не е честно! Цялото ѝ същество възропта. Въздухът едва ѝ стигаше. Тя се задущаваше от мъка и възмущение. Защо трябваше винаги да страда заради другите!

Едва на зазоряване ѝ поолекна и горчивата болка, загнездила се в гърдите ѝ, утихна. Стана и отиде до прозореца. Погледна навън и усети безмерна тъга. Сърцето ѝ бе празно и опустошено като ширналата се пред погледа ѝ, потънала в сняг и безнадеждна тишина, долина.

На следващата сутрин Лесли се събуди в мрачно настроение, с дълбоки тъмни сенки под очите. Лицето ѝ бе бледо и дори косите ѝ бяха изгубили копнинения си блясък. Беше празник и не бе необходимо да ходи в службата. Това донякъде я успокои, тъй като не желаше да я виждат в този измъчен вид.

След като почисти жилището, тя се изкъпа и си нави косата. Напълно изтощена се отпусна на леглото и се опита да заспи.

Вече се унасяше, когато дочу настойчивия звън на телефона.

Сърцето ѝ запърха в гърдите при мисълта, че може да е Бун. Но когато дочу гласа на Тим отсреща, не можа да сподави дълбоката си измъчена въздишка.

— Лес, ще позакъснеем малко. Мислим да се поразходим из Денвър, така че в Уинтър Парк ще пристигнем малко след пет.

— Ще си бъда вкъщи — уморено изрече Лесли.

Час, преди да пристигнат Карън и Тим, тя се надигна без желание и започна да се приготвя за вечерта. Със светъл фон дьо тен маскира кръговете под очите си, гримира се и разпусна буйните си коси по раменете. Преди време би дала всичко за една-единствена среща с Тим, само за да му докаже, че е вече друга, харесвана жена, каквато, както той се бе изразил преди време, тя никога не би могла да стане.

Но сега мислите ѝ бягаха към Бун.

След като се приготви, Лесли успя дори да хвърли един поглед и на днешната преса. Беше шокирана, когато прочете в местния ежедневник, че една скиорка, изпуснала последния автобус, е била отвлечена и изнасилена от двама непознати мъже.

За Уинтър Парк тази новина беше твърде сензационна. Лесли си спомни, че десетки пъти бе минавала късно следобед по този път с колата си, дори бе слизала, за да оглежда разни имоти, без да се безпокои за безопасността си...

Звънецът пред вратата прекъсна размишленията ѝ.

Когато отвори, Карън се хвърли бурно в прегръдките ѝ, изпомачквайки ужасно бледорозовата ѝ копринена рокля. Възторжените викове на детето поуталожиха болката в измъчената ѝ душа. Тя го грабна в обятията си и покри лицето му с бързи целувки. После вдигна поглед към Тим и му се усмихна с престорена дружелюбност.

Бившият ѝ съпруг я гледаше с изумление, а сините му очи излъчваха странен блясък. Нима елегантната красива жена пред него беше същата, която бе зарязал така безцеремонно само преди година и половина?

Лесли бе станала неузнаваема. За разлика от нея Тим си бе останал същият и единственото, което се беше променило между тях, бе нейното отношение към него. Някога тя го бе обичала и му бе доказвала непрекъснато любовта си. Сега Лесли осъзна, че не изпитва към него нищо повече, освен чисто, неподправено приятелство. Беше напълно безразлична към мъжките му качества и за първи път от два дни насам се зарадва искрено на пристигането му. Ако Тим не бе

дошъл, тя никога нямаше да разбере, че се бе освободила напълно от влиянието му.

Защо я гледаше така, като че ли я вижда за първи път? Блясъкът в очите му я накара да се почувства неловко, когато му подаде ръка, за да го поздрави.

— Ще имаш ли време за една разходка из Уинтър Парк, преди да се е стъмнило? — с надежда запита той.

— Разбира се — машинално отвърна Лесли. — Тъкмо да се отбием и до мотела, за да се настаниш.

— Мислех, че татко ще спи у дома! — възпротиви се Карън.

— Вече направих резервация в мотела, Карън!

— Но, мамо...

— Карън, баща ти и аз сме разведени почти от две години и мисля, че е крайно време да свикнеш с тази мисъл. Обещах ти да прекараме тази нощ заедно, но това ще е всичко. На повече не се надявай...

Карън се нацупи, сбърчи вежди и в ъгълчетата на очите ѝ блеснаха сълзи. Тя не издържа и хукна към стаята си.

— Лесли, не беше необходимо... Но мисля, че самият аз ще се чувствам твърде неудобно в мотела сам, без жена си и дъщеря си...

— Съжалявам, Тим. — Лесли беше непреклонна. — В едно нещо ти беше абсолютно сигурен преди осемнайсет месеца, когато ме изостави: че не ме желаеш повече за съпруга.

Синият му поглед пробяга по фигурата ѝ.

— Е, да... Но сега, когато те видях, не можех да не те възприема като моя жена!

— В такъв случай ще трябва да те разочаровам, като ти кажа, че повече не те чувствам мой съпруг.

Карън отиде до Джини, за да поиграе с децата ѝ, и Лесли се усъмни, че това беше само номер да остави родителите си насаме. Лесли и Тим използваха тези два часа, за да се поразходят с кола из Уинтър Парк. Минаха покрай училището на Карън, заобиколиха хълма, за да видят ски пистите, отбиха се в едно кафе и накрая спряха пред мотела, намиращ се точно срещу един от строежите на Бун. Въпреки че беше замразил обектите си поради лошото време, Бун често ги обикаляше, за да ги проверява. С тайната надежда, че може да го види, Лесли реши да изчака Тим навън, в колата.

— Не ставай смешна! — смъмри я той. — Ще умреш от студ, докато ме чакаш да взема душ.

— Може би си прав — съгласи се и Лесли, като си спомни, че Тим се заседава доста дълго в банята.

— Освен това ме познаваш добре. Никога не насилвам жени, не проявяващи интерес към мен...

Усмивката му беше подкупваща и за своя изненада Лесли установи, че раздражението ѝ към него нараства. Мисълта, че може да бъде докосвана от Тим, ѝ се стори абсурдна.

Час по-късно двамата се появиха отново на входа на мотела. Тим я настани на седалката отпред и седна зад волана. Изведнъж на отсрещната страна на шосето Лесли забеляза паркиран джипа на Бун. Тим вече се престрояваше в колоната от автомобили, когато откъм задния двор на строежа изникна и самият Бун, огрян от последните слънчеви лъчи. Косата му беше разрошена, а лицето — силно изопнато. Като че ли само за една нощ бе станал съвършено друг човек за нея — чужд и непознат, както преди. Силуетът му за миг се размаза пред очите ѝ и тя с мъка удържа сълзите си. Погледите им се срещнаха за част от секундата, после той извърна бързо глава, като че ли последното нещо, което би желал да види в този момент, беше тя. Никога досега Лесли не бе срещала такъв категоричен отказ.

Вече пътуваха по заснежения път към дома ѝ, когато Лесли се запита откога колата на Бун се намира на паркинга пред мотела. Дали бе спрял нарочно, за да види колко време тя ще прекара в стаята на Тим?

Карън се готвеше да прекара новогодишната нощ с Джини и децата ѝ. Въпреки че манипулациите на дъщеря ѝ я накараха да се почувства отново неудобно, Лесли не можа да не се възхити на изобретателността и решимостта, с които това седемгодишно дете осъществяваше намеренията си.

— Така-а-а... — проточи глас Тим, шофирайки внимателно по посока към ранчото Девълс Бранд. — Пред нас е цялата нощ...

— Не съвсем — сухо му отвърна Лесли.

— Така да бъде! — Тим наближи паркинга пред ресторанта.

— Тим, искам само едно от теб: да не ме дразниш.

— Лес, мисля, че ме познаваш достатъчно добре, за да твърдиш, че те дразня!

Лесли въздъхна тежко и се сгуши в сребристото си кожено палто. Щеше да бъде дълга, мъчителна нощ...

Новогодишният бал в ранчото Девълс Бранд беше една от големите атракции тази нощ в радиус от сто километра наоколо. Два бара и огромен ресторант заемаха вътрешността на сградата. Оркестърът редуваше рок с кънтри музика.

Когато се смесиха с останалите гости, Лесли си възвърна донякъде настроението. Дори танцува няколко пъти с мъже от съседните маси, докато Тим бе зает с техните съпруги.

Не бяха изминали и два часа от пристигането им, когато неочаквано Тим ѝ прошепна в ухото, докато танцуваха:

— Не се обръщай веднага, но искам да знаеш, че точно зад теб един арогантен досадник непрекъснато гледа насам...

Лесли обърка такта и се опря на ръката му. Не можа да се въздържи и се обърна към високия тъмнокос мъж. Премреженият ѝ поглед се спря задълго на следящите я с ненавист очи.

Към него се приближи красиво момиче — много по-младо от Лесли, и го хвана под ръка. Лъскави тъмни къдрици очертаваха нежния овал на лицето ѝ. Беше дребна и стигаше едва до рамото му. Тим трепна, усетил нервното подраскване на маникюра на Лесли по сакото си.

— Значи, това е той! — констатира с престорено равнодушие Тим, като в същото време таеше в душата си такава ревност, каквато само един бивш съпруг може да изпита.

— Кой?

— Мъжът, с когото се срещаш.

— Д-д-а, той е — смотолеви Лесли.

— Момичето до него е, как да кажа... доста хубаво!

— Наистина ли? — Лесли отново пропусна един такт и почти спря да танцува.

— Коя е тя? — Тим ставаше все по-любопитен.

— Не знам. Може би е братовчедката му. Той като че ли спомена нещо за нея...

— И аз се надявам да е така... Заради теб... — Иронията в гласа му я накара да наведе глава, докато той я завъртя отново, стараяйки се да я отдалечи от полезрението на Бун.

Малко по-късно, докато ѝ наливаше пунш, Тим завъртя разговора отново около Бун:

— Съжалявам, че дойдох! — Думите му прозвучаха почти като извинение.

— Какво имаш предвид?

— Вижда се, че вие двамата наистина сте влюбени. Той почти не откъсва поглед от теб!

— Така ти се струва. В момента сме разделени и той ме ненавижда.

— Е, съгласен съм, че изглежда малко ядосан... Но защо не му обясни, че тази нощ бе замислена от Карън?

— Опитах, но той изобщо нямаше желание да ме изслуша.

— О, той наистина бил голям ревнивец! — поклати глава Тим.

— Тук има нещо повече от ревност, Тим, макар че не мога да определя какво точно...

— Добре. Ако си съгласна, ще направя нещо за вас двамата, за да ви събера отново.

Нещо в гласа му я накара да застане нащрек.

— Тим, какво възнамеряваш да сториш?

Той кимна с глава към дребната красива брюнетка, която бе останала сама на дансинга, докато Бун бе отскочил до бара за едно питие.

— Ще я поканя на танц и ще ви дам възможност да се разберете.

— Моля те, Тим, стой настрана! — предупредително го погледна Лесли. — Той не обича такива номера, така че само ще усложниш нещата!

— Извинявай, Лес, никога не съм успявал, когато се е налагало да се вкара някакъв ред в отношенията между хората, особено що се отнася до отношенията ми с теб... — Тим сви устни обидено. — Права си, постъпката ми може да се изтълкува като акт на милосърдие, като се има предвид, че след теб тя е най-добре изглеждащата жена на дансинга. Дали наистина му е братовчедка? — Тим се взря любопитно в непознатата, която бе станала нетърпелива и често поглеждаше към Бун. — Кой знае... А може би си пада по високи руси мъже... Знаеш простата истина: противоположностите се привличат!

— Тим! — Лесли почти извика след него, заслепена от гняв, но той само махна с ръка и се насочи към младата жена.

— Какво, по дяволите, си въобразява твоят съпруг? — прозвуча ядосано гласът на Бун зад нея. Тя се обърна и едва не изпусна чашата си.

— Не знам... — отвърна му с пресъхнала уста.

— Сигурен съм, че знаеш! — настоя Бун. — И чакам отговор!

— Струва ми се, че Тим се чувства виновен за лошото ти настроение и вероятно иска да поговори с теб.

— Глупак! — презрително сви устни Бун. — Така е хлътнал по теб, че хукна да оправя любовните ти отношения!

Лесли се опита да избегне погледа му, но той насила извърна лицето ѝ към себе си. Тя се почувства като затворник, на когото току-що са прочели смъртната присъда.

— Едва ли е така... — промълви най-сетне. — Вероятно иска да ми помогне като на приятел, тъй като отдавна е загубил интерес към мен като към жена. — Тя наведе глава. — Тим ме изостави заради други, по-млади жени... Винаги твърдеше, че съм го карала да се чувства стар...

Бун повдигна учудено вежди:

— Не ти вярвам...

— И аз не исках да повярвам отначало. Никога дотогава не бях поглеждала друг. Въобразявах си, че семейството е целият ми живот. И тогава изведнъж Тим ми заяви, че се е отегчил от брака ни.

— Че... какво?

— Знам, че си мислиш, че само жените могат да се изморят от една връзка и да я прекъснат. Но и мъжете са способни на такава подлост. Точно това ми бе съдено да изживея.

— Не мисля, че той се е изморил от теб — невярващо я погледна Бун. — Мога да се обзаложа, че дори и да е било така, сега е готов да те спечели отново на всяка цена!

— Ако Тим си е променил намеренията спрямо мен, нямам никаква вина за това, Бун. А и не ме интересува... В момента съм загрижена само за...

За теб, искаше да каже Лесли, но думите замряха на устните ѝ. Бун изрече грубо:

— А сега искам да знам имаш ли намерение да се върнеш при съпруга си? Или вече го стори днес следобед в мотела?

Неволно Лесли вдигна ръка към гърдите си и от устните ѝ се изтръгна дълбок стон. Стана ѝ изведнъж тежко и задушно. Кънтри певицата допяваше рефрена за измамено момиче и неговия коравосърдечен приятел...

— Бун... Аз...

— Какво, направи ли го? — Гласът му звучеше настойчиво, а ръцете му се вливаха в китките ѝ и ѝ причиняваха ужасна болка. В този миг тя осъзна, че независимо какво ще каже или направи, с нищо не ще промени мнението, което той си бе съставил за нея от самото начало на връзката им.

Почувства се изморена. Изморена до смърт от непрекъснатите безнадеждни опити да доказва верността и любовта си.

— Бун, нямам какво повече да ти кажа — с усилие изрече тя. — Не виждам смисъл да се отбранявам. Мисли, каквото искаш, дори и най-лошото... А сега... Бъди така добър и ми позволи да потърся Тим. Изморена съм и искам да се прибера у дома.

— Лесли!

— Казах ти всичко, Бун! Това беше краят между нас. Нямам сили да ти обяснявам каквото и да било. Предавам се. — Лесли усети сълзи в очите си и му обърна гръб.

— Добре — каза той след дълго колебание. — Подреждай живота си, както желаеш! Мислех, че си по-различна от другите жени, но съм се лъгал...

— Още по-добре! — добави тя бързо.

— Ти го казваш, не аз! — многозначително я погледна той. — Върни се при съпруга си... Ако още те иска! Нямам никакви претенции спрямо теб.

С тези думи Бун се отдалечи. Изчезна от живота ѝ. Този път завинаги.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тим отпътува за Тексас на първи сутринта, но преди това поговори сериозно с Карън. Опита се да ѝ обясни, че той и Лесли са все пак разведени от доста време и подновяването на брачната им връзка е почти невъзможно. Карън го слушаше и кимаше мъчително на всяка негова дума.

През коледните празници в службата на Лесли се беше натрупала доста работа. Още от първия работен ден тя се зае да изпълни служебните си ангажименти, опитвайки се напразно да прогони Бун от мислите си.

Един от клиентите ѝ — господин Райън, собственик на „Райън Риъл Истейт Къмпани“, я покани неочаквано един петъчен ден на обяд в най-реномирания ресторант на Уинтър Парк. В хода на деловия разговор Лесли не можеше да не се изненада, когато между другото той ѝ направи предложение да работи за него.

— Виждате ли, госпожо Грант — усмихна ѝ се лъчезарно Райън, всмуквайки с удоволствие ароматния тютюн от лулата си, — бихме могли да ви назначим веднага, след като приключите с продажбите ни тук. Надявам се, че преместването ви от Уинтър Парк във Вейл няма да представлява проблем за вас...

Лесли се поколеба за миг, прелиствайки купчината документи, които той ѝ подаде, и вдигна глава:

— Много мило от ваша страна, господин Райън! Благодаря ви за доверието. Ще обмисля предложението ви и ще ви дам отговор. Знаете, предполагам, че имам дете, с което трябва да се съобразявам. А освен това започнах да чувствам Уинтър Парк като свой роден град...

— Мисля, че във Вейл също ще ви хареса — усмихна се той широко. — Нашият град предлага много повече удобства и развлечения от Уинтър Парк, особено що се отнася до хора без семейни ангажименти като вас. Защо не дойдете този уикенд, за да разгледате офиса? Може и да ви запозная с някой от персонала...

— Не би било лошо...

— Тогава — в неделя?

Лесли си спомни за Бун, за тягостната атмосфера в службата и у дома, породила се от безнадеждния изход на връзката им, и отвърна:

— Добре. В неделя.

През целия следобед валя силен сняг. На всеки половин час откъм планината отекваше тътен от динамитни взривове.

Наближаваше четири, когато Лесли остави Карън при Джини и се запъти към офиса, за да вземе ключовете за една от все още строящите се къщи, чиято оферта бе предизвикала интерес на пазара.

Тъкмо бе отворила чекмеджето на Бун и търсеше вътре това, което ѝ трябваше, когато вратата на кабинета му се отвори и затвори безшумно. Лесли се изправи и се обърна. Зад нея стоеше Бун и я гледаше изпитателно. Тя се смути и му се усмихна. Реакцията ѝ беше спонтанна, но вътрешно се подразни: докога този мъж ще продължава да я вълнува?

Косата му беше разрошена от вятъра, а по лицето и дрехите му тук-там проблясваше все още неразтопен сняг.

— Мислех, че си в Денвър — опита се да обясни присъствието си в кабинета му Лесли.

— Естествено! — иронично повдигна вежди той.

— Какво искаш да кажеш? Тъкмо търсех ключовете за къщата в имението Хънтърс Крик!

— Но разбира се! Едва ли би влязла в кабинета ми, ако знаеше, че съм тук. Умишлено ме отбягваш вече цяла седмица! — Бун изглеждаше наистина засегнат.

— Доколкото си спомням, точно това беше желанието ти!

Бун я изгледа продължително.

— Така е — отвърна най-после с безразличие той, облегна се на бюрото си и започна да търси нещо в картотеката. Грубостта му я обезсърчи. Тя грабна връзката с ключовете и на излизане подхвърли хладно:

— Сигурно ще си щастлив да узнаеш, че в неделя отивам до Вейл, за да проуча възможностите за евентуалното ми преселване там.

— Какво? — Равнодушието на Бун се стопи и гласът му стана дрезгав и нерешителен.

— Днес получих предложение за нова работа във Вейл и, ако ми хареса, ще го приема...

Какво се надявам да постигна с това, питаше се Лесли. Навярно искам да ме спре, да ме увери, че скандалът между нас е само едно нелепо недоразумение?

— Но ние с теб имаме подписан договор! — извика Бун заплашително. Той дойде така близо до нея, че тя усети мириса му. Мразеше това натрапчиво предизвикателство на силната му мъжка плът, а още повече — предателския отговор на собственото си тяло.

— Доколкото си спомням, ти съвсем не беше ентузиазизиран, когато трябваше да завериш договора ми! — раздразнено отвърна Лесли. — А аз ще съм голяма наивница, ако стоя и чакам да изтече срокът ми тук, без да си потърся нова работа...

— Договорът ти изтича едва след девет месеца, а след това имам намерение да ти предложа нов, с по-добри условия!

Тя се сепна от думите му и го погледна. Лицето му беше студена, тъмна маска. Дали вече я мрази?

— Бун, разбери ме, смятах, че при създалата се ситуация ще предпочетеш... да напусна — промълви несигурно тя. — Трудно е да се работи с човек, с когото си лично обвързан...

— Колко сте прозорлива, госпожо Грант! — саркастично я изгледа Бун. — Всичко, което казваш, е вярно, Лесли. Но тъй като вече не сме обвързани лично и вероятно едва ли ще бъдем в бъдеще, няма причини да не можем да работим заедно.

Той събра разпръснатите документи по бюрото и ги подреди отново в картотеката.

— Бун, мислех, че ще си доволен, ако си замина...

— Моля те, Лесли, не смесвай личните чувства с бизнеса! Мотивите, поради които искам да те задържа във фирмата, са чисто служебни. Ти се оказа дяволски добра в продажбите, а аз имам нужда точно от такива агенти, независимо харесвам ли ги или не.

Комплиментът му я нарани много повече, от която и да е обида.

— В такъв случай... — Гласът ѝ потрепери и тя хвана бравата. — Мисля, че е по-добре да се захващам незабавно за работа, за да заслужи похвалата ти! След петнайсет минути трябва да съм в Хънтърс Крийк, за да разгледам къщата с един клиент, а пътят дотам с кола е повече от десет минути.

— Сигурно не възнамеряваш да правиш оглед на имота и през нощта...

Тя го погледна предизвикателно:

— Може и да се наложи...

— Къде е клиентът ти?

— Определихме си среща по телефона в пет на обекта.

— И ти се готвиш да отидеш сама? — Бун я погледна изумено. Какво ли бе намислила тази жена?

— Защо не?

— Хиляди пъти съм повтарял, че не желая агентите ми да се срещат с непознати клиенти през нощта!

— Все още е светло...

— Но ще се стъмни, докато стигнеш. Освен това Хънтърс Крийк е доста усамотено място и е близо до горичката, в която изнасиха онова момиче... Така че не мога да те пусна сама по пустите пътища, с тази малка кола и... полуоблечена.

— Полуоблечена... — презрително сви устни Лесли.

— Е, да, пропуснах да забележа пуловера ти — впит предизвикателно във всяка част от тялото ти, както впрочем ти сама знаеш... Не съм сигурен обаче дали знаеш какво си мислят мъжете за сами жени в гората, облечени по този начин... — Бун я измери с поглед отгоре до долу. — Събуждат първичните им инстинкти.

— Няма да те питам какво разбираш под *първични инстинкти* — отвърна Лесли подигравателно.

Но Бун само махна с ръка и се усмихна пресилено.

— А необходимо ли е да ти напомня за опасностите, които крие планината през зимата? Времето се влошава с всеки изминал час. Погледни! — Навън върлуваше истинска виелица. — Едва се вижда през снежната завеса, а ти искаш да шофираш в такова време! Обзалагам се, че дори и вериги нямаш!

— Имам.

— Това е добре. Но въпреки всичко те съветвам да телефонираш на клиента си и да отмениш срещата. — Лесли не помръдваше. — Това е заповед, чуваш ли?

— Но Бун...

— Чу какво казах. Не искам цял живот да ми тежиш на съвестта!

Лесли не го дочака да довърши и ядосано напусна кабинета му. Влезе в стаята си и разгърна бележника с телефонните номера на клиентите си. Набра два пъти номера, но никой не отговори. Погледна часовника си и установи, че ако тръгне незабавно, ще успее да осъществи срещата си въпреки разпореждането на Бун.

Поседя известно време замислена, преди да включи двигателя. Дано постъпката ѝ не се изтълкува като пренебрегване волята на прекия ѝ шеф. За себе си беше спокойна. Веднъж вече бе разглеждала имота сама и нищо не ѝ се бе случило. Бун преувеличаваше както винаги... Клиентът ѝ имаше достатъчно пари, за да купи имението, и мисълта, че сделката може да се провали по нейна вина, ѝ се струваше направо непростима.

Пет минути по-късно всички тези колебания в душата ѝ изчезнаха, когато слабите лъчи на следобедното слънце пробиха плътната снежна завеса и огряха планинските върхове. Дългите провлечени сенки по склоновете правеха гората да изглежда тайнствена и призрачна.

След като напусна Уинтър Парк, Лесли не срещна нито една кола по пътя си. В покрайнините на града снегът беше едва до коляно, но нагоре към планината ставаше все по-дълбок. Почти бе стигнала имението, когато забеляза, че преспите от двете страни на шосето са по-високи дори от колата ѝ. Неотдавна поставена табела стърчеше встрани от пътя. Лесли приближи и прочете: „Хънтърс Крик — Влизането забранено“. Пътният знак под надписа указваше хлъзгав терен. Пулсът ѝ се ускори. Никога досега не се бе чувствала толкова самотна и беззащитна. Пътят беше силно заледен, а преспите край него бяха станали толкова високи, че имаше чувството, че се движи в снежен тунел. Започна да се убеждава, че Бун имаше право. Какво правеше тя в това затънтено място, известно с печалната си слава?

Ненадейно се изви вихрушка, разлюля силно клоните на дърветата и помете облаци сняг срещу колата ѝ. Лесли потрепери нервно. Не можеше да шофира по-бързо — съществуваше опасност да загуби контрол над колата и да потъне в някоя преспа. А в такъв безлюден район можеше да остане затрупана дни наред, докато я намерят...

Внезапно пътят зави и сред дърветата се показа почти завършената, великолепна по архитектурата си къща. При всеки друг

случай Лесли би се възхитила на съвършената простота на дизайна, на удивителното внушение за спокойствие и уют, което създаваше външният вид на сградата. Но не и сега...

Спря и изключи двигателя. Присви очи и се взря в алеята пред къщата. Нямаше и следа от друга кола. Къде ли се губеше клиентът ѝ? Дали не бе закъсняла за срещата? Лесли се огледа неспокойно. Извади ключовете и слезе от колата. С труд си проби път до заледения вход. Вятърът завихряше в лицето ѝ облаци сняг.

Защо не послуша Бун? Когато я предупреждаваше за опасностите, той вероятно знаеше какво говори. За миг Лесли се подвоуми дали да не се върне обратно в града, без да дочака клиента си. Но тъй като вече беше дошла, реши да изчака още няколко минути.

Тялото ѝ трепереше от студ, а бе прекарала на открито едва две-три минути. Защо ли не се облече по-топло?

Изчисти снега от бравата на входната врата и отключи с премръзнали пръсти. Вътре къщата беше студена и празна като гробница. Температурата вероятно бе под нулата. Електричество още не бе прекарано и това усилваше впечатлението за тайнственост и негостоприемство.

Лесли отиде до прозореца и погледна навън, надявайки се да види фаровете на колата на клиента.

Напразно. Сняг с дълбочина около половин метър покриваше широкия перваз на прозореца и почти закриваше гледката навън. Снежинки докосваха за миг заледеното стъкло и отново отлитаха в здрача. Вятърът фучеше покрай къщата, а някъде горе, към покрива, откована дъска се блъскаше яростно в стената.

Бурята се усилваше. Лесли се чудеше какво да прави. Най-разумно ѝ се струваше да се върне обратно в града, преди да е станало късно.

Силен тътен разтърси къщата. Като че ли планината се разцепи на две. После се разнесе глухо бучене, което се усилваше непрекъснато и приближаваше с главоломна бързина. Лесли занемя. Страх скова душата ѝ. Какво ли е това? Втурна се навън и в бързината забрави да заключи.

Когато седна в колата, краката ѝ бяха премръзнали. Внимателно обърна и потегли по стръмния, виещ се между дърветата път. Почти

облегнатата на волана, тя се взираше напрегнато в непрогледния мрак, разсейван единствено от бледата светлина на фаровете.

Изведнъж пред колата, по цялата ширина на шосето, изникна огромна купчина сняг, затиснала десетина пречупени и изтръгнати направо с корените вековни дървета. Пътят беше затворен! Лесли разбра откъде е дошъл тътенът преди малко. Дъхът ѝ спря — ако беше тръгнала само няколко минути по-рано, сега щеше да лежи затрупана под лавината. Вместо облекчение изпита ужас: друг път за Уинтър Парк нямаше! Беше хваната здраво в капан. Без топли дрехи и храна щеше да замръзне. И да умре... Не знаеше как да се бори срещу бялата смърт.

Сети се за Карън, за сините ѝ блестящи очи, за гъстите ѝ буйни къдрици около ангелското лице, за топлата ѝ усмивка...

После мислите ѝ литнаха към Бун. Така горещо желаше да бъде с него сега!

Предчувствието, че никога вече не ще види тези две така скъпи ѝ същества, я доведе почти до хистерия. Тялото ѝ се разтресе конвулсивно, сълзите сами бликнаха от очите ѝ и тя се разрида неудържимо. Това не е истина! Това е само кошмар и тя скоро ще се събуди!

Уви, не беше сън. И тя трябваше да се съвземе, ако искаше да оцелее. Постепенно се успокои и избърса сълзите си. Сети се за къщата, откъдето идваше. Доста добре укрепена, тя можеше да ѝ предложи повече сигурност, отколкото колата ѝ. Ще се наложи да се върне, да чака и да се надява...

Окуражена, Лесли предпазливо се опита да завие обратно. По дяволите! Веригите се бяха врязали така дълбоко в снега, че колата не помръдна дори с милиметър. И друг път бе изпадала в същата безнадеждна ситуация, обикаляйки околностите на Уинтър Парк, но винаги се намираше някой, който да помогне. Сега обаче нямаше жива душа наоколо.

Тя излезе от колата и се опита да я отмести. Усилията ѝ не дадоха никакъв резултат, макар че остана без дъх от налягане.

Планината потрепери отново под краката ѝ. Втора лавина! О, мили Боже... Тя се замоли горещо колата ѝ да не бъде пометена надолу по склона като нищожно, никому ненужно късче ламарина. Молбите

не помагаха. Огромната снежна маса приближаваше неумоливо. Страховито бучене изпълваше въздуха.

Обзета от паника, Лесли хукна обратно по пътя, към къщата. Въздухът не ѝ стигаше, задъхваше се, но продължаваше да тича...

Попадна в периферията на лавината. Въпреки умората и изтощението си тя отчаяно размахваше ръце и крака, като разпръскваше завихрената снежна маса, падаше, ставаше и отново хукваше към къщата. Изподраска краката си в ледените блокове, найлоновите ѝ чорапи се превърнаха в жалки дрипи, тялото я болеше, но тя не чувстваше нищо: единствената ѝ цел беше да достигне къщата!

Най-после снежната вълна спря да приижда. Снегът бе покрил целия път, но препъвайки се и залитайки, Лесли успя с последни сили да стигне до Хънтърс Крик. За щастие, не се бе отдалечила много от имението.

Когато се изправи пред входа на къщата, се олюля и се опря на бравата. Вратата се отвори под силата на тежестта ѝ и безчувствена, Лесли се строполи на каменния под.

Когато дойде на себе си, си спомни с ужас за случилото се и заплака. Не знаеше колко време е лежала така — час, два... цяла нощ...

Надигна се и пропълзя до кухнята. Отвори килера за храна. Това беше малко помещение без достъп на въздух, достатъчно малко, за да се загрее от топлината на собственото ѝ тяло — ако изобщо бе останала някаква топлина в него. Влезе вътре и почти затвори вратата. Сгушена в меката кожа на палтото си, започна да разтърква с мъка вкочанените си пръсти.

— О, моля ви, моля ви, добри хора, елате, помогнете ми... Преди да е станало много късно — шепнеха устните ѝ. — Бун, Бун... Къде си?

Струваше ѝ се, че е прекарала часове наред, затворена в малката килия. Мускулите ѝ се бяха схванали, устните — пресъхнали, краката — разранени и кървящи.

Изведнъж трепна. Като че ли дочу стъпки по скриптящия сняг навън... И мъжки глас, зовящ името ѝ. Дали не започваше да халюцинира?

— Лесли! — Гласът на Бун отекна в празната къща.

— Бун... тук съм! — изхриптя тя. Опита се да стане, но в ушите ѝ се разнесе глухо бучене, всичко се завъртя пред погледа ѝ и отпуснатото ѝ тяло се свлече на студения под.

Когато след малко отвори очи, видя разтревоженото лице на Бун, слабо осветено от газената лампа върху кухненската маса. Дебело одеяло покриваше краката и тялото ѝ, но тя продължаваше да трепери. Бун я притисна до гърдите си, като че ли искаше да ѝ даде от своята топлина. Тя се вкопчи в рамото му и се разхлипа.

— Лесли, добре ли си? Какво се е случило? Видях колата ти, обърната малко по-надолу, на склона...

— Успях... успях да се измъкна... навреме. — Тя едва произнасяше думите.

— Благодаря се на Бога — промълви Бун. — Ако ти се беше случило нещо... лошо, не знам как щях да го преживея! — Той замълча и преглътна. — Готова ли си за полет?

— За полет?

— Наех федералните рейнджъри да ме докарат дотук с хеликоптера си.

— О, Бун, за всичко си помислил! Но какво е това? — Лесли се разрида отново, като видя посинелите му, раздрани до кръв длани.

— Не е нищо опасно. Нараних се, като скачах от хеликоптера.

— И всичко е заради мен... Ако те бях послушала... — Лесли не можеше да се успокои.

Едва ли ще преживее шока толкова бързо, помисли си Бун.

— Виж какво, Лес, всичко завърши добре, а това е най-важното, нали? Разбирам и оправдавам постъпката ти, ако това може да те успокои донякъде... Откъде би могла да знаеш наистина какво те чака тук горе?

Облегната на ръката му, Лесли го последва навън и двамата бавно тръгнаха надолу, към близкото сечище, където като гигантска тъмна птица бе надвиснал спасителният хеликоптер. Бун я вдигна на ръце и я подаде на един от рейнджърите, а самият той с един скок се намери вътре. Пилотът рязко издигна машината и я насочи към града.

Малката кабина беше приятно затоплена. Лесли се пооживи и през шума и вибрациите се опита да извика:

— Чудя се какво ли се е случило с моя клиент? Не се яви на срещата...

— Позвъни веднага, след като ти излезе — отвърна ѝ Бун. — Още бях в офиса и вдигнах слушалката. Когато разбрах, че не сте успели да се свържете и да отложите срещата, се досетих веднага, че си се качила до имението. Реших все пак да проверя...

— О, Бун! — погледна го Лесли с благодарност. — Защо не те послушах...

— Има време... — успокои я усмихнато Бун. — Занапред ще очаквам да ми се подчиняваш безпрекословно! И така, когато направих опит да се кача с колата си дотук, се натъкнах на лавината, която бе преградила шосето. Тогава се върнах в града и убедих Кели да ме докара с хеликоптера. Останалото го знаеш.

Бун замълча. Лесли се отпусна в ръцете му. Едва сега усети, че топлината започва да размразява краката и пръстите на ръцете ѝ. Зъбите ѝ престанаха да тракат.

Притисната до Бун, тя не за първи път се убеди, че само близо до него може да изпита онова чудесно, неповторимо чувство за сигурност и закрила.

След половин час двамата пристигнаха в дома ѝ.

— Къде е Карън? При Джини? — запита Бун.

— Да. — Лесли се отпусна изнемощяла на дивана.

— Засега ще е по-добре да остане там, не мислиш ли? — предложи ѝ Бун. — Ще телефонирам на Джини и ще я помоля да я задържи и тази нощ. — Той се запъти към телефона.

След малко се зададе откъм кухнята с две чаши скоч с лед.

— Изпий го! — подаде ѝ той едната чаша. — Ще те сгрее и ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не съм вечеряла — запротестира тя. — А и не съм свикнала да пия...

Въпреки това отпи една глътка и разтърси глава. Течността изгори вътрешностите ѝ. Понечи да остави чашата, но Бун хвана ръката ѝ.

— Пий! До дъно! — настоя той. После се отпусна до нея, разклати кубчетата лед в чашата си и с видимо удоволствие я изпразни в пресъхналото си гърло.

Коленичи пред Лесли и разгърна палтото ѝ. Започна да опипва и изследва раните по краката и ръцете ѝ. Топлите му длани изгаряха бедрата, глезените и ходилата ѝ.

— Недей, Бун — отдръпна се тя и отблъсна ръката му. — Моля те!

— Лесли, искам само да видя дали си ранена сериозно! — Гласът му беше загрижен.

— Добре съм! Наистина... Няма нужда. — Загърна се отново с палтото си и опита да подвие крака под тялото си, но не успя. Болката беше нетърпима.

— Ако не искаш да те прегледам аз, ще се обадя на доктор Роум — предложи Бун.

— Не, в никакъв случай! Нямам нужда от лекар. Добре съм. Само съм малко изморена...

— Лесли, вярвам ти, но нямам намерение да те оставя сама през нощта. Избирай: доктор Роум или аз! Измръзването може да има много сериозни последици.

— Бун...

Той се надигна и се отправи към телефона.

— Чакай! — протегна ръка тя към него, като че ли искаше да го възпре. — Добре. Остани при мен.

Очите му заблестяха и слаба усмивка смекчи суровите му черти. Седна до нея и ръката му пробяга отново по голото ѝ коляно. По тялото ѝ се разля странна топлина от нежното му докосване.

— Ще се постарая да не те наранявам повече, Лесли — наведе глава той. Гласът му вибрираше от вълнение.

Внимателно съблече палтото ѝ и събу чорапите и обувките. Ръцете му заопипваха тялото ѝ и когато тя от време на време изохкваше, той спираше и я разпитваше подробно за вида и силата на болката, като изискваше пълен отговор. Лесли си представи какъв чудесен лекар би станал от него. Жалко, че не е успял да завърши образованието си! Призванието му беше медицината, а не бизнесът, гледаше го с възхищение тя.

Неволно направи сравнение между него и Тим. Ако съдбата на Бун бе сполетяла бившия ѝ съпруг, Тим едва ли би съумял да се пригоди психически към друга професия и друг начин на живот. Бун бе направил точно това. За кой ли път Лесли трябваше да се учудва на вътрешната му сила, на постоянството в характера му и на нечовешката му издръжливост.

— Наистина не е нещо сериозно — само няколко натъртвания и драскотини — прекъсна мислите ѝ той. — Вземи един душ и си лягай! Мисля, че дори бих могъл да те оставя сама тази нощ... Но ако все пак почувстваш болка, трябва непременно да ми се обадиш!

Той стана и се запъти към изхода. Вече беше облякъл кожуха си, когато слабият, немощен глас на Лесли го настигна и докосна като милувка:

— Бун...

— Да? — извърна той поглед към нея.

— Бун, страх ме е... Не искам да остана сама.

Тя дори се опита да скочи на крака, но лицето ѝ се изкриви от болка, когато стъпи на пода, и залитайки, приближи до него. Хвана ръката му и я долепи до устните си. От рязкото движение палтото се смъкна от раменете ѝ и падна долу. Гърдите ѝ се повдигаха развълнувано под тънкия плетен пуловер, а разкъсаната ѝ пола висеше като дрипа и откриваше предизвикателно стройните ѝ крака. Бун се обърна встрани. Полуразсъблеченото ѝ тяло го смути. Кръвта забушува в слепоочията му. Отдръпна се от нея с мрачно изражение и извади връзка ключове от джоба си.

— Обещах да намина към Кели. Трябва да говоря с него... Вече си добре, както виждам. Ще ти се обадя по-късно.

Той забърза към вратата, но умоляващият ѝ глас го догони отново:

— Моля те, остани при мен! Само тази нощ... — Тя го настигна и обгърна тялото му с треперещи ръце. — Не си отивай! Знам, че звучи глупаво, но... имам нужда от теб! Толкова ме е страх. Не искам да бъда сама тази нощ!

— Лесли, имаш ли и най-малката представа какво ми причиняваш? — заговори Бун прегракнало. — Докосваш ме, притискаш се до мен... Искаш да прекарам нощта тук, а не ми позволяваш дори да те прегърна. Не съм сигурен дали ще мога да ти устоя... Знам, че не ти е било лесно там горе, в планината, че се нуждаеш от сън и спокойствие, но дали ще мога да ти ги осигуря? Желая те, Лесли! Толкова ли ти е трудно да разбереш?

В настъпилата тишина можеха да чуват само ударите на собствените си сърца. Лесли тръгна обратно към стаята.

— Знам, че не е добре и за двама ни да задълбочаваме връзката си — промълви тя. — Но аз не се и надявам на това. Само исках да прекараш нощта с мен. Можеш да спиш в спалнята, няма да ти преча...

Погледът му потъмня, лицето му се изопна и Лесли за миг помисли дали несъзнателно не го бе наранила с думите си. Не грешеше. Но Бун потисна болката. Доловил отчаянието в гласа ѝ, усетил безумния ѝ страх, и разбрал причината за нежеланието ѝ да остане сама в празната къща, бе готов да ѝ помогне — въпреки всичко.

— Добре, че не съм се родил жена! — опита се той дори да се пошегува, като хвърли кожуха си на най-близкия фотьойл. — Защото нямаше да съм достатъчно твърд, за да кажа *не*, когато е необходимо...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Остатъка от нощта Бун прекара в дома на Лесли, стараяйки се да избягва всякакъв пряк контакт с нея.

Когато тя излезе от банята, облечена в смарагдовозелената си кадифена роба, той седеше на масата в кухнята, а пред него беше разтворена дебела папка.

— Надявам се, че не ти преча — откъсна поглед той от разпръснатите на масата писма и документи. — Бях взел тези договори със себе си на излизане от офиса, като мислех да поработя върху тях тази вечер. И тъй като скоро ще съмне и едва ли ще мога да заспя, реших да довърша работата си тук.

— Работи спокойно, не ми пречиш...

Бун отново наведе глава и бързо започна да пише нещо. Така се бе вдълбочил в работата си, че почти не забелязваше присъствието на Лесли. Тя отвори килера и започна да тършува вътре. Шумът изглежда го подразни и той я погледна неодобрително. Лесли спря и в този момент разбра, че се държи като дете: вършеше всичко така, че да привлече вниманието му. Виновно прехапа устни и се постара да не вдига толкова шум. Напълни две купи с бисквити и кашкавал и седна до него.

— Сигурно си гладен...

— Благодаря ти, Лес — отвърна той и дори не вдигна глава от книгите. — Не се грижи за мен. Мога и сам да намеря нещо за хапване. Защо не си легнеш? Опитай се да поспиш. Аз също приключвам след малко...

Лесли не се бе чувствала никога така пренебрегвана от някого. Но какво очакваше да се случи? Бун я беше спасил от явна смърт, както би помогнал на всяка друга жена в нейното положение. За него тя не беше нищо повече от един обикновен служител във фирмата му. Но какво, какво можеше да се направи, преди връзката им да се е разпаднала напълно?

— Нищо! — прошепна в отчаяние Лесли, докато наместваше нощната лампа до леглото си. — Нищо, всичко е безвъзвратно изгубено...

Главата ѝ натежа. Усети как ѝ става зле. Не можеше да понася уиски, знаеше го. Емоционалният срив ѝ се бе отразил много по-силно, отколкото предполагаше. Преживяванията от току-що изминалата нощ продължиха да я измъчват дори в съня ѝ.

След няколко часа се събуди, обляна в студена пот.

Беше ѝ се присънила отново снежната виелица в планината. Лесли си проправяше път в дълбокия сняг, потъваше в него като в леденостуден пясък, който я поглъщаше бавно, докато най-последно скри цялата. Обгърна я непрогледен мрак. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите като затворена в клетка птица. Писъкът ѝ отекна в нощната тишина:

— Помощ! О, моля ви... Помогнете ми! Бун...

Внезапно видя Бун, наведен над нея. Не можеше да разбере това сън ли е или действителност. Той я взе на ръце като малко дете и я притисна към гърдите си.

— Лесли, скъпа, успокой се! Тук съм, до теб, любов моя!

— О, Бун, бях отново там... в бурята... сама и нещастна. Снегът ме затрупа, задушаваш се...

— Стига, скъпа! Било е само сън. Всичко вече свърши.

— Беше толкова истинско! — хлипаше тя.

— Вече си на сигурно място и нищо лошо не може да ти се случи.

Той я сложи на скута си и я залюля. С едната си ръка я придържаше здраво през кръста, а с другата я милваше по косите. Лесли беше все още замаяна от съня и не съзнавайки какво върши, долепи устни до голите му гърди.

Не разбраха как точно се случи, но успокоителните ласки на Бун се превърнаха изведнъж в леки, възбуждащи докосвания по седефено бледата ѝ плът.

Тънката прозрачна нощница се смъкна от раменете ѝ, а чаршафът, който Бун бе препасал набързо около кръста си, когато се събуди от писъците ѝ, се свлече в краката му. Отпуснаха се бавно назад, върху хладните завивки, като не откъсваха поглед един от друг. Загорялото му тяло покри женствените ѝ форми. Целият копнеж, който

се бе трупал в душата му през последните дни, се изтръгна като дълбок стон от устните му. Нощницата на Лесли затрудняваше движенията ѝ и в необузданата си страст той сграбчи фината материя и я разкъса, оголвайки гърдите ѝ.

Тялото ѝ прилепна до силните му напрегнати мускули, а устните ѝ шепнеха неспирно името му. Пламнала от възбуда и заслепена от щастие, Лесли се предаде изцяло в ръцете на този пленителен мъж, който я любеше със завидно умение и безрезервна всеотдайност.

Слънчевите лъчи се надбягваха по бялата дантелена завеса в спалнята на Лесли, когато тя се протегна блажено в леглото си, преди да отвори очи.

— Бун...

Дългите ѝ мигли трепнаха изненадано и тя се надигна учудено. Мястото до нея беше празно. Бун си бе отишъл, и ако не бяха разкъсаната нощница на земята и смачканата възглавница в краката ѝ, Лесли едва ли щеше да повярва, че изминалата нощ не е била сън.

Тя се отпусна назад и слаба усмивка заигра на устните ѝ. Бун я обичаше! Беше ѝ го казал във върховния момент на сливането им. Тя знаеше, че мъжете не обичат лъжата. А те самите... лъжат ли — особено в моменти като този? Усмивката ѝ се стопи. Така ѝ се искаше да повярва на признанието му!

След около час Бун ѝ позвъни:

— Скъпа, полицията иска да говори с теб. Ще мина да те взема, за да те откарам дотам, а след това ще се отбием до доктор Роум.

— Бун — започна тя колебливо, — тази нощ...

— Забрави я, Лесли! Тази нощ беше едно недоразумение, за което нося пълната отговорност. Съжалявам и те моля да ме разбереш!

— Но Бун...

— Повярвай ми, моля те, истински се разкайвам за случилото се... Почти колкото и ти.

Бун продължаваше да говори, но тя вече не слушаше. При всеки удар на сърцето си усещаше остра болка. Съжалявал... Разкайвал се... Ето още едно доказателство за нежеланието му да се обвърже с нея. Каква глупачка беше, че му повярва!

— Лесли — продължаваше да говори Бун, — искам да приемеш работата във Вейл. — Лесли онемя. — Мисля, че така ще е най-добре и за двамата ни. Всъщност мога да те откарам утре дотам... Искях още да ти кажа — Бун като че ли се поколеба за миг, — че възнамерявам да разваля договора си с теб и да ти изплатя обезщетение, ако желаш...

О, Бун, не, не, не! — крещеше душата ѝ, но устните ѝ не издадоха и звук. Той не я желаше, той искаше тя да си отиде!

Бе опитала всичко, за да спаси любовта им, и можеше да направи още, но сега виждаше, че е време да спре.

— Благодаря ти, Бун! За всичко... Признателна съм ти за всичко, което стори за мен. По-щедър не би могъл да бъдеш.

Следващите две седмици носеха нерадостен отпечатък за Лесли. Бун ѝ помогна да си купи нова кола и я откара във Вейл, както ѝ бе обещал. А когато чува условията на новото предложение за работа от „Райън Риъл Истейт Къмпани“, не се поколебаха да го приемат веднага. Бун не би могъл да бъде помил и по-любезен с нея, но желанието му да ѝ помогне, с каквото може, само засилваше мъката в душата ѝ.

Дойде денят на преместването ѝ. Тя затвори последния куфар и се огледа. Кутии и сакове, пълни догоре, бяха натрупани навсякъде по пода на всекидневната. Хората от транспортната фирма щяха да дойдат едва след няколко дни, за да прекарат багажа ѝ, но тя възнамеряваше още днес да отпътува с колата си за Вейл.

Изправи се сред стаята и с овлажнели очи огледа така скъпото ѝ жилище. Само за няколко месеца то се бе превърнало за нея в роден дом. Не беше живяла дълго в Уинтър Парк, но щеше да отнесе със себе си скъпи спомени от това прекрасно място.

Без да бърза, тя взе най-необходимото от багажа си и се запъти към гаража. Тъкмо посегна да отвори, и на вратата се почука — един път, два пъти...

Лесли отвори със замах и отстъпи крачка назад. На прага стоеше Бун. Изглеждаше доста измъчен и изморен, отслабнал, небръснат, а широките му рамене бяха приведени напред, като че ли носеше непосилен товар на плещите си.

— Бун! — изненадано го погледна Лесли. Оприличи го на човек, изгубил току-що скъпо нему същество. — Какво се е случило?

— Дойдох... Дойдох да се сбогуваме, Лес — на един дъх изрече той. — И да ти помогна, ако ти е необходима помощ...

Така значи! Дошъл да ѝ помогне — или може би да се увери, че заминава?

Сълзи рукнаха по страните ѝ. Ненавиждаше се за своята слабост. Как го мразеше! О, как мразеше в този момент дните и нощите, прекарани с него!

— Изобщо не е трябвало да идваш! — ридаеше тя отчаяно. — Не те искам! Защо не ме оставиш просто да си отида?

— Лесли... — Силните му ръце внимателно прихванаха раменете ѝ. Опря челото си в нейното и останаха така няколко мига.

— Пусни ме, Бун! — умоляващо потрепери гласът ѝ. — Не разбираш ли какво мъчение за мен са твоите ласки?

Той я пусна бавно и тя се свлече в най-близкия фотьойл. Лицето му пребледня, погледът му стана мрачен и на Лесли за секунда ѝ се стори, че той страда безмълвно и безнадеждно не по-малко от нея.

— Съжалявам, Лесли, но дойдох да те видя още веднъж — може би за последен път...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не бих дошъл, Лесли — продължи Бун приглушено, — ако знаех колко ще те разстрои това. Но изпитвах нужда да дойда. Ненавиждам се, презирам се за това, което ти сторих!

Какво се опитваше да й каже Бун?

— Какво си ми сторил? — повдигна учудено вежди Лесли. Въпреки че не разбираше думите му, тя неволно усети съчувствие към него.

— Онова, което се случи между нас... преди две седмици, когато прекарах нощта тук... — Бун преглътна. Изговаряше всяка дума с невероятни усилия. — Господи, Лесли, не исках да те нараня! Та ти едва не загина в Хънтърс Крийк онази нощ! А след това аз почти те изнасих, след като много добре знаех какво е отношението ти към мен... Много късно осъзнах, че ти си се любила тогава с мен от признателност, че ти спасих живота.

Лесли го загледа смаяно. Какво се бе случило е него? Нима се чувстваше виновен и беше убеден, че я е обидил?

— Ти нямаш никаква вина, Бун — започна тя тихо, като вдигна към него изпълнения си с любов поглед. — Нито онази нощ, нито когато и да е... Аз те желяех тогава точно толкова, колкото и ти мен. — Той я гледаше невярващо. — Бум, знам много добре какво говоря. Винаги си мислел, че ме разбираш, дори тогава, когато не ти се е удавало дори да надникнеш в душата ми... Ето защо не се учудвам, че се чувстваш виновен за последната ни нощ. Е, добре, онази нощ беше най-хубавото преживяване в живота ми... — Тя усещаше, че Бун я слуша с недоверие, и се опита да вложи повече искреност в гласа си. — Единственото, което ще ме нарани, е нашата раздяла сега, когато се намерихме отново, но вече ще можем да бъдем заедно... Лесли замълча. Бун я гледаше смаяно.

— По дяволите! — промълви развълнувано той и я привлече към себе си. — Искам да останеш при мен, Лесли! И ако правилно съм те разбрал, ти също го желяеш не по-малко от мен... Единствената

причина, поради която ти помагам да се преселиш, е убеждението ми, че ти искаш да се откъснеш от Уинтър Парк и от мен. Не исках да заставам на пътя ти.

— О, Бун, не мога да повярвам!

— Обичам те, Лесли — прошепна той смутено. — Мисля, че те обикнах от деня, в който те видях за първи път... Ти така приличаше на Марни! Но после разбрах, че в теб има толкова нежност, толкова невинност, каквато Марни изобщо не притежаваше... — Най-после Бун усети, че е готов да направи своята изповед — изповедта на своя живот. — Обичах я толкова много или си въобразявах, че я обичам. А след това я намразих, когато открих каква беше в действителност. Обвинявах се за смъртта ѝ, защото... — Бун едва изговаряше думите. — ... защото още докато беше жива, дълбоко в душата си желях тя да изчезне от живота ми...

Лесли го гледаше изумена.

— А сега сигурен ли си, че желяеш мен, а не... нея? — запита тя, спомняйки си думите на Тес.

— В мига, в който те видях, бях шокиран от приликата ти с Марни. Чувствата ми към нея се бяха запазили дори след смъртта ѝ. Намирах я много красива и я желях страстно, а тя издевателстваше над мен... Никога не ме е обичала... — въздъхна огорчено Бун. — Винаги съм искал да стана лекар. А тя не ме разбра. Принуди ме да разруша бъдещето си заради нашето дете, което след това сама уби... — Той замълча. После гласът му загубя. — Никога не можах да ѝ простя този грях. Дано Бог ѝ прости... Тя започна да пие, появиха се други мъже в живота ѝ, но аз все не се решавах на развод. Не исках да я загубя... Въпреки всичко... През нощта, когато загина, имахме ужасен скандал. Беше пияна и аз ѝ позволих да си тръгне... — Раменете му се разтърсиха конвулсивно.

— Вината не е твоя, Бун, престани да се упрекваш! — опита се да го утеши Лесли, но той не я чуваше. Измъчената му душа бе решила да намери най-после покой.

— Когато те срещнах, Лес, ти ми подейства също така силно като Марни. Дори след като разбрах, че мама те е назначила във фирмата ни, бях убеден, че си пробивна също като нея. Но после се уверих, че не е така. Ти само изглеждаш като нея, но не си същата... Още си спомням настойчивостта, с която тя убиваше бавно живота и... душата

ми. А чувствата ми към теб бяха толкова силни, че се страхувах да не усетиш влиянието си над мен и да не започнеш да го използваш, както това правеше Марни. — Бун си пое дъх. — Повярвай ми, не можех да ти се доверя само заради горчивия си опит с нея... Въпреки че го желяех, о, как го желяех...

— Бун, защо не ми разказа това по-рано? Щях да те разбера. Знаем какво е да бъдеш наранен от някого, на когото си вярвал... Не забравяй, че преди теб имах Тим...

Бун я притисна и устните му пробягаха по лицето ѝ. После я отдели от себе си и внимателно я погледна.

— Защо не се върнеш при него? — игриво заблестяха очите му.

— Ах, ти, изнудвач такъв! — засмя се Лесли. — Да ти кажа ли истината? Защото обичам теб! Опитах се да ти обясня защо излязох с него, но ти изобщо не ме чу тогава. Беше заради Карън, а не заради него. — Лесли замълча за секунда, после продължи тихо: — От мига, в който те срещнах, Бун, ти стана единственият мъж за мен на света!

Бун се взря в очите ѝ и радостта му се замени с тревога.

— Остана още един въпрос, на който искам да ми отговориш — загледа я той в упор.

Лесли изненадано вдигна глава. Отново ли трябва да доказва любовта си? Докога, Боже мили? Лека досада се изписа на лицето ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Навън се изви вихрушка и силният вятър блъсна полуотворената входна врата. Облак от сняг влетя в стаята и разпиля разпуснатите коси на Лесли.

— О, Бун... — въздъхна тя щастливо.

Очите ѝ сезираха в неговите и му говориха без думи. Бун със замах затвори вратата зад себе си, грабна я на ръце и двамата се понесоха във вихрения танц на любовта...

Издание:

Ан Мейджър. На кръстопът

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0278-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.